

Edebiyat Defteri

gezgin1985 -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
11 Nisan 2022 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

AŞK!!!

[italik] 14 Mart 2008 , 18-15 Karşıyaka-Menemen Otobüs DurağındaYken Yazdığım Satırlar...(İZMİR)

Duymaz oldun sesimi

Sağır mı oldun

Bak kayıp ettim güneşimi

Kör gözüm oldun

Çok şeyleri elde etmeğe muktedir değildir garip gönlümüz.İsteriz.İsteriz doyumsuz bir arzu ile daima isteriz.Asla dinmez en güzeli arayan duygularımızın şahlanışı.Esmerse sarışınını,sarınsa esmerini arzularız.Dürtülerimizin elinde oyuncak olan duygularımız kırılır çoğu zaman,ziyan olur.Bizler duymayız onların feryatlarını.İllaki daha iyisini,daha güzelini ister ve ararız.Buluruz.Sıkılırız.Cayarız.Bırakırız...

Şimdiye kadar olanlar şimdinin tırnağı değildir zannımızca.Başka bir dilberin koynunda öldürürüz önceki dilberi.Bazen de onlar bir keremin kucağında boğazlar tüm sevgimizi.İçimizde taşıdığımız seviyor olmalı ümidini tuzla buz ederler.Paramparça olur tüm duygularımız.Kızamayız yinede onlara.Aklımızdan geçmez isyan o güzel sevgiliye.

Bugünde boğduğu yarının umutlarını suni solunumla canlandırma gayretine gireriz.Bir bakış bir gülüş yeter o umutların hafif göz kırpmasına.O tarafa bakarız ararız.Ararız.Bulur muyuz bilinmez.Başkasının olduğunu bildiğimiz halde isteriz onu bir çocuğun başka bir çocuğun oyuncuğunu şımarıkça istediği gibi.Hınca hınç dolar boğazımız hıçkırıklarla.Ağlamak isteriz ağlamak dakikalarca.Her yalnızlığımız bir deryanın çağlamasına vesileyken,her bin oluşumuzda yekpare,manasız gülüşlerin habercisidir.

Hürriyetimiz bile yoktur.Ne bakışlarımız özgürdür ne gülüşlerimiz pektir ne de hallerimiz bize aittir.Her şeyi onun istediği gibi olması gereken şekilde planlarız.Biz kendimiz bile tanımayız kendimizi çoğu zaman.

İşte şimdi önümde upuzun bir selvi,gözleri zeytin yeşili,beli ip ince bir su perisi.Bir gül güzeli.Şuursuz betimlemelerin tek objesi.Dünyanın tek manası gibi.

Ey AŞK!!!

Nice Keremler,Mecnunlar ektin çöllere.Susuz bıraktın.Nice Leylaları,Aslıları,Mehlikaları kahr ettin tarifsiz kederlerle.Kaç defa öldürdün ama bir defa bile ölmedin.Bunca savaştan bir çizik bile almadın.Yoksa Hades'ten mi aldın bu ölümsüzlüğünü?Bu deryanın kaynağı nerede?Nereden satın alınır ölümsüzlüğün ilacı?Yoksa bir dilberin bal dudakları mı devadır bu onulmaz derde?Anlamak mümkün değil!Ne zor bir bilmece,ne zor bir denklemsin sen?Konuşmaz mısın?Cevap vermez misin sana onca hizmet etmiş Keremlere,Aslılara...

Böyle midir aşk denen mucize?Böyle mi sarar bedeni inceden inceye?Her nefeste böyle dolar mı tarifsiz duygular yaralı gönüllere?Nerede bulurum seni ey aşk?Hangi pazarda hangi akçeyle satılırsın sen?Nerededir senin defon?Var mı ki ikinci elin?Ölmez misin?Yok olmaz mısın?Neden yek iken bin olup milyonlarca insanın her zerresine işlersin?Gayen nedir ki en büyük en onulmaz dertlerden daha büyük dertler açarsın başımıza?Ah bir anlasam seni,bir anlamasam!O zaman bulurum belki senden kurtulmanın yolunu.Hatta belki seni ölüme mahkum ederim gönül mahkememde.Sana birde avukat en güzel dilberlerden.Belki seni anladığım zaman seni sana aşık ederim.Anlarsın o zaman avare kullar neler çekmekte senin ellerinden.

Ama o güne dek tutsak bir halde yaşamaya mahkumuz gönül hapisanesinde.Gardiyansa bir dilber belki binlercesi...Sarı sarı sırma sırma saçları,yemyeşil iri gözleri,süt beyazı ipek gibi teni...Selvi boylu bir gardiyan.Bir Afrodit belki...

ŞİMDİ!!!

[italik] “Mühim işlerimizi tehir etmeyi severiz.Bazılarımızda bu,tembellikten ve ihmalden ziyade mükemmeliyet aşkıdır.O işi ehemmiyeti nispetinde muhtaç olduğu geniş zamana,huzura bırakırız.Benim de böyle yıllardan beri gününü beklediğim projeler var.O gün nasıl gündür?Evvla çok uzundur,yirmi dört saat değil;yirmi dört yıl kadar sürecek gibi gelir;sonra alelade günlerin bütün alakalarından uzaktır;o gün hiçbir işim olmayacaktır,telefon çalmayacaktır,kapı vurulmayacaktır,otomobil kornası ve ayak sesleri duyulmayacaktır;o gün hafızamı bir diksiyoner gibi kullanabileceğim,istediğim sayfayı açacağım,dilediğim hatırayı dümdüz,tertemiz bulacağım ve durdurabileceğim,muayene edebileceğim,geri gönderebileceğim,tekrar çağırabileceğim.Bir siyah tahta önünde tebeşire hakim olan sağ elin ve silgiye hakim olan sol elin rahatlığı ile fikirlerimi çizeceğim,sileceğim,yeniden yazıp boğacağım ve aradığım mükemmeliyete doğru,gayeme müdahale edebilecek harici ve deruni hiçbir yabancı ilişige rastlamadan ilerleyeceğim,işimi yapacağım.

Bu masum iştiyakla en güzel tasavvurlarının icrasını tehir ettiğim çok olmuştur.Yarını bu günden daima daha müsait farz etmekten doğan bu masumiyetin cezası,o işin asla yapılamamasıdır.

Yaşadıkça anlarız ki o gün gelmez.Her gün muhtevası ile itibariyle değil,mücadelesinin şartı itibari ile başka herhangi bir günden farksızdır;kısadır,maddi alakalarla doludur,beş duygumuzdan şuurumuzun ta dibine kadar başımız,düşünmek istediği mevzuun dışında sayısız tesirlerle karşılaşır,dışarıdan ve içeriden hiç ummadığı intibaların ve hatıraların kasdine,baskınına ve taarruzuna hedeftir,çünkü hayat bütün bu tesirlerin manzumesidir.Aradığımız huzur ve sükun,ancak bizim olmadığımız yerde,yoklukta vardır.

Yaşadıkça anlarız ki ne yapmak istiyorsak,ne yapabilecekssek şimdiden başlamalıyız.Ancak şimdiye hakimiz.Hayat birbirinin peşi sıra geçen şimdilerin yekunudur.Her kaybolan şimdi bir daha gelmemek üzere geçip gitmiştir ve şimdiyi anlamayan hayatı anlamaz.<<Şimdilik Durmak>>değil,<<Şimdiden Başlamak>>.Şimdiye hürmet edelim.Şimdi ne yapıyorsunuz,ne ile meşgulsünüz?Bütün imkanlar buradadır.Muhakkak olan şey yalnız bu şimdiden ibaret.Projelerimizi geciktirmeyelim,şu an bizim midir?Boş muyuz?Şimdi başlayalım.Yarının şimdileri bu anın şimdisi kadar muhakkak değildir.Kendi kendine:<<Bu dünyada yapılacak çok şey var,acele et!>>deyen Beethoven gibi,bu dünyada az çok bir şeyler yapabilmiş olanların hepsi şimdiyi keşfetmiş insanlardır.Anın kıymetini bildiler.Zaman denen şeyin yalnız şimdiden ibaret olduğunu anlamışa benziyorlar.Her şey ancak şimdi mümkündür.Biraz sonra şüpheli,daha sonra çok şüpheli.İzlerimizin en mühimini şimdiye en yakın plana alalım.En mühim işimiz olan nefes almayı tehir etmediğimiz ve şimdi yaptığımız gibi.Yemek ve su biraz daha geciktirilebilir,çünkü daha az mühimdir.Biz ise işlerimizi ehemmiyetleri nispetinde geciktirmeyi severiz:Daha iyi,daha mükemmel yapabilmek için,saadetimizi bile geciktirir,ümidi hazza tercih ederiz.

Bütün iktidarsızlıklar,irade hastalıkları,vehimler,tereddütler,savsaklama illetleri şimdinin kıymetini bilmemekten gelir.Fanilik şuurumuzun eksikliğidir.Günlerin tükenmeyeceği zannından doğan aldanıştır.Canı tez,velut,çalışkan ve yaratıcı adam,şimdinin içindeki imkanları kaçırmak istemeyendir.Çünkü bu imkanlar kaçar,çünkü bu imkanlar birbirine benzemez,çünkü bu imkanlar fırsatlardır çünkü fırsat kaçar ve geri gelmez.Her şimdinin içinde bir fırsat gizlidir.Boşuna geçirilen şimdiler kaçırılmaz fırsatlardır.Her gece kendi kendimize soralım:<<Kim bilir,bugün kaç şimdi kaybettim?>>Kahvelerde her gün sayısız şimdiler kayboluyor.Bir garp mütefekkeri,insanı boş vakitlerinden tanıyordu.İnsan cidden boş vakitlerinde hüviyetini ve talihini bulur.Boş vakitlerimiz baştan aşağı bize ait şimdilerle doludur.Her birinin içindeki imkan hazinesi içinde bahtımızdan parçalar,parçalar vardır.Fakat bazı canı çok tez adamlar,şimdiyi hırpalarlar.Öteki şimdilere bölünmesi lazım gelen bir işi,hep bir şimdiye yüklerler.Geciktirmek kadar bu da şimdiye hürmetsizliktir.Tereddüdün felce uğrattığı adamlar aklına esenin,ilcasının esiri olan adamda farksızdır:Biri şimdiyi geciktiriyor,öbürü şimdiyi aceleye sokuyor.Şimdinin anını iyi tayin etmekte şarttır:Önünüzden hızla geçen bir lastik topu yakalamak için kollarınızı bir lahza evvel veya sonra uzattığınız takdirde alacağınız netice bir olduğu gibi.

Her işin kendine göre bir şimdisi vardır.O şimdiyi iyi sezdiğim an,<<şimdi sırası>>diyeceğiz.fakat o ideal şimdiyi

bulabilmek için ondan evvelki şimdilerin hepsini yoklamalıyız.Her anımızın imkanları ve verimleri üstünde hassas olmalıyız.”

Kıymetli aydınımız Peyami Safa'nın 13 Mayıs 1936 tarihinde Yedigün mecmuasında kaleme aldığı ŞİMDİ başlıklı yazıyı sizlere aktardım.Peyami Safa bizlere 'şimdi'nin kıymetini bilmemiz gerektiğini ve onu en iyi şekilde değerlendirmemizi söylüyor.Bense tüm şimdilere farklı bir mana yükleyerek ve bir arkadaşımın 'Neden bu kadar sert tepki veriyor ve yazıyorsun?' sorusuna cevap vermek amacıyla aynı zamanda unuttuğumuz yada bize unutturulan tüm gerçekleri hatırlamak ve hatırlatmak amacıyla yazıyorum..Ülkemizdeki işsizliğin boyutu herkesçe malum.Resmi rakamlara göre nüfusun %10.1'i işsiz konumda.Ancak gayri resmi rakamlar bu oranı %18 hatta %20 olarak da açıklayabiliyor ki,bu durum da bize nüfusun yaklaşık on dört milyonunun işsiz olduğunu söylüyor.

Bu işsiz insanlara bakarsanız hayatlarını ya kahve köşelerinde okeye dönerek;ya da meşhur parklarda gezerek harcadıklarını görürsünüz.Oysa ki onlar da Peyami Safa gibi Beethoven gibi şimdinin kıymetini az da olsa bilseler,belki de hayatlarında çok büyük fırsatlar elde edecekler ve hatta içinde buldukları sosyal ve iktisadi zorlukları aşacaklar.İşte bende bu noktada yazıyorum çünkü artık gençlerin sosyalleşme,ortama uyma,adapte olma adına sigaraya,içkiye hatta uyuşturcuya bulaşmalarını istemediğim için yazıyorum.Gençlerin gittikçe garipleştiklerini gördükçe,kendi kimliklerine,özlerine ötekileştiklerini anladıkça kahroluyor ve onlar için bir şeyler yapmak istediğimi göstermek için yazıyorum.Gençlere hak ettiği eğitimi vermeyen anne-babaların ve toplumların hüsrana uğrayan gençlere tüm sorumlulukları yıkmalarına ve acaba bizde de hata olabilir mi dememelerine kızdığım için yazıyorum.Mağaradan çıkmış insanların,hayatlarında iki kelimeyi bir araya getirip konuşamayan insanların,bu ülkede bir aydından,ileri görüşlü insandan yada bir bilim adamından daha fazla değer gördüğüne kızdığım için yazıyorum.Yazıyorum çünkü gençlerinde bu tip boş,aslında hiçbir yeteneği olmayan vasıfsız insanlara özendirilmelerine katlanamıyorum.Bu memlekette futbolun;açlıktan,sefaletten,yolsuzluktan,yokluktan daha mühimmiş gibi sunulmasına karşı çıktığım için yazıyorum.Üniversite gençliğinin çoğunun kafasının boş,hiçbir uygar malzeme barındırmayan,tamamen çıplak bir ormana benzediğini gördüğüm için yazıyorum.Onların bir sürü psikolojisi içerisinde aynı tarzda konuşmalarına,giyinmelerine ve aynı insanları taklit etmelerine,kendileri olmadıkları gerçeğine tarafsız kalamadığım için yazıyorum.Toplum olarak çürümeğe başladığımızı,artık televizyon,bilgisayar gibi doğru kullanılmadıkları zaman insanı aptallaştıran 21. asrın kültürel bombalarının etkilerini gördüğüm için yazıyorum.Çantasındaki elli ytlı kayıp etmeme pahasına metrelerce sürüklenen kadınların,gençlerin hallerine ağladığım için yazıyorum.'Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın.'vecizesini doğrular mahiyette,insanlar ölürken,açlık çekerken,sefalet içinde sürünürken 20.asrın faydacı felsefesini gütmek istemediğim için buna başkaldırdığım için yazıyorum.Dakikada ortalama üç suçun işlendiği bir ülkede yaşamaktan tiksindiğim için yazıyorum.Birilerinin gururumla,onurumla uğraşıp beni benden uzaklaştırmak istediğini anladığım için yazıyorum.Tarihimi İngiliz'den,Fransız'dan yani ecnebiden öğrenmeğe mahkum edildiğim için yazıyorum.Dokuz bin yıllık tarihimde asla işlemediğim ve dokuz bin yıl daha geçse işlemeyeceğim bir suçun bedeli omuzlarıma yüklenirken isyan ettiğimin göstergesi olarak yazıyorum.Zengin çocuklarının babalarının sayesinde adam yerine konulmasına ama hayatta kendi emekleriyle bir başarı elde etmiş insanlara değer verilmemesine kızdığım için yazıyorum.Yazıyorum çünkü Filistin'de,Azerbaycan'da,Bosna'da,Irak'ta ve ismini yazmadığım onlarca yerde ağlayan dindaşlarımızın,ırkdaşlarımızın,ülküdaşlarımızın halini gördükçe ve sözüm ona yetkileri elinde bulunduran insanların seyir etmelerine tahammül edemediğim için yazıyorum.Buralarda yaşanan elim olayların bir gün bizim başımıza gelmesinden korktuğum için yazıyorum.Ben yazılarımı şimdinin kıymetini bilemeyen insanların okuyacağı ve sonrada değişecekleri ümidiyle kaleme alıyorum.Onlara aslında kahve köşelerinde okeye dönmediklerini,o meczup yerlerde tüm talihsizliklerini döndürmekte olduklarını anlatmak için yazıyorum.Aslında onlara onlar kahve köşelerinde pişti oynarken şu güzelim memleketlerinde ve Dünya'da neler olup bittiğini tek kelimeyle,yani şimdi ile özetlemeğe çalıştığım için yazıyorum.

Dahası,onlara bir sabah uyandıkları zaman yaşamlarının artık eskisi gibi olmayacağını,olamayacağını anlatmak istediğim için yazıyorum.Bu ülkede sesinizi duyurabilmeniz için illa sağcı-solcu veya Tayipçi,Fetullahçı,Nurcu olmanın şart olduğu tabusunu yıkmak istediğim için yazıyorum.Çünkü tüm bu nifakçıların haşa Allah olmadıklarına inandığım için yazıyorum.Artık doğan bir çocuğun dokuz yüz dolarlık borçla doğmasına tahammül edemediğim için yazıyorum.Bir an olsun düşünmeğe,düşündürtmeğe,tartışmağa,mütaala etmeğe ve sonuç çıkarmağa davet ediyorum.Akşam yorgun başımı yastığıma koyduğum zaman acaba yarın ne olacak denkleminde karşılaşmamın buhranı ve bu buhranın üzerime yığıldığı toplumsal bilinci bir nebze olsun onlara aşılacak ve onların aynı kaygıları paylaşmalarını sağlamak için yazıyorum.Ben artık ülkemde yüz ytl muayene parası olmadığı için muayene olamayan ve ölen insanlar görmek istemediğim için ve bel ki de bir gün bu talihsiz olayın başıma gelmesinden korktuğum için tüm bunları yazıyorum.Artık ülkemde bir sahil yolunu yüze yakın inşaat şirketine peşkeş çekip sonra da utanmadan insanların karşısında yolsuzluları önlediğini söyleyen başbakanlar görmek istemediğim için yazıyorum.Ülkemde

bankaların,fabrikaların,otoyolların,millî kurumların satılmasını istemediğim için,o güzel cevherlerin bu ülke insanları için çok önemli olduklarını anlatmak için yazıyorum.'Babalar gibi satarım.'deyen aptallaşmış beyinlere sabrımın taşıdığını göstermek için yazıyorum.Ben artık bin bir güçlkle yakalanan teröristlerin daha fazla demokrasi ve insan hakları palavraları sıkılarak saliverilmelerine katlanamadığım için yazıyorum.Ülkemde artık şehit cenazeleri görmek istemediğim için yazıyorum.Ben artık makam yerlerinde ne Tayipleri ne Bahçelileri ne Sezerleri ne de Baykalları görmek istemediğim için yazıyorum.Şimdileri bize unutturmak isteyen şu an düşmanlarına karşı en büyük silahımın konuşmak ve yazmak olduğunu bildiğim için yazıyorum ve konuşuyorum.Bir buçuk milyonu aşkın gencin üniversite kapılarında süründüklerini gördüğüm ve bu duruma kızdığım için yazıyorum.Ülkem adı konmamış bir işgal altındayken,her kurumunda bir bit bir haşere bir asalak dolaştığı için yazıyorum.Yazıyorum çünkü o haşerelerin bir gün bu ülkede yiyecek bir şey bırakmayacakları endişesini taşıyorum.

Ben artık başörtüsünü kullanarak,dini kullanarak,dindar insanların dini duygularından beslenerek oy istismarı yapan siyasiler görmek istemediğim için yazıyorum.Ben sözde Atatürkçülük adına,çağdaşlaşmak adına her türlü rezilliği yapan insanlara tahammül edemediğim için ve her gece o rezil insanların,ikiyüzlü,riyakar suratlarını,satılık beyinlerini,yalaka hallerini malum medya organlarında görmeğe tahammül edemediğim için yazıyorum.Bazı insanların ve hatta bazı hocaların,imamların Atatürk'ü İslam düşmanı ilan ederek ona ve onun kurduğu bağımsız cumhuriyete haksızlık eden insanların içinde buldukları cehaletten ve aymazlıktan ürktüğüm için yazıyorum.Maksadını anlayamadığım bir laik-yobaz tartışması ile dokuz bin yıllık Türk medeniyetimizi,1257 yıllık İslam geleneğimizi ve seksen beş yıllık cumhuriyet geleneğimizi kendi elimizle yıktığımızı gördüğüm için yazıyorum.Yazıyorum çünkü din adına,Allah adına Müslümanlardan para toplayıp sonrada Amerika'da CIA ile koyun koyuna yaşayan insanların iç yüzünü göstermek için yazıyorum.Din adına diyalog yapıp dinin temel değerlerini zaafa uğratacak sözler söyleyen insanların ülkemde hak ettikleri yere yani tarih çöplüklerine atılmalarını istediğim için yazıyorum.Kadın programı adı altında ailevi meselelerin toplum huzurunda tartışıldığını,aile temellerine dinamit tesirinde nifak tohumlarının koyulduğunu ve bu psikoloji içinde yetişen çocukların henüz birey olamadan yaşadıkları buhranların tesirini naçiz vücudumda hissettiğim için yazıyorum.21. asrın onca güzelliğinden etkilenmeyip sadece çirkinliklerini benimsediğimizi gördüğüm için yazıyorum.Artık tam bağımsız bir ekonomi,millî irade,basın,sosyal yaşam ve hukuk görmek istediğim için şimdinin kıymetini az da olsa bildiğim için yazıyorum çünkü yarının şimdilerinde böyle giderse bir kuşak çok olsun iki kuşak sonra var olamayacağımı endişesini taşıdığım için tüm bunları yazıyor ve tüm şimdileri unutmuş,savsaklamış,şaşırmış 19 ve 20.asrın küfürbaz insanların kurduğu 21. asrın sömürü merkezli sistemlerinde insan ruhunun,millî devletin,dayanışmanın,kardeşliğin,insanı insan yapan eşref-i mahluk yapan tüm değerlerin yok edildiğini gördüğüm için yazıyorum.Kapitalizm,Sosyalizm ve Liberalizm gibi aslında temeli olmayan sömürü düzenlerinin kurbanları olan insanların;duygusuz,manasız ve değersiz yaşamlarının gökyüzünden kayan yıldız misali kayıp gittiğini gördükçe yazıyorum.Hala daha bu cahil halkı Avrupa masalı ile uyutup,ninni söyleyenlerin içinde buldukları aymazlığa şaştığım için yazıyorum.21inci asırda Leyla ile Mecnunları,Kerem ile Aslıları,Tahir ile Zümreleri bulamadığımız için bir Köroğlu,Dadaloğlu,Aşık Veysel olmadığımız için yazıyorum.İçimizden sadece bir tane Atilla İlhan çıkmasına sadece bir Kemal Sunal yetiştirmemize sadece tek Barış Manço'muzun olmasına kızdığım için yazıyorum.Son altmış yıldır bir arpa boyu yol alamadığımızı,sadece kandırıldığımızı,uyutulduğumuza şahit olduğum için yazıyorum.Tek İstanbul'umuz olmasına rağmen bir miras yedi edasıyla onu talan etmemize kızdığım için yazıyorum.Adım adım ülkemizin yok olduğunu,birilerinin bizi elma kurdu gibi içten içe oyduğunu anladığım için yazıyorum.Kurtuluş Savaşı'nda 250 bin,Kıbrıs Harekatı'nda 5 bin ve PKK mücadelesinde 30 bin insanın anısına,mücadelesine,davasına sahip çıktığım için yazıyorum.Bir Kurtuluş Savaşı'na daha adım adım gittiğimizi gördüğüm için yazıyorum.Bu dünyanın II.Dünya Savaşı gibi bir vahşetten hiç ders almadığını gördüğüm için yazıyorum.Unuttuğumuz bize unutturulan tüm değerleri az da olsa yeniden hatırlatmak için yazıyorum.Hayatta makam,mevki peşinde şan,şöhret budalası olmuş insanların insanlıklarından hicap duyduğum,ar ettiğim için yazıyorum.'Ben onlara benzemem.'deyip sonra çark eden döneklerin haline hem güldüğüm hem de acıdığım için yazıyorum.'Susma!Sustukça sıra sana gelecek!' sözlerinin manası ve muhtevasına ehemmiyet verdiğim için yazıyorum.Osmanlı'nın yaşadığı dağılma ve çöküş süreçlerini,biz daha cumhuriyetin beşiğini sallarken yaşamakta olduğumuz kanaatinde olduğum için yazıyorum.Yazıyorum çünkü çuvaldızı kendimize,iğneyi başkasına batırmamızın gerekliliğine inanıyorum.Halk adına hak adına yazıyorum.Halkıma,dinime,dilime,ülkeme candan bağlı bir Türk milliyetçisi bir vatanperver olduğum için yazıyorum.İnsan olduğum için eşref-i mahluk olduğum için yazıyorum.Bildiğim ve bildiğimi paylaşmak istediğim için yazıyorum.Ayıkmak ve ayıktırmak,istediğim için yazıyorum.Onlara aslında şimdinin Allah'tan bize bir lütuf olduğunu bu lütfu çok iyi değerlendirmemiz gerektiğini söylemek için yazıyorum.Onlara bu ülkenin de Allahtan bir lütuf olduğunu ve bu ülkeye şimdi şu an gerçekten sahip çıkmamız gerektiğini anlatmak için yazıyorum.Dilimin ucuna geldiği halde dillendiremediğim onlarca küfrü kusmanın başka bir yolunu bulamadığım için yazıyorum.

Ve aslında birazda üzerime giydirdiğim sorumluluk yaftasının gereğini yerine getiriyorum.Belkide yıllar sonra dönüp de arkama baktığımda ve kendi kendime 'Eee anlat bakalım neler yaptın şimdiye kadar?' sorusunu sorduğumda,gönül rahatlığı ile 'Al bak.Al işte tüm bunları,bunları,hatta şunları yaptım ve yazdım.'deyebilmenin gereğini yerine getiriyorum.Yani anlayacağınız vicdanımı rahatlatıyorum.Yalan yok ha arada da böbürleniyorum,tüm

bunları ben mi yazdım diye.Kağıdın dibindeki imzaya bakıp 'Evet,evet ben yazmışım.'diyorum.Sonra ayak ayak üstüne atıp,koltuğuma yaslanıyor ve 'İyi ki de yazmışım!'diyorum ve ümid ediyorum ki sizler de okuduğunuz zaman 'İYİ Kİ DE YAZMIŞSIN!'diyorsunuz.

(HER NEKADAR SÜRÇ-İ LİSAN ETTİYSEK AFFOLA)

(Yukarıdaki yazı bir internet sitesinin forumlar bölümünde daha evvel yayımlanmıştır.Burada da sizlerle paylaşmak istedim.Saygılar.)

ZORLAMAYIN!!!

[italik] 15 Mart 2008

Menemen Evde Mutfak Masasında Kaleme Aldığım Yazım

Saat 23-02

Aşka dair belki milyonlarca söz söylendi.Milyarlarca şiir yazıldı o sihirli sözcük hakkında.En kifayetsiz cümleler onun yolunda dizildi.Bizde biraz şevkle ve az da dürtüyle bahsetmeğe çalışalım bu sihirli sözcükten.Ve zorlama aşktan...

Bazen çok sevdiğimizi sandığımız birisi bizi en çok aşka davet ettiğini sandığımız kişi bize çok büyük ve tarifsiz acılar yaşatır.Kızarız ona ama asla ondan ayrılamayız.Onu her şeyden çok isteriz.Israr ederiz.Ne yapsa ısrar ederiz onu kazanmak için.

Bu durum çok basittir aslında.Şöyle izah edilebilir:

Uçsuz bucaksız bir labirentin içinde olduğunuzu düşünün.O labirentten kurtulmak için tek yolunuzsa avuçlarınızın arasında sımsıkı tuttuğunuz bir anahtardır.Tek yapmanız gereken doğru kapıyı bulup anahtarı o kapıya sokup kapıyı açmaktır.Sonra özgürlük...

Ama içinde bulunduğunuz labirente baktığınızda milyonlarca kapının var olduğunu görüyor ve telaşlanıyorsunuz.Bu nedenle önünüze çıkan tüm kapıları elinizdeki anahtarla denemek zorundasınız ta ki doğru kapıyı buluncaya dek.

Bir çok kapı deniyorsunuz ama olmuyor.Sonra kocaman heybetli bir kapının birkaç metre gerisine kadar geliyorsunuz ve duruyorsunuz.Aklınızdan işte bu olmalı benim özgürlüğüm bu kapının ardında muhakkak diyorsunuz.Çünkü o derece devasa bir kapının ardı boş olamaz.O o muhteşem görüntüsü ile özgürlüğünüzün simgesidir sizin gözünüzde.

Bir adım atıyor ve kapıya yaklaşıyorsunuz.Sonra bir adım daha,bir daha ve bir daha...Gittikçe kapıya yaklaşmanız kalbinizin müthiş bir hızla atmasına neden oluyor.Tüm tüyleriniz diken diken oluyor,yanaklarınız kızarıyor ve ter alnınızda bulgur bulgur kaynıyordur.Ve nihayet kapının eşiğinde beliriyor cüsseniz.Büyük bir heyecanla ve merakla avucunuzda sımsıkı tuttuğunuz anahtarı kapı deliğine uzatıyorsunuz.Ancak bir sorun çıkıyor.Anahtar kapı deliğine girmiyor ya da girmesine rağmen kilidi açmıyor.

Ama siz o kapıyı açmağı her şeyden çok istemektesiniz.Zorluyorsunuz anahtarı.Sekiz dişli o ufacık nesneyi adeta bir levye misali hoyratça zorluyorsunuz.Umurunuzda değil anahtar.İhtirasınız her şeyin önüne geçmiştir o dakikalarda.O kapıyı açıp ardında ne olduğuna bakmak artık özgürlük isteğinizin önüne geçmiştir.Anahtardan gelen inlemelere aldırmamaktasınız.Zorluyorsunuz son sürat anahtarı ama yinede kapı açılmamakta direktmektedir.Sonunda yoruluyor ve eşiğe yığılıp hele biraz dinleneyim diyorsunuz.Sonra hadi son defa deneyeyim diyor ve muhteşem bir kuvvetle anahtarın kulağına asılıyor ve çeviriyorsunuz.Derken...

Umulmadık ve aşına olmadık bir ses çıkıyor anahtardan.Artık anahtarın boğumu gövdesinden ayrılmıştır.Kırılmıştır anahtar.Yok olmuştur.Küçük bir telaştan sonra hakaretler gelmeğe başlar oracıkta kapıya.Her şeyin sorumlusu kapıdır size göre.O kırmıştır anahtarı,o hapsetmiştir sizi o labirente.Sonra derin bir nefes çeker ve kapı eşiğine yığılırsınız.Hıçkıra hıçkıra ağlamağa ve isyan etmeğe başlarsınız.Oysa ki bilmemektesiniz ki elinizdeki tek çıkış pusulasını siz kendi elinizle yok etmişsiniz.Bilmeyiz ki zorla açmak istediğimiz kapı aslında o heybetli görünüşünden başka hiçbir güzellik barındırmamaktadır ardında.O kapının ardında da uçsuz bucaksız başka bir labirentin olduğunu bilmeyiz.

Aslında açmak istediğimiz kapının ardında muazzam bir karanlığın var olduğunu düşünmeyiz.Ve kırarız tek anahtarımızı.Oysa bencil olmadan şöyle bir etrafımıza baksak bizi çıkışa götürecektir kapıyı muhakkak buluruz.Belki o

kapı kadar heybetli,ihtişamlı değildir ama çıkışın tek yoludur o.Belki de çok mütevazidir ama o kapı çıkıştır bizim için.

İşte tüm mesele avucumuzdaki anahtarı kırmadan bu aşk labirentinden doğru kapıyı bularak çıkmaktır.Aynı özveriye de anahtarı sokmak için uğraştığımız kapıyı hırpalamamada göstermektedir.Umarım ki avucumuzdaki anahtarı kırmadan bize ait olan kapıyı bulur ve mutlak özgürlüğümüze kavuşuruz.Hepimize bol şanslar...

gezgin...

AKIL MI DUYGU MU?!!!

[italik] İnsanoğlu hayatının çeşitli dönemlerinde çeşitli evrelerden geçer ve yaş kemale doğru gittikçe beyin bir başak tanesi gibi olgunlaşır.Doğduğumuzda henüz etrafımızı tam göremediğimiz ilk dünya günlerimizde yaşımızı alana kadar sırtımızı yastık eder o şekilde uzanırız yumuşacık beşiklerimizin sımsıcak döşeklerine.Aradan bir yıla aşkın bir zaman geçince de önce o minicik popolarımızın üzerinde sürüne sürüne yürümeğe başlar ardında dizlerimizin üstünde emekleriz bir müddet.Ve en nihayetinde aradan biraz daha zaman geçince artık yavaş yavaş kalmağa başlarız ayaklarımızın üzerine.Tüm bu fiziki evrimi geçirirken de bir yandan da duygu ve akıl evrimi geçiririz.Bir devrim yaşarız o ufacık beyinlerimizde.Hele hele azar azar konuşmağa başladığımızda ekmeğe agu suya bu demeğe başladığımızda bebek saltanatını iyice yıkmış ve artık çocuk meclisini iyice kurmağa başlamışız demektir.

Bu fiziki evrimler insan yaşadıkça devam eder.Ancak akıl evrimi ve tekamülü bir noktada insan kendini aşmak istemezse durur.Öyle bir hal alır ki akıl artık geriye ket vurmağa her geçen gün bir önceki günden daha da kötü duruma doğru geriler.Yüz binlerce beyin hücresi biz ölüyoruz diye nara atarda insan oğlu o kocaman kulaklarıyla bu minicik organların çıkardığı devasa dolgunluktaki sesi algılayamaz.Ya da algılamak istemez.İşte bu noktada duygular aklın önüne geçer ve insan düşünürken aklını değil de duygularını devreye sokarak bir şeyler söylemeğe çalışır.

O rahattır.Keyfinden ödün vermez.Televizyonda maçı izler ve kolasını yudumlar.Pembe dizi izler el işi yapar.Ama asla kendinin bir parçası olan ve her geçen gün ölen o küçük mikro canlıların çıkardığı sesi duymaz.İzlediği programla ya da yaptıği lüzumsuz işle o kadar meşguldür ki başka bir şeyle ilgilenecek imkanı ve zamanı yoktur.Fikir üretecek zamanı da yoktur.Bu nedenle daima başkasının fikirlerini doğru olup olmadıklarını araştırmadan benimser ve o fikirleri fikir sahiplerinden daha softalıkla savunur.Öyle ki o fikri öne atan kişi fikrinin yanlış olduğunu söylese dahi basma kalıp beyin ona da inanmaz.Ve o fikri büyük bir şevkle savunmağa devam eder.

Böyle onlarca belki de milyonlarca insan görebiliriz etrafımızda.Sorgusuz sualsiz yaşamlarını yerden bitme gökten inme ot gibi sürdürmeğe ve günü gün etmeğe çalışırlar.Sabah kalktıklarında ilk işleri haberleri izlemektense sabah programı izlemek ve manasız tartışmaların izahatsız teferruatlarına takılır.Dışarıda açlık çeken,sokakta yatan,parasızlıktan ilaç alamayan insanın onun için pek fazla önem teşkil etmediği sabahtan akşama değin yaptıği işlerden aşıkardır.

Garip olan bu tip insanın başkasının fikrine,fikir sahibinden daha fazla bağlanmasıdır.Ona toz kondurmaması,yanlış olabileceğini hesaba katmaması işte nereden ötürü gelmektedir?Dedik ya insan oğlu fiziki evrim yaşarken aynı anda zihinsel evrim de yaşar diye.Ancak bu evrim bir müddet sonra insan evrim sürecini beslemez ve doğal devrimine yapay hamlelerle katkıda bulunmaz ise duru demiştik.İşte bu insanlar daha çok geçmişlerinde bu tip bir ket vurmayla karşı karşıya kalmışlar ve şimdide bu durumun doğal sonuçlarıyla baş başa kalmışlardır.

Bir kişi için bu ne derece doğru ise bir toplum ve bir millet içinde aynı derece doğrudur bu.Çünkü toplumlar ayrı ayrı bireylerin birleşmesiyle oluşurlar.Biz Türk milleti olarak ne yazık ki aklımızla değil de duygularımızla hareket ediyoruz.Bir hadise karşısında muhtemel iki ihtimali düşünmüyor duygularımıza ters gelen ifadeyi adeta literatürümüzden aforoz ediyor ve beynimizin en ücra köşesinde sürgüne yolluyoruz.

Kazanın doğuracağına,doğurduğuna inanıyoruz da kazanın ölebileceğine öldüğüne inanmıyor inanmak istemiyoruz.Böyle bir ihtimali aklımızdan bile geçirmiyoruz.Bir Nasreddin Hoca çıkıp,yahu senin kazan sizlere ömür,dediği zamanda,de get işine hoca kazan ölürmüymüş,diyerek karşı çıkıyoruz.

Millet olarak beyin tarlamızın üzerine atılan bu ölü toprağından bir an evvel kurtulmamız lazım.Bir an önce bu vurdum duymaz kel avvaz halden kendimizi sıyırmamız ve ülke yararına ne yapabiliriz peşine düşmemiz lazım.Günlük ihtiyaçları ve arzuları bir kenara bırakıp bu gün millet için,vatan için ne yaptım demeliyiz.Bu bizim yurttaşlık sorumluluğumuzun ve milli kimliğimizin farzı olmalı ve bu farza her gün riayet etmeliyiz.

Kurtuluş mücadelesinde nasıl ki kadınlı-kızlı herkes vatan için çalıştıysa bizde vatan evvel sonra diğer her ne varsa

deyip yolumuza devam etmeliyiz.

İNSAN MANZARALARI!!!

[italik] Karşıyaka-Menemen Durağında Kaleme Aldığım Yazı

13 Mart 2008 Saat 18-50 ve Sonrası

Yorucu bir günün ardından insan bir leğen suyun içine gündelik yolların aşındırdığı ayak topuklarını ve nasırlı tırnaklarını sokarak saatlerce o şekilde beklemek ister.Ya da en azından ben öyle isterim.Bu akşam üzerinde öyle bir ruh hali içerisindeyim.Yemek yemeği onca sevmeme rağmen sıcak bir ekmeği kıracak kadar takatim bile kalmadı.Zavallı ayaklarım.Ne çok yol yürüdüm bu gün.

Tuhaf olan bir şey var ama bu işte.Onca yorgun olmama rağmen yinede kaleme ve kağıda sarılmam çok tuhaf.Çölde kilometrelerce yürümüş ve vahaya kavuşmuş gibi hissediyorum kendimi.Birazda çılgınlık sanırım bu tavrım.Otobüs seyahatlerinde yani belediye otobüslerinde bazen uzun uzun seyirlerle,gözlemlerle sosyolojik ve psikolojik argümanlar ararım yazılarıma.

Çoğu zaman da çok önemli kaynaklar bulurum.Genelde bu tip seyahatlerimde boş boş etrafı seyir etmektense kitap okumayı tercih ederim.Ama bu gün gözlem yapmayı ve sıcaklığı yazmayı tercih ettim.Uzun ve körüklü araçların körüğünde ayakta beklerken tahlil yapmakla ve tez aramakla meşguldüm tam elli dakika boyunca.Hani arkasına gururla 'long vehich' diye yazdığımız araçlardan birine binmişim yani.

Birkaç örnekle İzmir insanını çeşitleme gayretine gireceğim bu gün umarım bu emelimizde muvaffak oluruz.Başlamadan evvel şunu açıkça söylemeliyim ki bir belediye otobüsü bir sosyolog için bulunmaz bir nimettir,çünkü içinde tonlarca insan ve bu insanların sarf ettiği tonlarca kelimeler şuursuzca dolaşmaktadır otobüs içinde.Bu noktada bir sosyolog olmamama rağmen insan ilişkilerini yorumlama gayreti göstereceğim.

İlk olarak benimle beraber körüğün üzerinde sallanan bir grup lise talebesinden başlamak isterim:Gün boyunca okulda kızlarla olan münasebetlerini anlatırken yakaladım muhabbetin ucunu.Biraz kulak misafiri oldum istemeden sözlerine.Gençler o kadar havaya girmişlerdi ki neredeyse otobüsteki herkesi bir kenara itip kızla oracıkta sanal bir zevkin doruklarına çıkacaklardı.O sırada aklıma geçenlerde yazdığım ve gençlerin maneviyatını neşretmeğe çalıştığım bir yazım geldi.O yazımda gençlerin manevi bakımdan aslında çok kötü olmadıklarını anlatmağa ve ispat etmeğe çalışmışım.

Sanırım o yazının çok önemli bir yanı eksik.Bu günkü gibi maddi zevkin ve cinsel zevkin zirvelerine çıkmak isteyen gençlerden de bahsetmem gerekirdi.En kısa zamanda bu konuda da bir iki kelam yazmayı artık bir borç bilir oldum.Neyse devam edelim konumuza.Bu gençler etrafındakilere aldirmeden diğerlerinin rahatlıkla duyabileceği küfürlü cümleler kurmakta ve en mahrem halleri gayet doğalmış gibi anlatmaları beni baya efkarlandırdı.Dinlerken tüylerim diken diken oldu.Nasıl olur da genç beyinler cinsel isteklerine taparcasına dürtülerinin esiri olurlar,anlayamadım.Bu cemiyetin aile yapısı bu kadar mı çöktü?Ya da ne kadarı sağlam?Bu konulara devlet yetkilileri derhal eğilmeli ve bir çare bir çıkış yolu bulmalılar.

Birkaç adım geride iki bayanı günlük işlerini anlatırken yakaladım.Bayanlardan yaşça ve cüsse bakımından daha irisi kendine göre sabah ama aslında öğle 11 gibi kalktığını ve kahvaltıdan sonra kuaföre gidip yetmiş milyona saçını başını yaptırdığını ardından filancanın altın gününde konken oynadığını anlatıyor yanındaki hanımda ağzı açık dinliyordu.Konkende yaklaşık üç yüz milyon kayıp ettiğini ama bunun o kadar önemli olmadığını önemli olanın sadece kendisinin bu oyundan zevk almış olmasının olduğunu söylüyordu.

Ardından daha genç olan bayan söze sabahın altısında kalktığını söyleyerek başlıyordu.Kalkar kalmaz evini toparlayıp kahvaltıyı hazırladığını okula giden çocuklarını ve memur olan eşini saat yedi buçuk civarında uyandırdığını hep beraber kahvaltı yaptıklarını ve ardından da eşini işine yolcu ettiğini sonrada çocuklarını okullara bıraktığını dönüştü

de pazara uğrayıp bir iki eksik alıp eve döndüğünü söylüyordu. Daha sonra akşam yemeğini hazırladığını ve sonrada yeni doğum yapan kızının yanına gidip onun da ev işlerini yaptığını söylüyordu. Şimdide tekrar evine dönüyormuş.

Evet aynı araçta aynı millete mensup ama iki farklı dünyaya sahip bambaşka insanların hayatları bunlar. Birisi her daim gürleyen Fırat Nehri, diğeri durgun olan Menderes Irmağı gibi. Çok enteresan ve ilgi çekici bir konu. Ve küçümsenemeyecek bir sosyolojik olgu. Yaşam tarzlarının ne denli farklı olduğuna bakarsanız kazançlarının da o denli farklı olduğu kanaatine varmanız elbette ki mümkün. Konkende üç yüz milyon kayıp eden hanımın o parayla bir ailenin bir ay idare etmeğe çalıştığından acaba haberi var mı? Bu noktada beni asıl hayrette bırakan ise bu hanımların günlük işleri yada yapmak istedikleri değildi. Ben burada günde yetmiş YTL kuaför parası verip, konkende üç yüz milyon kayıp edip evine belediye otobüsüyle dönen hanımdan baya etkilendim. Acaba parasızlıktan mı? Ne dersiniz?

Bu bayanların yanında ayakta duran 60-70 yaş civarındaki bir dedenin hüznü ve bir o kadar da isyankar bakışlarına takıldı gözlerim. İçinden biz bu gençleri böyle mi yetiştirdik? der gibiydi. Ya da bana öyle geldi. Bir kaç sıra arkasında oturan ve kahkahalarla gülen gençleri görünce dedenin bu sitemkar ve hüznü halini daha iyi anladım. Ayakta durmakta güçlük çeken onca yaşlı insanın bulunduğu bir otobüste ayakları sapa sağlam, dipdiri olan gençlerin oturması ve onların halleriyle dalga geçer gibi kahkahalar patlatması da ne demek oluyor? Büyüğe saygı ve hürmet 21. yüzyılda genç kalplerden bu denli çabuk ve sert mi silindi? Materyalizm rüzgarı bu denli sert mi esti? Bu günün gençleri yarın yaşlanacaklarının ve ettikleri tarlanın hasadını toplayacakların farkında değiller mi?

Yalnız tüm bunların içinde dikkatimi çeken daha enteresan bir şey vardı: Otobüste bulunan onca insanın tekinin elinde bir mecmuama olmamasına rağmen hemen hemen hepsinin kulağında bir müzik çaların olması benim kafam kafama takıldı. Buca-Karşıyaka arasının yaklaşık 50 dakika olduğunu varsayarsak ve bir araçta yetişkin 200 kişinin olduğunu baz alırsak (50x200=10000) on bin dakikanın ülke takviminden boşa koparıldığını söylememiz sizce yanlış mı olur?

Bence yanlış olmaz. Onca insanın neden tekinin elinde bir mecmua yok? Bu kadar mı unuttuk okumağı? Sanırım evet. Her gün bu araçta onlarca insanın dakikalarını sadece dedikodu ederek veyahut sağa-sola manasız gözlerle bakarak harcadığını bilmek bile bir mütefekkirin çıldırmasına kafi.

Günde yetmiş milyonluk kuaför harcaması yapan bir kişinin yılda yetmiş milyonluk kitap harcaması yapmaması sizce bir ülkenin kültür damarlarının tıkanıp, yağ kapladığını göstermez mi?

Bu gerçek ilmen memleketin ne noktada olduğunun sosyolojik delili değilse nedir? Yıllardır geri kalmışlığımızı abuk subuk nedenlere bağlayan fikirbazlar acaba bu gerçeğin farkında mıdır?

Şu satırları yazarken yanımda oturan, otobüs bekleyen, 40 yaş civarında ki şakakları açık olan adamın manasız gözlerle yanında ayakta bekleyen hanımları süzmesi ve iç geçirmesi aynı geri kalmışlığın bir başka sosyolojik delili değil midir?

Günde en az 50 haftada 350 dakikasını kız muhabbetiyle harcayan gençlerin neden üniversite kapılarında süründüklerinin delili bu değil midir?

Memleket olarak Dünya liderliğinden uzaklaşmamızın nedeni de bunlar değil midir? Bir an olsun duralım ve düşünelim! Ve de soralım: Bizler günde kaç dakika bir bilginin peşinde koşuyoruz? Dakikalarca kaldığımız internet ortamında anlamsız anlamsız dolaşmaktan ve vakit tüketmekten başka ne yapıyoruz? Kaçımız yılda bir kitap okuyor? Yada kaçımız farklı konularda kitap okuyor?

Kaçımız farklı kesimlerin dediklerini dinleme ve anlama gayreti güdüyor? Çocuklarımıza bu kültürü kaçımız doğru ve gerektiği biçimde aşıyoruz? Bu sorulara mantıklı cevaplar verip kendi kendimizi aydınlattığımız zaman milletçe refaha ve her manada bolluğa ancak o zaman ulaşırız. Kimse içimizden bir kahraman çıkıp da bizi kurtarır diye beklemesin. Ya da bu kahramanın var olduğuna inanmasın. Çünkü Peyami Safa'nın da dediği gibi 'Akıllı devlet koyun sürülerinden kahramanlar yaratır, akılsız devlet ise kahramanları koyun sürüleri olarak yaşatır.'

Bense bizler nasıl yaşıyoruz sorusunu sizlere yönelterek ve bunun takdirini sizlere bırakarak yazıma son noktayı koyuyorum.Allah'a emanet...

HAYKIRIŞ!!!

[italik] Zaman zaman çok sert sözlerle,bazen ince ve anlamlı jestlerle insanlara ya da sesimi ulaştırabildiğim kesimlere bir şeyler anlatma çabasının eş güdümlü telaşını hissettim bünyemde.Öyle anlar oldu ki az sayıda okuyanın çok sert tepkilerini aldım çünkü aykırı şeyler yazdım ya da savundum.Bu nedenle hayatım boyunca ya sürekli muhalefet eder gibi göründüm ya da boş değersiz laflar üreten bir edebiyat kurdu olarak anıldım.Hatta bazılarının cahil,toy yakıştırmalarına da maruz kaldım.

Aslını isterseniz bana yakıştırılan hiçbir sıfattan gocunmadım,gocunmamda.Çünkü biliyorum ki eğer eleştiriyorsan,tenkit ediyorsan elbette ki eleştirileceksin de.Yani yağmurun altına girdiyse elbette ıslanacaksın.Yerli yersiz üstürupsuz ifadelerin altında da kalman mümkün ki bu ifadeler çöken bir binanın bıraktığı moloz yığınlarına benzerler.Esasında kalabalıktan ziyade hiçbir değerleri yoktur.Onların tek heybeti binanın çökerken oluşturduğu toz ve duman bulutudur.Ortalık durulunca her şey biter.Yani işin rajonu gereği eleştiriyorsan eleştirileceksin.Yoksa ne manası kalır yazdığının ya da yazacaklarının.

Fakat gerçek şu ki ne kadar az üzülseysem bana yakıştırılan sıfatlara,o denli çok üzüldüm milli ve manevi duyarlılığımızın körelmiş haline.O denli çok üzüldüm tenkit yeteneğimizin kayıp olmuş haline.Sanki kafalarımızın içinde aynı şeyler var.Sanki biri ya da birileri aynı şeyleri düşünmemiz,aynı şeylere inanmamız ve aynı şeylere bakmamız için benzer programları yüklemiş makine vari çalışan beyinlerimize.Aslında bu zanna varmak da zor değil.

Mesela sabah televizyonlarınızı açılıyorsunuz ve izlemeğe koyuluyorsunuz.Kanal farklı olsa da içerikte değişen hiçbir şey yok.Büyük kanallarda vur patlasın çal oynasınların küfür dolu,saçmalık dolu,zırva dolu programları.Diğer kesimlerde ise aynı şeyleri güya yadırgarken biraz yumuşatıp halkın önüne getiren lezadeler.Birinde programın adı bilmem kimle sabah programı iken diğerinde başka bir bilmem kimle her sabah.Aralarındaki tek fark isimlerinin değişik olması ve ekranının değişik olması.San'atımızda da aynı durum görülüyor.

Bir tarafta geçmişinden beslenmeyen ve kalıcı olamayan zilzurnalar,diğer tarafta günü yakalayamayan yobaz kafalar.İşte bu telkinlerin kucağında bazen donuyor olsa da kareler gözlerimizin önünde,bir reset atınca makineye yine aynı şekil devam ediyor,o muhteşem(!) beynimiz.Yine aynı şeyleri okuyor aynı şeyleri yazıyor aynı şeyleri dinliyor ve aynı gerçeklere itimat ediyoruz.Aklımızdan <Acaba bunda bir yanlışlık olabilir mi?>diye geçirmiyoruz.Ve ya geçiremiyoruz.Çünkü programı yazarlar programın formatına böyle bir içerik koymamışlar.

Onlar düşünen beyin değil de itimat eden beyin oluşturmak istemişler.Ve muvaffakta olmuşlar.Robotlar gibi olduk yani.Aksi bir tavır takınma şansımızı kayıp etmemiz için gerekli tüm virüsleri de yüklemişler beynimize kendi programlarına zarar vermeyecek şekilde.Aman filancağı okuma ha o sağcıdır.Sağcılık virüsü.Bak onu dinleme o solcudur.Solculuk virüsü.Sakin şunu izleme o Kemalist'tir.Kemalist virüs.Şundan uzak dur.O dinsizdir.Dinsizlik virüsü.Örnekleri çoğaltırız bu şekilde.İşte hepimiz yörüngesi belli olan bir gezegen gibi aynı yolu izliyor ve aynı noktaya varıyoruz.Azıcık yörüngesini değişen bir gezegen görünce de hemen samanyolumuzdan ve belkide galaksimizden dışlıyor adeta aforoz ediyoruz.

Vay anasını onu da mı kayıp ettik?diyoruz.Acaba kayıp mı ettik yoksa kazandık mı?Vaktiyle eğitimini aldığım ve ilmine güvendiğim bir hocam şöyle demişti:"Oğlum sen sen ol asla hüviyetsiz ve hürriyetsiz kalma.Gerekirse öl,öldür ama asla onları esir bırakma."Çocuk akli tam manasıyla içinde çok derin manalar gizleyen bu sır yumağı kavramların hikmetine erememiştim.Öyle ya ne demek hürriyet?Ne demek hüviyet?İdrak edememiştim.

Aradan onca sene geçtikten sonra yavaş yavaş anlar gibi oldum bu iki kelimenin anlamını ve ne kadar önemli olduklarını.Yavaş yavaş çözmeğe başladım 'Öl ya da esir ol.' mizaçlı naraların düsturunu.Şimdi bir küheylan edasıyla belki bağıriyorum 'Ya istiklal ya ölüm.' ama dönüp kendime sormadan da edemiyorum:Istiklali,hürriyeti,hüviyeti hak ettin mi?Hak edecek ne yaptın?

Çünkü bir şeyi elde etmek istiyorsan evvela onun uğrunda savaş vermeli ve onu hak etmelisin.Hak edesin ki

kıymetini bilip,değerini anlayıp ona sahip çıkasın.Bir mirasyedi olmayasın.Mesela parayı kazanın daha zor harcadığı kazanmayanın beynelminel harcadığı,abur-cubur ettiği aşikar.İşte bu noktada sanırım biz birazda mirasyedi olduk çıktık.Çünkü bu gün ne milli bağımsızlığımızı istiyoruz,ne ekonomik bağımsızlığımızı istiyoruz.E bunlardan yoksun olan bir halkın da hüviyetinin,hürriyetinin,istiklalinin olması mümkün olmadığı için bir görünmez pranganın esaretinde hayatımızı idame ettiriyoruz.Üstüne üstlükte avazımız çıktığı kadar haykırıyoruz özgür olmadığımızı.

Çok merak ediyorum nereye varacak bu işin sonu!Tarihte bu şekilde davranan milletlerin akıbetlerini gördük,az da olsa işittik.Peki neden ders almadık?Ya da neden ders almıyoruz?Endülüs mü olmak istiyoruz,yoksa Polonya mı?Daha yeni kurulmuş bir cumhuriyetin beşiğini sallarken bir yandan da mezarını kazdığımızı neden görmüyoruz?Bunları idrak etmek çok mu zor?Ya da en azından idrake çalışmak çok mu zor?Ya da idrak edenlere kulak kesilmek çok mu zor?

Bu bilinmezlikler içinde rotasız bir gemi gibi çok büyük okyanuslara açılmayı da ihmal etmiyoruz.Başımızda ne bir Piri Reis var ne de elimizde bir pusula ya da bir harita ama yine de dolu dizgin yol alıyoruz sığ sulara doğru.Bilmiyor muyuz önümüze çıkan ilk buz dağına çarpacağımızı?Sonrada o sığ suların derinliklerine ve karanlıklarına gömüleceğimizi.Analamıyor muyuz güvertenin çatırdağını?Yelkenlerin rüzgarla değil de zehirli gazlarla dolduğunun farkında değil miyiz?

Güvertemizi oluşturan eğrilerin bir bir çatırdayıp kırıldığını fark etmek için Einstein mı olmak gerek?Manevi direğin kırılma noktasında olduğunu,milli direklerin pek çoğunun kırıldığını sağlam kalanlarında 'kurtarın' dercesine çatırdayıp nara attıklarını duymuyor muyuz?Duyuyorsak neden susuyor ve konuşmuyoruz?Bazı tayfaların isyan bayrağını salladıklarını görememek için kör olmak gerekmez mi?Bu denli mi bizi gemiye bağlayan rütpelerin gölgesinde ezik ve mahzun kalıyoruz?

Şimdi benden ne olur demenin şimdiye kadar faydasını görmediğimizin farkında olmak için daha kaç doz uyuşturucu almamız ve kaç yıl daha komada kalmamız gerekli?Bir gün koma halinde iken birisinin yaşamla bağımızı keseceğinden ve bizi ebediyete yolcu edeceğinden endişe etmiyor muyuz?Ya da en iyi ihtimalle bitkisel hayata gireceğimizden korkmuyor muyuz?

Bir Osmanlı torunu ve bir Cumhuriyet çocuğu olarak ben bu gün içinde bulunduğumuz cehaletin vahametiyle için için ağladığımı ve kahrol duğumu söylüyorum.Dedem Fatih'in 25 yaşında karadan gemi yürütüp çağ açıp çağ kapamasına rağmen dedemin açtığı çağı 555 sene geriden izlemenin utancını yaşıyorum ve isyan ediyorum.Ya sizler ya da aynı tasaları,kaygıları paylaşanlar?Sizce artık kimıldamanın zamanı gelmedi mi?

gezgin

YUKARIDAKİ YAZI DEĞİŞİK TARİHLERDE,DEĞİŞİK SİTELERDE TARAFIMCA FARKLI ADLAR ALTINDA YAYIMLANMIŞTIR

TOPLUM VE GELENEKLER ÜZERİNE!!!

[italik] Konak-Karşıyaka Vapur İskelesi ve Akabinde Yolculuk Esnasında Kaleme Aldığım Yazım.
11 Mart 2008 Saat 17-50 ve Sonrası.

Bir milletin gelişmesini, ilerlemesini sağlayan çok önemli kollar ve bu kolları besleyen çok önemli dallar vardır. Milletin yaşam standartını arttıran ve toplumsal yaşamı kolaylaştıran pek çok icat bu dallar sayesinde bulunmuştur. Bu dallara baktığınızda ise insanoğlunun yerküre üzerinde bulunduğu ilk andan bu yana geliştirdiği sistemlerin izlerini görürsünüz. Yani felsefeyi ve sonrada felsefenin yaşamla empirik bir şekilde bütünleşmiş hallerini görürsünüz.

Milletler bu dallara ve bu dalları besleyen kollara sınıksız olarak ancak ve ancak ilerleme sağlayabilmiştir. Aksi bir tek olay yoktur. Mesela Amerika bilim ve teknikteki ilerlemesini kilisenin öğretilerine uyararak başarmıştır. Orta Çağ Avrupa'sında ise bu öğretileri skolastik düşüncenin azda olsa dışına çıkararak eleştirmesiyle gerçekleştirebilmiştir. Örf adetlerine sınıksız olarak yanlış olanlarını düzelterek gerçekleştirmiştir. Keza Fransa'da da bu böyle olmuştur. Sanayi inkılabının başladığı ve medeniyetin beşiği diye adlandırılan İngiltere bile bu kollara ve bu kolları besleyen ana ırmaklara sahip çıkarak ve onları tekamül ettirerek ilerlemiştir. Hümanizma akımının Fransız İhtilali'nden sonra yayılması ve bazı yanlış yargıların değişmesi bu doğru ilerlemenin kesin delilidir. Bilim ile din ta o zamandan bu yana hatta ve hatta ondan önce dahi iç içe yaşamış ve birbirlerinin alanlarına ara ara tecavüz etmişlerdir. Ancak bu tecavüz zaman zaman fayda sağladığı gibi zaman zamanda zarar getirmiştir. Ancak bunda ne bilim ne de din suçlanmalıdır. Suçlanması gerek bu iki miti kendi yargılarına göre yorumlayan insanoğlu olmalıdır.

Dünya bilimine çok büyük katkılar sağlamış olan Alman Albert Einstein'ın da dediği gibi: 'Dinsiz ilim total, ilimsiz din kördür.' Yani bilim ve din dolayısıyla örf, adet ve an'ane asla bir biriyle zıt düşmemektedir. Örf, adet, an'ane bir milletin kültür damarlarını besleyen kan pıhtılarına benzer. Eğer damarı çatlatırsanız kan vücudun derinliklerine kadar sızar. Vücut bir iç kanamanın sancısıyla kıvrılır. Eğer damarı keserseniz kan vücut dışına akar. Kan oranı düşer ve kangren baş gösterir. Nitekim bulunan kimyasal gazların insanlar üzerinde denenmesi işte bilimle dinin arasındaki makasın açılmasından kaynaklanmaktadır. Çünkü bilim adamı ehilleştirmedeği gönlünü şer odaklarının güdümünde onlara hizmet etmek amacıyla kullandığı zaman dinin işlevselliğini yitirdiğini; gelenek ve göreneklerinse zaten dinden ayrılma oldukları için bir nevi görünmez tecrite tabi tutulduklarını söylemek mümkündür.

Bu noktada gelenek ve göreneklerine çok bağlı bir millet olan Japonları örnek alabiliriz. Aradan kaç asır geçmesine rağmen onlar hala daha o iki odun parçasıyla yemek yiyorlar. Nokta taviz vermiyorlar. Çünkü onlar çok iyi biliyorlar ki ata yadigarı geleneklerin tekinin terk edilmesi diğerlerinin de önünü açacak ve başka terk edilişlerinde öncüsü olacak. Bu nedenle Japonlar geleneklerine sınıksız sarılmışlardır. Buluşlarını da insan faydasına sunmuşlardır. Asla insan ırkının kötülüğüne bir harekete yeltenmemişlerdir.

Kültür dökümünü bir örnekle şöyle açıklayabilirsiniz. Mesela duvarınızda asılı duran bir tespih düşünün. Tespihin ipini bir noktadan keserseniz tanelerin tamamı ilk anda yere dökülmez. İlk olarak birisi düşer yere. Ardından diğer taneler peşi sıra iliklerine işlemiş ipten kurtulup düşerler yere. Bizde duvarımızda asılı tuttuğumuz tespihimiz gibi gelenek ve göreneklerimize sahip çıkmalı ve onları korumalıyız. Onları geliştirmeli ve idame ettirmeliyiz. Ancak bu şekilde varlığımızı sürdürebiliriz.

Aynı yargıları din için söylemek mümkün değildir. Yani dini duvarda asılı olan bir tespihe benzetmek tespih sanatının ve dinin felsefi direklerini yerle yeksan etmek demektir. Din açısından duruma bakarsanız pek çok kültürde dinin tanım gereği ve toplumsal yaşamdaki konumu gereği bir dogmalar (değişmezler) bütünü olduğunu söylemek pek ala mümkündür. Yani dini değiştiremez ve ya geliştiremezsiniz. Katılaştırılmaz ve ya ılımlılaştırılmazsınız. Taviz veremezsiniz. Dinden verilen en küçük taviz dinin iliklerine işlemiş tüm damarların kesilmesi gibi olur. Bu da dinin kan kaybından yolluğa doğru ilerlemesi demektir. Nitekim tahrif edilmiş dinlere (Hristiyanlık, Müsevilik gibi) bakarsanız özlerinin hep bu istikamette değiştiğini görürsünüz.

Şu halde yapmamız gereken dini oluşturan ve ona hayat veren can damarlarını bir annenin çocuğuna duyduğu şefkati örnek alarak sevmek ve onları korumak olmalıdır. Ancak ve ancak bu şekilde mutlak gerçeğin bilgisini müdafaa ve muhafaza edebiliriz. Aksi halde avucumuza aldığımız su misali zamanla suyun boşaldığını anlamadan susuz kalırız.

Bunun için de öne sürülen tüm tez ve anti tezleri iliklerine kadar sömürüp,eritmeğe mahkumuz.Bu gün kurt izinin,çakal izine karıştığı ortamda doğruya ulaşmağı ancak bu şekilde teşvik edebiliriz.

Bu noktada memleket insanına baktığımız zaman pek azı hatta ve hatta yok denecek kadar azı bu gün bu konularda kafa yoruyor.Mesela genç beyinler fikir üretmek bir yana ,var olan fikirlerin inkişafına (gelişmesine) dahi bir katkı sunmuyorlar.Öyle ya üniversiteli demek lisans eğitimi boyunca sadece kendide o an gerekli görülen dersleri alan ve artık zamanlarında da önemli merkezlerde manitalara tav olan küpeli,saçı jöleli,kafası boş bir varlıktır.Aslında gençleri bu noktada suçlamamak gerektiği düşüncesindeyim çünkü gençler temelde memleket ve millet meselelerine uzak tutuluyorlar.

Mesela bir gencin kafasındaki en büyük problem hafta sonu takımının kazanıp kazanmayacağıdır.Ya da teklif götürdüğü kızın kendisine evet deyip demeyeceğidir.Şuan da karşımda oturan yığınla gencin kafalarında bu ve benzeri soruların dolaştığından adım gibi eminim.(Başka bir yazımda bu konuya daha ayrıntılı değineceğim.)

Burada garip olan bu dar üniversiteli(!) dogmasını yıkmak isteyen fikirle,karşı fikirlere kılıç kuşanan gençlere ailelerinin ve çevrelerinin takındığı akıl almaz tavırdır.Mesela çok klasik bir cümleyi gençler fikir ürettikleri günlerde bilakis yakın çevrelerinden çok sık duyarlar:'Memleketi sen mi kurtaracaksın?'Bu cümle pek çok gencin tüm şevkini tuzla buz eder.Çünkü tam manasıyla olgunlaşmamış beyinler bu lafin altında yatan farazi telkine ve ağır tahrige çok kolay kanar.Bu telkini alan genç ya büyük bir hayal kırıklığı ile tüm çalışma hevesini bir kenara atar ve vur patlasın çal oynasına döner ya da daha da hırslanarak içinden 'Evet ben kurtaracağım.'savunmasını yaparak çalışma vitesini 3teyken 4'e yada 5'e atar.

Ama çoğu zamanda ilk söylediğim yani yılma ve pes etme baskın çıkar.Çoğu zaman gencin şuuru dar kalıplara sıkışmış ve frenlenmiş dürtülerinin ezikliği ile yenik düşer ebeveyn kilidine.Böyle bir cemiyette fikir ve ilim hayatının tekamülü ya da evrimi mevzu bahis bile edilemez.Böyle cemiyetlerde sosyal yaşamı besleyen bu kolların kötürüm olduğunu anlamak için de bir sosyolog,toplum bilimci olmak da gerekmez.Altınızda bindiğiniz arabanın yerli üretim olmayışı,kullandığınız televizyonun ithal oluşu,buzdolabının size ait olmayışı işte bu toplumsal ket vurmaların teknolojik yansımalarıdır günlük yaşama.Bazen de aileler çocuklarını din çerçevesinde yetiştireyim derken uzak tutarlar cemiyetten.

Günümüz Türkiye'sine baktığımızda ise bu kavramlar sanki birbirinin zıttıymış gibi lanse edilmekte ve kavramlar üzerinden insanların akli karıştırılmakta hem de ilim ve teknolojik ilerlemenin önü alınmaktadır.Birisi çıkıp Galile Dünya'nın döndüğünü bulmadan önce kilise öğretilerini sorguladı,dediği zamanda bu insanın üstüne bir susturucu branda utanmadan çekilmektedir.

Yani bilmemiz gereken şey bu noktada milletin ilerlemesini sağlayan şeylerin bizzat örf,adet,din,dil ve ya bilim olduğunu anlamak ve asla bu kavramların birbirleriyle çakışmadığı inancını taşımaktır.Gerçi zaman zaman beşerilerin dini yanlış yorumlamasıyla çakışan durumlar mevzubahis olmuştur.Mesela bazı din mensuplarının gavur icadı deyip radyoyu,televizyonu evlerine koymamaları ama buna rağmen yine gavur icadı olan son model arabalara binmeleri gibi uç hadiselerde yaşandı ama bunlar her daim münferit vakialar olarak kaldı.

Esasında din ve ilmin çakıştığı yargısı yaygın bir çevrede asla itibar bulmadı.Üstelik bazı güç odaklarının onca telkinlerine rağmen.Daha yakın zamanımızda bile üniversiteye başörtüsü ile girilirse bilim özgürlüğünün kalmayacağını söyleyen profesörlerle karşılaştık ama toplum bu konuda özellikle 80 sonrası nedenli uysallaştığını ve bu lafı gūzaflara ne denli uzak olduğunu bu insanlara kulak asmayarak gösterdi.

Yazımızı bitirmeden evvel birkaç konu üzerinde daha durarak son notayı koyalım.Bu gün pek çoğumuz yönetimi elinde bulunduran kişilerin eğitim düzeylerinin çok yüksek olmadığını bilmektedir.Yani meclisimizde milletvekillerinin çoğu orta okuldan sonra mektep yüzü görmemiştir.Bu bir milletin idaresini elinde bulunduran kesimlerin aslında bir nevi cahiliyetlerinin ispatıdır.Bu kesimlerin ne denli cahil olduklarını anlamak içinde zaten dün ve bu gün söylediklerine bakmak kafidir.Dün ak dedikleri şeye bu gün kara,kara dedikleri şeye ise ak demektedirler.

İkincisi ise memlekete yön veren aydın(!) kesimlerin de aynı cehalet aymazlığı içerisinde olmalarıdır. Medyada ve diğer önemli noktalarda yer tutmuş pek çok sahte aydın bu gün vatandaşın ilim ve gönül hayatına yön vermektedir. Bu insanlar zengin babaları sayesinde parayı bastırıp üniversite diploması almış kişilerdir. Toplum bunları da tanımalı ve çok iyi okumalıdır. Önceki paragrafta da dediğim gibi it iznin, kurt izine karıştığı bir ovada ancak ve ancak doğru iz bu şekilde sürülebilir. Tekrar görüşünceye dek. Allah'a emanet...

YAZI DEĞİŞİK SİTELERDE TARAFIMCA, FARKLI ADLAR ALTINDA YAYIMLANDI...

BEYİN GÖÇÜ-DİL İLİŞKİSİ!!!

[italik] Gündem son günlerde çok yoğun.Malum Ergenekon ve Deniz Feneri tartışmaları aldı başını gitti.Ben bu gün farklı bir konuda yazmak ve bir an olsun bu cendereden çıkmak istiyorum.İzmir’de üniversite arkadaşımın beyin göçü hakkında küçük bir fikir alış-verişi yaptık.Peki dedim anlat sence nedir beyin göçü?Çok büyük bir hararetle,iştahla anlatmağa başladı:”Beyin göçü Türkiye üzerinden gidersek eğer burada başta başörtüsü sorunu olmak üzere çeşitli nedenlerle okuyamamış öğrencilerin Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde ya da Uzakdoğu ülkelerinde okumağa gitmesine denir.Ayrıca öğrencilerin buralara giderek Türkiye paralarını oralarda harcamaları da para transferi olarak da değerlendirilebilir...” Bu ve benzeri şeyleri anlattı durdu.Bende onu büyük bir sabırla,metanetle dinledim.Ve bence olay bundan ibarettir deyerek son sözü koydu.Bana dönerek sen de anlat bakalım sen ne deyeceksin bu konuda dedi ve topu bana attı.Ben de başladım anlatmağa.

Söze başlamadan evvel şunu söylemem gerek ki arkadaşımın dedikleri ve onun düşüncelerini paylaşanların fikirleri tamamen doğru.Ancak çok büyük eksik bir yanı var bu açıklamaların.Zaten aslında bu olayda üzerinde durulması gereken şeyde bu.Ben de elimden geldiğince bu konuda sizleri bilgilendirmeğe çalışacağım.Şimdi bakın Mehmet Barlas,Ahmet Altan,Güneri Civaoglu,Fatih Altaylı,Mehmet Ali Birant gibi isimlerin hepsinin üniversitelerini Fransa,İngiltere,Almanya,Amerika gibi ülkelerde okuduklarını ya da bir şekilde oradaki üniversitelerle organik bir bağlarının olduğunu görürsünüz.Dahası bu saydığım isimler ve bunlar gibi yaklaşımları olan isimler lise öğrenimlerini dahi Amerikan Kolejlerinde İngiliz Saint...(Saint=aziz) bilmem ne lisesinde okuduklarını görürsünüz.Bu insanlar Anadolu halkından onların çilelerinden,cürümlerinden uzaktan yakından alakaları yoktur.Onlar şundan bundan doları alır parasını aldıkları adamların çıkarları doğrultusunda yazı yazarlar.

Yani öğrencilerin üniversite de okumak için yada doktoralarını yapmak için bu ülkelere gittikleri çok doğru.Gittikleri üniversite de bu isimler mevcut devlet tarafından ilk önce karakteristik bir incelemeye tabi tutulurlar.Mesela kimin kindar olduğu,kimin dindar olduğu,kimin para için değil memleketini anasını-babasını dahi satabileceğini bu adamlar bu tahliller sonucu öğrenirler.Ve vatanlarına ihanet edebilecek yani vatanına bir şekilde zararı dokunacak olanlarla bir güzel ilgilenirler.Onlara o ülkenin çıkarları adeta telkin edilir.Onlara batı tarihi,batı sanatı okutulur.Aynı bizde Gülen cemaatinin Said-i Nursi kitaplarını öğrencilere okuttukları gibi.Her neyse bu insanlar işte tüm bu asimile tavırlar arasında eğitimlerini tamamlarlar.Bu ülke bu çocuklardan eğer bilimin herhangi bir dalında yararlanacaksa onlara çok çeşitli avantajlar sunarak ülke dışına çıkmalarını engeller.Zaten bir müddet sonra da bu çocuklar oralarda Türk olduklarını dahi unuturlar.Çok azı bozulmadan kalır.İşe yaramayan tayfa ise gerisin geri ülkelere postalanır.Sahte aydın,sahte bilgin olarak.Ve bu insanlar bir şekilde toplumun huzurunu,kaçırırlar.toplumun örf,adet ve ananelerine adeta hakaret ederek onları zaafa uğratmak için büyük bir sofulukla ve samimiyetle çalışırlar.Bakın uzun yıllar Amerika’da kalmış Prof.Dr.Oktay Sinanoğlu bu konuda ‘Hedef Türkiye’ adlı kitabının 209uncu sayfasının ikinci paragrafında neler söylemektedir:

“ Aslında Türkiye’de ihraç edilen beyin değildir.İhraç edilen beyin ham maddesidir.Hammaddeyi biraz işlerler,aralarından çok yetenekli,iş yapacakları kendine ayırır ve kullanırlar.Tabii karakter sahibi olmaması,milletini sevmemesi gibi özelliklerinin olması gerekir.Geriye kalanları da ülkesine geri gönderir;o ülkede kullanırlar,sahte aydın olarak.”

Olaya bu noktadan baktığınızda işte gerçek beyin göçünün ne olduğunu daha net anlıyorsunuz.Yani bu olay sadece öğrencilerin yabancı ülkelere gidip,oranın kültürüyle birey olup,sonra da kendi memleketini,kendi örf,adet ve ananesini beğenmemesi hor görmesinden ibaret değildir.Yani tam bir ‘Yumurtadan çıkmış kabuğunu beğenmiyor.’hikayesi ortaya çıkıyor bu noktada.Fatih Altaylı,Güneri Civaoglu,Mehmet Barlas,Ahmet Altan işte bunlar ve benzerleri çok açık örnekleridir bu durumun.Bu gün bu insanlar çok büyük yerlerde söz sahibi olmuşlardır.Çok önemli roller üstlenmişlerdir.Bakın mesela Türkiye’de bu gün Laiklik çığırkanlığı yapan dalkavuklarda bunlar.Burada sizlere şöyle bir hatırlatma yapmak isterim.Türkiye’de bu gün Atatürk’ü,Atatürkçülüğü,Laikliği bu insanlar temsil ettiklerini sanıyorlar.Ve yaptıkları açıklamalarla yazdıkları yazılarla köylü halkı,Ahmet efendileri,Hatice hanımları,Ayşe nineleri Atatürk’e ve Atatürkçülüğe düşman etmekte.Bu gün

bu insanların sözleri ile Ulu Önder'e karşı bir kin beslemeğe başlayan ya da ondan nefret ediyorum diyen insanların bu gerçekleri de göz önüne alarak Gazi Mustafa Kemal Atatürk'e karşı olan tutum ve davranışlarını yeniden gözden geçirmelerini düşünmekteyim.Bakın aynı kitabın 211.sayfasında Murat ORHANLI'nın sorduğu:"Peki Türk insanı,terk edip gitme psikolojisine,nasıl sokuldu?Bunu batılılar mı yaptı?" sorularına nasıl çarpıcı bir yanıt verdi:

"Bundan 50 yıl önce Amerika'da Türkleri görmek mümkün değildi.O zamanlarda Türk dediğiniz zaman Amerikalılar –Hollywood filmlerinden olsa gerek- burasının bir çöl ülkesi olduğunu zannederlerdi.Dünya'da dışa en az göç veren ikinci ülkeydik.Diğeri de Japonya...Bir de Rusya'yı saymak gerekir.Bu milletler vatanlarına bağlı insanlardı.Maddi şeyler için göç etmezler;ki doğrudu.Şimdi tabii o günlerden bu güne 50 senelik Amerika'nın kültür mühendisleri marifetleri ile Türkiye'de bu milli ruh,vatan sevgisi,gerekirse vatan için ölmek ruhu tahrip edildi.Millete şimdi"Topraklarımız yabancılara teslim ediliyor."deseniz,"Peki ama piyasa ne olacak."diyor."Vatan gittikten sonra piyasanın ne önemi var."diyorsunuz,"İyi ama piyasa ne olacak."diye bir daha soruyor.Kasıtlı olarak bu ülkeyi bu hale getirdiler.Amerika'nın her gittiği ülkede,mesela Orta Amerika,Güney Amerika bazı Asya ülkelerinde muazzam bir kültür tahribatı yaptığı,o milletlerin kültürlerini yok ettiği bir gerçek."

Şimdi hangi kesimden olursak olalım ister sağcı ister solcu ister A.K.Pli ister M.H.Pli ister C.H.Pli ne olursak olalım ama başımızı ellerimizin arasına alalım acaba bu sözlerin ne kadar doğruluk payı var.Bana soracak olursanız yüzde yüz doğru derim.Şimdi de aynı kitabın 212.sayfasında Murat ORHANLI'nın sorduğu:"Amerika bunu nasıl yapıyor,önce nereden başlıyor?" sorusuna hangi çarpıcı yanıtı veriyor:

"Önce yabancı dille eğitim ve İngilizce'nin önemli olduğu propagandası ile işe başlıyor.Sonra eğitimine el atıyor.Ardından da o milletin kendi geleneklerine,dinine olan bağlılığını yıkıp onları hor gösteriyor.Ondan sonrada Hristiyan misyonerlerini gönderiyor.Mesela Güney Kore çok düzgün bir memleketti.Kore Harbi'nde girdiler oraya ve otuz sene içinde Korelilerin yarısına yakını Hristiyan yaptılar.Yerleştirdikleri Hristiyanlık da ilkel bir din.Yani tarafsız bir şekilde bakıp ta Korelilerin dininden daha iyi bir din bu deyemiyorsunuz.Çünkü bu azıllık ve saldırgan misyoner takımı emperyalizmin araçlarından biridir.CIA bunlarla iç içe çalışır.Mesela Kazakistan'da bir örnekle karşılaştım.CIA'nın oradaki bir profesörü,konferans yada başka bahanelerle misyonerleri getiriyor oradaki üniversiteye.Tabii ülkede bütün halk Hristiyan olmuyor,bir kısmı oluyor ve asırlarca bu iki kesim bir birleriyle savaşıyor.Sömürgecide işini yürütüyor.En son Endonezya'da bu uygulamayı gördük."

Sanırım ortadaki durumun çok güzel bir özetini yaptık bu sorularla.Ben hocamızın bu güzel tespitlerine acizane birkaç ekleme yaparak devam etmek istiyorum konuya.Bu gün misyonerler yurt dışından özel olarak gelmiyor ülkemize.Ya da gelir ama yerli misyonerler daha büyük bir sofulukla onların misyonuna hizmet ediyor.Artık ülkenin kendi evlatları kendilerini yabancı dille eğitime odaklar durumdadır.Bu gün halk arasında da büyük bir tevazu gören,söyledikleri adeta emir telakki edilen bir Gülen Hoca'mız var.Bu insana güvenen onlarca kişi çocuklarını bu yerli modern misyonerlerin ellerine bırakmakta.Bu sözde hocamızın CIA ile olan bağlantısı Amerikan merkezli kaynaklarca deşifre edilmiş olmasına rağmen,kimse bu adama hesap sormamaktadır.Adeta CIA'nın bir ajanı gibi çok çeşitli ülkelerde faaliyetlerde bulunmaktadır.Bu vatan haininin bu gün Orta Asya'dan Balkanlar'a,Güney Afrika'dan Kafkaslar'a kadar çok geniş bir coğrafyada sözüm ona Türk okulları var.(Bu okullar tam da Amerikanın Büyük Ortadoğu Projesi'ne göre sınırlarını değiştireceği ülkelerde tesadüfe bak.)Evet isimleri Türk ama içeriklerinin Türk ile Türklük ile uzaktan yakından alakası yok.Tıpkı bir zamanlar Yahudi sermayesiyle kurulan Osmanlı Bankası'nın bize Türk bankası diye yutturulması gibi.Her neyse.Bu adamın sözüm ona Türk okullarının eğitim diliyse sanıldığı gibi Türkçe değil.Arapça da değil şaşırmanın.Bu Türk okullarının öğrenim dilleri İngilizce.Yanlış duymadınız.İngilizce.Bu okullarda haftada sadece dört ile altı saat arasında Türkçe dersi verilmekte.Amma Türk okulu ha.Mumla arasak bulamayız.

Şimdi bu adam eğer Türkiye ya da Türk çıkarına hizmet etse kalkıp da eğitim dilini Türkçe yapmaz mı?Hadi diyelim ki İslamiyet'in gelişimi için belki de Arapça ilan etti okulların dilini dedik ama buda boş çıktı.Demek ki bu adamın ne Türk ile ne Türklük ile ne de İslamiyet ile alakası yok.Hadi diyelim ki hocamız bu konularda cahil.Kendisini uyarılara neden resti çeker durumda?Neden hala aynı hatayı sürdürmekte?Eğer bu yazılanları yalanlayacaksa çıksın öyle olmadığını ıspat etsin ve benim gibi düşünenleri mahcup etsin ama kendisinin böyle bir imkanı yok.Çünkü yazdıklarımız tamamen doğru ve ıspat edilmiş gerçekliklerdir.Dahası bu okullarda Hristiyan misyonerlerin yapmak

istediklerini bizim yerli sofu misyonerler yapmaktalar.Daha yaşları kemale ermemiş çocuklara din dersi adı altında aslında Hristiyanlığın da hak din olduğu söylenmekte ve çocuklar adeta bir ikilem içinde bırakılmaktadır.Şimdi azıcık konunun dışına çıkarak malum camianın Avrupa faaliyetlerinden biraz bahsetmek istiyorum.Burada yazacaklarım aynı zamanda çok çarpıcı ve sarsıcı bilgilerdir.Geçenler de bir haber kanalında izlediğim kadarıyla malum camianın Avrupa'da yayın yapan bir dergisinde Kelime-i Tevhid ve Kelime-i Şehadet'in ikinci kısımlarının makaslanmış olduğu ortaya çıktı.Yani bu adamlar bu güzel kutsal sözlerin (Ki Kelime-i Şehadet Müslüman olmanın gereksinimlerinden biridir.)'Muhammedurresulullah' kısmını yazmadıkları anlaşıldı.Biraz daha derine ineyim acaba neden bu güzel sözlerin ikinci kısımlarını söylemediklerinin sebebini bulayım dedim.Bir de baktım ki işin altından Dinler Arası Diyalog denen modern misyonerlik safsatası çıktı.Buna şaşırmadım.Geçmiş yazılarımdan birinde Allah şahidimdir ki bu konuda başta burada ki insanlar olmak üzere tanıdığım herkesi bilgilendirdim.Yüce Yaradan'ın karşısına çıktığım zaman en azından bu konuda üzerime düşen sorumluluklarımı yerine getirip-getirmeme konusun da rahat olacağımı biliyorum.Rabbim bana sen bunu biliyordun da neden söylemedin diye hesap sormayacak.Yani vicdanen bir rahatlık ve huzur içerisindeyim ama keşke bu konuda haklı çıkmasam yanılısam.Bu insanlar artık ben ve benim gibi yanlış yaptıklarını söyleyen insanları yanıltmamakta ısrar ettikçe de yanılacağımı sanmam.Bu arada söz geçiren derginin bir nüshasını elde etme girişimimizin var olduğunu ve ulaşır ulaşmaz da sizinle paylaşacağımı belirtmek isterim.

Evet bu çarpıcı bilgiden sonra konumuzla alakalı sizleri acizane bilgilendirmeğe devam edelim.Türkiye'de eğitimdeki geri gidiş,eğitimde ki milli olmayan uygulamalar aslında ta 1954 tarihine kadar dayanır.O zamana kadar milli olan eğitimimiz işin içine İngilizler,Amerikalılar,Fransızlar katılınca artık milli olmaktan çıkar ve gayri milli bir istikamete doğru sapma yapar.Bakın şimdi söyleyeceğimi Türkiye'de çok az insan söyler.Şimdi Tevhid-i Tedrisat kanunu yani eğitim ve öğretimin birleştirilmesi kanunu ve Lozan Anlaşması'na bakarsanız eğitim dilinin tamamen Türkçe olmasının bir garanti altına alındığını görürsünüz.Yani aslında üniversitelerde,liselerde okutulan İngilizce hazırlık sınıflarının hukuksal,yasal ve anayasal dayanağı olmadığı gibi Lozan Anlaşması'na da Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na da aykırı bir durum teşkil ettiğini söylemek elbette ki mümkündür. Atatürk -Milli bir eğitim içinde yabancı dil eğitimi nasıl olmalıdır?- sorusunun da çok güzel bir yanıtını bulmuş ve uygulamaya geçirmiştir.1930 yılında Türk Eğitim Derneği'ni kurmuş,onun özel okulu Ankara Yenişehir Lisesi'nde haftada on saat yabancı dil koymuş ve diğer dersleri de bir güzel Türkçe anlattırmıştır.Yani bu günkü gibi bir yıl hazırlık ve bazı bölümlerde matematiğin,fiziğin,kimyanın hatta Türk Dili ve Edebiyatı'nın dahi İngilizce okutulması gibi saçma sapan işlere bulaşmamıştır.Ama yukarıda da yazdığımız gibi 1954 yılında Atatürk'ün kurduğu bu liseye yabancı eli değmiş ve artık eğitim sistemimizin önü alınamaz çöküşü başlamıştır.Atatürk'ün örnek okulu İngilizce eğitim veren ilk Türk okulu oluvermiştir.Sonra Anadolu liseleri,Bilkentler,Boğaziçiler alıp başını gitmiş ve eğitim sistemimiz bu hale gelmiş dahası çocuklarımızın da iki kültürün arasında sıkışıp kalmasına neden olunmuştur.Bu şekilde eğitimi olan bir başka ülke daha yeryüzünde bulamazsınız.Ne İngiltere'de ne Fransa'da ne Amerika'da.Dahası siz turist olarak Fransa'da İngilizce konuşsanız dahi sizin yüzünüze bakılmaz.Ne zaman ki Fransızca konuşursunuz o zaman adam yerine konursunuz o ülkelerde.

Geçmişte bu tip uygulamalarla asimile edilmiş,yok edilmiş,talan edilmiş ülkeler vardır. Fransa'nın Cezayir'e,Tunus'a bu dil yolu ile neler yaptığına açıp bakın.Aynı şekilde Polonyalılara (Lehlere) İngilizler tarafından neler yapıldığına bakın,2000 yıl önce Romalıların Kelt halkına yaptıklarına bakarsanız bu konunun neden üzerine düşülmesi gerektiğini daha net ve açık şekilde anlarsınız.Burada bir anti parantez açıp söylemek isterim bu gün Atatürkçüyüm deyen insanlara bakın bakalım bu konuda tek satır yazıları var mı.Ya da başörtüsü konusun da yılda ortalama beş bin yazı yazan Nazlı Ilıcak'ın ya da Fehmi Kuru'nun yahut Hayrettin Karaman'ın bu konuda tek satır yazısı var mı? Bulamazsınız çünkü bu pislikler ekmeğini yedikleri suyunu içtikleri bu coğrafyaya bu denli samimiyetsiz şekilde davranmakta ve var oldukları sürece de öyle davranacaklarını adeta yazıları ile teminat altına almaktalar.Yıllar sonra gerçekleri anlayan gençler onların mezarlarına tükürerek onlara lanet okuyarak gezecekler ve onları asla affetmeyecekler.

Dil konusun da Türk halkına başka bir kazık daha atılmaktadır.Bakın bu gün üniversitelerimizde Osmanlıca öğrenimi yok.Şimdi sakın ne alakası var demeyin.Osmanlıca yok.Bu dersin konulmamasının sebebi de Osmanlıca'yı Türk evlatları öğrenip Osmanlı arşivlerini açıp okuyup öğrenemesinler dindedir.Osmanlı arşivlerini açsanız Osmanlı Tarihi'nin 1453 İstanbul'un Fethi,1402 Ankara Savaşı,1441 Kosova Savaşı'ndan yani astı kesti feth ettiden ibaret olmadığını dahası bu gün hain damgası vurulan insanların aslında ne büyük devlet adamı oldukları ve çok büyük devlet adamlarının da aslında hiçbir halta yaramayan insanlar olduklarının anlaşılacağı içindir.Bu gün Selçuklu hakkında hiç bir şey bilmiyoruz.Çünkü Farsça çeviri yapacak aydınımız yok.Bu gün okullarda okutulan tarih de öyle Kemal Kara'nın yazdığı tarih tarih değildir.Bu gün biz Kemal Kara'nın İngiliz,Fransız arşivlerinden yaptığı çevirilerle tarih öğrenmekteyiz.Yani bu ülkenin evladı kendi tarihini öz insanından değil de İngilizden,Fransızdan öğrenmektedir.Ve ne kadar doğru öğrendiği de tartışmaya açıktır.

Tüm bunları yazmamın tek bir amacı var ki o da şu:Bu gün halkın milli ve manevi duygularla bağlandığı ve sözüne adeta bir emir gibi uyduğu insanların gerçekte bu ülkeye ve Türk milletine Orta Asya'dan Balkanlar'a Güney Afrika'dan Kafkasya'ya kadar tüm Müslüman ve Türk camiaya aslında nasıl zarar verdiğini gözler önüne serebildiğim kadar sermektir.Sakin ola ki kimse beni bir din düşmanı olarak nitelemesin.Keza dinim için,ülkem için verdiğim bu acizane mücadelede bu söz beni çok derinden yaralar.Ve umarım ki bu araştırmalarım,yazılarım gerekli yerlere gerekli mesajları verir.Tekrar görüşünceye dek.

YAZI TARAFIMCA ÇEŞİTLİ SİTELERDE FARKLI ADLAR ALTINDA YAYIMLANMIŞTIR.BİLGİLERİNİZE....

BAŞÖRTÜSÜ VE ATATÜRK!!!

[italik] Son zamanlar da türban tartışmalarının alevlendiğini görüyorum.Aslında bu tartışma gündemden hiçbir zaman düşmedi.En yoğun geçen zamanlarda bile bir şekilde türban tartışması yaptık acaba laikliği zedeler mi zedelemeyebilir mi diye sorduk hep.Başörtüsünü Atatürk'e dayandırıp yasaklamak isteyen zihniyete ve Türk kadınına Taliban rejiminde olduğu gibi bir karanlığa hapsedilmek isteyenlere bu gün Atatürk'ün bu konuda söylediği sözleri ve yorumlarını yazarak cevap vermek isterim.Ama güzel bir sözümüzü de hatırlatmak isterim:"Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az."

1)Gezilerim sırasında köylerde değil özellikle kasaba ve şehirlerde kadın arkadaşlarımızın yüzlerini ve gözlerini çok sıkı bir şekilde kapadıklarını gördüm.Özellikle bu sıcak mevsimde bu durumun kendileri için bir ıstırap ve işkence nedeni olduğunu düşünüyorum.Erkekler bu biraz da bizim bencilliğimizin eseridir.Çok namuslu ve dikkatli olduğumuzun gereğidir.Fakat,saygıdeğer arkadaşlar kadınlarımız da bizim gibi anlayışlı ve düzgün insanlardır.Onlara ahlakla ilgili kutsal kavramları aşmamak,millî ahlakımızı anlatmak ve onların beynini ışıkla,temizlikle donatmak esas olarak bulunduktan sonra fazla bencillığe gerek kalmaz.Onlar yüzlerini dünyaya gösterebilirler.Ve gözleriyle dünyayı dikkatle görebilirler.Bunda korkulacak bir şey yoktur.(Arsan,Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri 2,Sayfa 211)

Sanırım ulu önderin burada dediklerine bir yorum getirmemiz gerekli değildir.

2)Bazı yerlerde kadınlar örüyorum ki başına bir bez veya bir peştamal yada buna benzer bir şeyler atarak yüzünü gizler ve yanından geçen erkeklere karşı ya arkasını çevirir veya yere oturarak yumulur.Bu tavrın anlamı ve işareti nedir?Baylar uygar bir millet anası.millet kızı bu garip şekle,bu vahşi duruma girer mi?Derhal düzeltilmesi gerekir.(İbid,Sayfa 216)

Evet burada da anlaşıldığı gibi bazı kadınların erkeklere karşı takındığı akıl almaz tavrın düzeltilmesi gerektiğini söylemekte.

3)Ülkemizin bazı yerlerinde,daha çok büyük şehirlerde,giyim biçimimiz,kıyafetimiz bizim olmaktan çıkmıştır.Şehirdeki kadınlarımızın giyim şeklinde ve örtünmelerinde iki şekil beliriyor;ya ifrat,ya tefrit görülüyor.Yani ya ne olduğu bilinmeyen,çok kapalı,çok karanlık bir dış görünüş gösteren bir kıyafet,ya da Avrupa'nın en serbest balolarında bile dış kıyafeti olarak sunulamayacak kadar açık bir giyim.Bunun her ikisi de şeriatın önerisi,dinin emri dışındadır.Bizim dinimiz kadını o tefritten de,bu ifrattan da uzak tutar.(İbid,Sayfa 149)

Atatürk'ün de dediği gibi dinimiz kadını ne Orta Çağ karanlığında ki o puslu,anlaşılmaz aykırı giyim kuşama nede 21.yüzyılın edep ve ahlaktan uzak giyim kuşamında göstermez.Necip Fazıl'ın da dediği gibi İslam her şey de ölüyü esas alır.Yani ölçü en güzel kantardır.

4)Dinimizin önerdiği örtünme hem hayata,hem fazilete uygundur.Kadınlarımız şeriatın önerisi,dinin emri gereğince örtünselerdi ne o kadar kapanacaklar ne de o kadar açılacaklardı.Şeriata göre örtünme kadınlar için zorunluluk nedeni olmayacak,kadınların toplumsal hayatta,ekonomik hayatta,geçim hayatında ve ilim hayatında erkeklerle işbirliği etmesinde engel olmayacak basit bir şekildedir.Bu basit şekil toplumumuzun ahlak ve kurallarına aykırı değildir.(İbid,Sayfa 150)

Kadınların toplumsal hayatta var olmalarının gerekliliğini ve şeriatdaki gerçek ölçünün önemini vurgulayan Atatürk yukarıda da dediğimiz gibi şeriat dahilinde örtünselerdi ne fazla açılacak nede fazla kapanacaklardı.

5)Giyim biçimimizi aşırıya vardiğerler,kıyafetlerinde aynen Avrupa kadınına taklit edenler düşünmelidir ki her milletin kendine özgü gelenekleri,kendine özgü adaletleri,kendine göre millî özellikleri vardır.Hiç bir millet aynen diğer milletin taklitçisi olmamalıdır.Çünkü böyle bir millet ne taklit ettiği millet gibi olabilir,nede kendi milliyeti dahilinde kalabilir.Bunun sonucu kuşkusuz ki acıdır.Bizim örtünme konusun da dikkate alacağımız şey,bir yandan milletin ruhunu,diğer yandan hayatın gereklerini düşünmektir.Örtünmedeki birbirine zıt aşırıktan kurtulmakla bu iki ihtiyacı da sağlamış olacağız.(Arsan,Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri 2,Sayfa 150)

Evet giyimlerin de batıyı örnek alan ve buna da Atatürkçülük kılıfını uyduranlara Atatürk'ün bu sözleri sanırım bir cevaptır.Öte yandan giyimlerinde ölçsüz bir tesettürü benimseyenlerin de buradan bir pay almaları tavsiyem dahilindedir.

6)Kasaba ve şehirlerde yabancıların dikkati en çok örtünme şekli üzerine toplanıyor.Buna bakanlar kadınlarımızın hiçbir şey görmediklerini sanıyor.Bununla beraber din gereği olan örtünme,kısaca belirtmek gerekirse,denebilir ki kadınların sıkıntı çekmesine neden olmayacak ve kurallara aykırı olmayacak şekilde basit olmalıdır.Örtünme şekli kadını hayatından,varlığından ayıracak bir şekilde olmamalıdır.(İbid,Sayfa 87)

Gerçekten de bir kolaylıklar dini olan İslam düşünmek gerekirse neden kadınıma eziyet verecek bir şekilde ve de kadını toplumsal,sosyal ve ekonomik hayattan soyutlayacak şekilde bir örtünmeyi emretsin.Gerçek şu ki böyle bir

örtünme İslam dahilinde değildir.

Ulu önderin yukarıda yazdığımız sözlerine ve konuyla alakalı onlarca demecine,yazısına baktığımızda,Atatürk asla ve asla örtünmeyi reddeden bir tutum için de olmamıştır.Atatürk örtünmeyi değil ölçüsüz örtünmeği hedef almış ve yukarda yazdığımız sebepleri de bu konuda ne kadar haklı olduğunu göstermiştir.Sanılmasın ki Atatürk kabak çekirdeği gibi açılıp saçılmayı da bu millete reva görmüş ve yapılması gereken olarak bunu söylemiştir.O nasıl aşırı örtünmeği eleştirmişse bir o kadar da açılıp saçılmayı hedef almış ve bu iki minval üzere konuya yaklaşmıştır.Bu gün Atatürk'ü bir din düşmanı ilan edenler şunu asla unutmazınlar ki varlıkları önce Allah'a sonra onun verdiği imkanları akıllıca ve doğru kullanan Atatürk'e borçludurlar. .Kaldı ki Atatürk bir demecinde de şöyle söylemişti:"Benim ruh bedenimin babası Ali Rıza Bey,heyecanımın babası Namık Kemal Bey,fikirlerimin babası Ziya Gökalp Bey'dir."Evet fikirlerinin babası olarak Ziya Gökalp'i gösteren birisi asla ve asla dinsiz olamaz.Çünkü Ziya Gökalp Türk-İslam sentezinin bilincinde olan ve bunun hayata geçmesi için uğraşan,ömrünü buna adayan bir ülkücüydü.Ülkücü dedimse yanlış anlaşılmasın bu günkü ülkücüler gibi koftiden ülkücü değildi.

Burada önemle üzerinde durulması gereken bir şey de örtünmenin günümüz Atatürkçüleri tarafından ilan edildiği gibi laiklikle alakasının olup olmadığıdır.Bakın Atatürk'ün konuyla alakalı onlarca demecine ve burada yazdığımız demeçlerine baktığımızda laiklikten bahsedilmemiş,laiklik mevzubahis bile edilmemiştir.Yani aslında örtünüp örtünmemenin laiklikle uzaktan yakından alakası yoktur.Bu da kendini Atatürk'ün laik izcileri olarak niteleyen ve kendine aydın deyen beyinlere kapak olsun.

Şimdi gelelim isterseniz mevcut iktidarın bu düzenlemeyle neleri amaçladığına.Ve bu düzenlemenin sonuçlarına.Şunu çok net ortaya koymalıyız ki Adalet ve Kalkınma Partisi bu düzenlemeyi mağdur olan,üniversitelere giremeyen öğrenciler için yapmadı.Eğer o öğrencileri düşünseydiler bu değişikliği iktidara gelir gelmez yapardılar.Çünkü o zaman da anayasayı değiştirecek çoğunluğa sahiptiler. Şimdi içinizden hadi oradan canım ya niçin yaptı,dediğinizi duyar gibiyim.Ve hemen nedenlerini de açıklıyorum.Bilindiği gibi mevcut değişiklik bir anayasa değişikliği ile gerçekleşiyor.Yani anayasamızın pek çok maddesi de değişiyor aslında.Ama burada üzerinde durmamız gereken birkaç maddesi var ki gerçekten ülkenin selameti açısından son derece vahim içeriklere sahipler.

Mesela yeni anayasamıza göre vakıflar yasası değişiyor.Artık yerli ve yabancı vakıflar hiçbir yere sormadan,sınırsızca taşınmaz mal alabilecekler.Dahası yurtdışından ve yurt içinden maddi yardım da alabilecekler.Ve etkinlikleri bir dernek etkinliği sayılacağından herhangi bir denetime de tabi tutulmayacak.Bu şu anlama geliyor.Artık Yahudi sermayedarları,Hristiyan misyoner dernekleri,Soros vakıfları,mason locaları artık Türkiye'de istedikleri gibi faaliyet gösterebilecekler.Yani zaten yasalarla güvence altına aldıkları misyonerlik faaliyetlerinin kurumsal bazda incelenmesi ve cezai müeyyideye de tabi tutulması olasılığı da olmayacak.Artık Yahudiler bazı paravan şirketlerin adını kullanarak bu ülkenin topraklarını almayacaklar.Artık açıktan açıktan istedikleri gibi alacaklar.Bu konuda söylenecek söz fazla ama burada kalalım.Anlayan anlamıştır sanırım.

Birde Heybeli Ada Ruhban Okulu var ki,işte başörtüsü kazığı bu millete burada atılıyor.Nedir o?derseniz:Bakın çok geçmez Heybeli Ada Ruhban Okulu'nun Avrupa Birliği Uyum Yasası adı altında faaliyete geçtiğini duyacaksınız.Şimdi düşünelim!Bu okulda görev yapacak olanlar yani rahip ve rahibeler değil mi?Peki bir kamusal alanda bir kamu hizmeti verecekler.Ve bu eğitimciler de Hristiyan inanisına göre örtünecekler.Yani rahibelerin başları kapalı olacak.Peki hiç kamusal alanda başörtüsüne benzer bir şeyin olması mümkün mü?Mevcut durum da hayır.İşte Bu okul açıldıktan sonra burada görev yapacak rahibelerin rahat olmaları için bu yasa çıkarılmıştır.

Ve bu tartışmalar da tüm bunları örtbas etmek için alevlendirilmiştir.Bakın bu gün kimse vakıflar yasasından bahsetmemekte.Olay ne güzel de örtülmüş değil mi?Dahası bu anayasa da Türkiye artık Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin garantör devleti olmaktan da çıkartılıyor.Yani artık yasal ve anayasal olarak Kıbrıs üzerinde ki haklarımızdan da vazgeçiyoruz.Hani 49 yıl aradan sonra Türkiye'ye gelen ilk Yunan başbakanı vardı ya.O giderken tüm bunların olmasını istemişti ya.İşte oluyor.Başbakanımız kendi deyimiyle dostu can arkadaşı Karamanlis'e birkaç hediye veriyor.

Ne demek gerek bilmem ki şu satırları kaleme alırken inanın bana aklıma daha neler neler geliyor da yazamıyorum.Çünkü hepsini yazmaya kalkarsam ne zamanım ne mürekkeğim ne de kağıdım yeter.Ama son söz şunları söyleyerek yazımı bağlamak istiyorum.Tarih her şeyi kaydetmekte.Gün gelecek ve devlet arşivleri açılacak o zaman kimin ak kimin kara olduğu ortaya çıkacak ve bu millet kara olanlara bir hayin damgası vurup arkalarından lanet okuyacak.Allah kimseye arkasından lanet okunmasına vesile olacak işler yaptırmazın.

9 ŞUBAT 2008 TARİHLİ BİR YAZI.BU YAZI DEĞİŞİK SİTELERDE TARAFIMCA YAYIMLANMIŞTIR.BİLGİLERİNİZE...

PAPA'YA MEKTUP!!!

[italik] Aşağıdaki yazı farklı adlar altında,değişik sitelerde benim tarafımdan yayımlanmıştır.Buraya asmamın tek sebebi var olan olguyu bilmeyenler için gözler önüne sermek,bilen kardeşlerimize ise tekrardan hatırlatmaktır.Bu bağlamda bu yaz ile birlikte Türkiye'de ki misyonerlik faaliyetlerini ve bu faaliyetlere paralel olarak sürdürülen diyalog faaliyetlerini ele alacağız ve anlatmağa çalışacağız.OKUYAN DOSTLARDAN MUHAKKAK AMA MUHAKKAK,HAYATİ ÖNEM TAŞIYAN BU KONU HAKKINDAKİ DÜŞÜNCELERİNİ YAZMALARINI RİCA EDERİ.Ben şimdiden teşekkür ederim...

Geçtiğimiz günlerde sitemizde yazmış olduğum 'Le Birand' başlıklı yazımda Fethullah Gülen ve Nur Cemaati hakkında ağır ithamlarda bulunduğumu ve söz konusu kesimleri haksız yere suçladığımı söyleyen birkaç yazı ve elektronik posta aldım.Doğrusunu söylemem gerekirse bu beni hem sevindirdi hem de üzdü.Sevindim;çünkü yazılarım birilerinin kafasında Acaba! sorusunun uyanmasına vesile olduğu gerçeğini anladım.Üzüldüm;çünkü haksız olduğumu savunan kişiler neden haksız olduğumu yazmadılar.Haksızlığıma delil sunmadılar.Neyse,ben bu gün size Gülen tarafından yazılan ve papaya gönderilen mektubu yazacağım.Satır aralarına nasıl pislikler sıkıştırdığını da deşifre edeceğim.Söylemek istediğini işte bu şekilde satır arasına gizleyip kardinallere nasıl yıldıştığını anlatacağım.Şunu da belirtmem gerek ki bu mektup Gülen'in kanalı olan Samanyolu Tv'de,Zaman gazetesinde ve yine Gülen'e ait olan Aksiyon dergisinde 10 ve 11 Şubat 1998 tarihlerinde yayımlandı.Yani eğer kaynağın yanlış olduğu tezini savunabilecek bir kişi varsa bence hiç denemesin.Neyse mektuba geçelim.

'Pek kıymetli Papa Cenapları,

Üç büyük dinin doğum yeri olarak bilinen toprakların dünyayı daha iyi yaşanılabilir bir mekan kılma yolundaki kutsal misyonumuzu tam manasıyla bilen halkından size en içten selamları getirdik.Yoğun gündeminizde bize zaman ayırarak sizinle müşerref olmayı bahşettiğiniz için zatıalilerinize en derin kalbi teşekkürlerimizi sunarız.'

Mektubun giriş paragrafı böyle.Gülen daha ilk paragrafında papaya nasıl hürmet ettiğini ve nasıl ağzının içine baktığını kendi cümleleriyle yazıyor.Oysa Hz. Muhammed dönemin Roma padişahına nasıl seslendiğini unutmayalım.Geçelim ikinci paragrafa.

'Papa 6.Paul tarafından başlatılan ve devam ettirilmekte olan Dinler Arası Diyalog için papalık konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz.Bu misyonun tahakkuk edişini görmeği arzu ediyoruz.En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle,bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik.'

Paragraftan anladığımız gibi diyalog papa tarafından başlatılmış ve devam ettirilmekte olan bir projedir.Aynı zamanda bu projeyi papa 2000 yılında Vatikan'dan verdiği milenyum mesajında şöyle nitelemektedir:'Birinci bin yılda Avrupa'yı Hristiyanlaştırdık,ikinci bin yılda Afrika'yı Hristiyanlaştırdık,üçüncü bin yılda hedef Ortadoğu ve Asya'dır.Dinler Arası Diyalog bu süreçte en büyük silahımızdır.' demektedir.Şimdi size bu bilgiler ışığında şunu soruyorum:1400 yıllık İslam tarihinde Müslümanlar Hristiyanların düzenlediği hangi organizasyonda kar elde etti?Bu haçlı değil mi ki tarihimizde bize 8 haçlı savaşı açan?Kudüs sokaklarını bu haçlı zihniyeti kana bulamadı mı?Kadın,çocuk,yaşlı,genç demeden kıyımdan geçen bu zihniyet değil miydi?O zihniyeti geri püskürten Selahattin Eyyubi Hristiyan kesime bu kesim gibi mi yaklaştı?Şimdi hangi haklı gerekçe ile yine onların düzenlediği 'Modern Haçlı Savaşı'na bir Müslüman(!) olarak Gülen yer almak istemekte?Bunun taktirini sizlere bırakıyor ve mektubun sonraki paragrafına geçiyorum.

'İslam yanlış anlaşılabilir bir din olmuştur ve bunda en çok suçlanılacak olan Müslümanlardır.Uygun bir yerdeki vakitli bir gayret bu yanlış anlaşılmanın büyük ölçüde azalmasına katkı sağlayabilir.Müslüman dünyası,İslam'ın asırlarla ölçülen yanlış algılanmasını silip atacak bir diyalog sürecini bağrına basacaktır.'

Şu paragraftaki pislik kokan cümlelere bakar mısınız?İslam'ın asırlar boyu yanlış anlaşıldığını ve bunda en büyük suçlunun da yine bizler olduğunu yani Müslümanlar olduğunu söylemekte.Bu gafil ya ağzından çıkanın ne demek olduğunu anlamıyor ya da gerçekten başta Müslümanlar olmak üzere bu vatana bile bile çamur atıyor.Yine sizlere

soruyorum:

-Filistin'de bombalanan evlerin altında kalan kundaktaki bebeler mi bu yanlış anlaşılmanın sorumlusu yoksa İsrail ordusuna kuş sapanı ile taş atan tüyü bitmemiş çocukların üzerine bir orduyu devirecek kadar mermi sıkın İsrail mi?

-Irak'ta namusları kirletilen bacılarımız,analarımız kardeşlerimiz mi suçlu yoksa onları demirlere bağlayıp tecavüz eden,içlerinin pisliği yüzlerine vuran Amerika'nın,İngiltere'nin pis conilerinde mi?

-Yine Filistin'de açlıktan ölen çocuklar mı suçlu yoksa Filistin'in etrafını tecrit duvarı ile çeviren onlara başta Türkiye'den gelen yardımlar olmak üzere diğer Müslüman alemlerden gelen yardımları ulaştırmayan İsrail mi?

-Filistin'de o ufacık bedenine tam 12 kurşun sıkılarak şehit edilen 6 yaşındaki çocuk mu suçlu bu dinin yanlış anlaşılmasında?

-Kamboçya'da diri diri gömüldükleri anlaşılan Müslüman baba ve oğlu mu suçlu bu dinin yanlış anlaşılmasında?

-Irak'ta kafasına çuval geçirilen şanlı ordumuzun şanlı şerefli Mehmetçigi mi suçlu yoksa 'Amerikalı askerlerin sağ salim evlerine dönmesi için dua ediyorum.' diyen ve hala bizi yöneten gittiği yerde adeta kokarca gibi pis pis kokular yayan bu ülkenin başbakanı mı suçlu?

-Afganistan'da tam sekiz gün yemek ve su verilmeyerek ölüme terk edilen dindaşlarımız mı suçlu?

-Ebu Gureyp hapishanesinde cinsel istismarla aşağılanan ve sonrada köpeklere yem edilen Müslümanlar mı bu dinin yanlış anlaşılmasına neden oldu?

-8-10 yaşlarında taptaze bedenlerinden böbrekleri,dalakları,ciğerleri vesair diğer organları çalınan çocuklar mı yoksa bu yanlış anlaşılmaya sebep?

-Almanya'da geçtiğimiz günlerde yakılan 9 Türk ve Müslüman aile mi suçlu yoksa?

-Dağlı Karabağ'da ve Hocalı'da gözleri çıkarılarak şehit edilen çocuklar mı,kafa derileri yüzülerek öldürülenler mi,göğüsleri kesilip acı çektirilerek öldürülenler mi suçlu?

-Yoksa suçlu onlar gibi dini kullanarak sahte göz yaşı dökerek insanları aldatanlarda mı?

-Eğer bunlar sebep değilse nedir biz Müslümanları haçlı karşısında suçlu duruma düşüren?

Sizdeki haçlı önünde eğilme,ona kul köle olma merakı nedir?Neden onların insanlık dışı yaşamlarının bir parçası olmak istemektesiniz?Bu millet ve bu Müslüman alemi vallahi billahi sizi affetmeyecek.Mezarlarınıza nur yerine tükürük yağacak.Dua yerine beddua alacaksınız.Allah'ımdan dilerim ki yerküre üzerinde ağlayan Müslüman bebelerin,sabilerin,sübyanların aşkına;ırzına geçilmiş tüm Müslüman analarının,kızlarının aşkına,yetim bırakılan çocukların,söndürülen ocakların aşkına,kimyasal gaz ile zehirlenen talihsiz insanların,şehitlerin aşkına,Allah'ın aşkına siz ve sizin gibi olanları cehennem o en kuytu derinliklerine ta yedi kat dibine ateşin en kor olduğu çukura atsın diyerek sonraki paragrafa geçiyorum.

'Beşeriyet çelişen görüşler ortaya koyduğu gerekçesiyle,zaman zaman bilim adına dini,din adına da bilimi inkar etmiştir.Bilginin tamamı Allah'a aittir ve din Allah'tandır.O halde bu ikisi nasıl çelişebilir?İnsanlar arasında anlayışı ve hoşgörüyü artırmağa yönelik,Dinler Arası Diyalog'a yönelik ortak gayelerimiz çok iş görebilir.Kendi memleketimizde şimdiye kadar çeşitli Hristiyan mezheplerinin liderleri ile diyalok içinde olduk.Bu naziz gayretlerin boşa çıkmadığını acizane ifade etmek isteriz.Amacımız bu üç büyük dinin insanları arasında hoşgörü ve anlayış yoluyla bir kardeşlik tesis etmektir.Bizler bir araya gelmek suretiyle sözde medeniyetler çatışmasının gerçekleşmesini görmek isteyen yolunu şaşırılmış ve şüpheli kimselere karşı dalgakıranlar gibi,isterseniz bariyerler gibi deyin,karşı durabiliriz.'

Bu satırları kaleme alan Gülen'e sormak isterim;madem üç büyük(!) dinin mensupları arasında sadece hoşgörü ve anlayışı geliştirmek istemektesiniz neden üstlendiğiniz misyonu ifade ederken işin içine din kavramını da dahil etmektesiniz?Amacınız neden sadece bu üç dinin insanları arasında kardeşliği temin etmek?Neden bir budistte ya da bir şaman bu kategorideki insanların içinde yer almamaktadır?Yoksa onların hoşgörü ve anlayışa ihtiyaçları yok mudur?Onları insandan saymamakta mısınız?Dahası sizler henüz kendi ülkenizdeki insanların kardeşliğini bile tam oturtmamamış iken nasıl olurda 5 milyar nüfusu olan Dünya kardeşliğinden bahsetmektesiniz?Medeniyetler İttifaki tezini ortaya atmadan evvel Samuel Hantington ile görüştünüz mü?Görüştünseniz neler konuştunuz?Dava arkadaşınız Nurettin Veren neden bu diyaloga karşı çıkmaktadır?Hoşgörüden bahsederken bir babayı altı ay çocuklarından ayırma hoşgörüsüzlüğünü nasıl yaptınız?Mardin'de düzenlediğiniz bir diyalog toplantısının sonunda bir Hristiyan mühendis erkekle,Müslüman bir Türk kızını papaz,haham ve imamın karşısında dini nikahla evlendirip sonrada gazetenizde 'BU BİR DEVRİM!' diyerek başlık atmanızda bu kardeşlikten ötürü mü?Allah'ın (cc) yasak ettiği bir nikahı kıydırıp Allah'ın (cc) emrine devrim ilan etme hakkını kendinizde nasıl bulmaktasınız?Amerika'da bulunan Hartford Seminary papaz okuluna iki milyon dolar parayı ne amaçla bağışladınız?Bu parayı neden Müslümanlara bağışlamadınız?Umarım ki bu gün hala Gülen'in yanında yer aldığını söyleyen kişiler bu sorularımızı yanıtsız

birakmaz.Sonraki paragrafa bakacak olursak.

'Geçen yıl bazı ünlü uluslar arası bilim adamlarının katıldığı 'Medeniyetler Arası Barış ve Diyalog' konulu bir sempozyum düzenledik.bu gayretin başarısından aldığımız teşvikle bu tür etkinlikleri tekrarlamak istiyoruz.Halihazırda üç büyük dinin bağluları arasında bağları güçlendirmeğe yönelik olarak Dinler Arası Diyalog konusunda Vatikan'ın temsil edileceğini ümit ettiğimiz bir konferans düzenleme sürecinde bulunuyoruz.Yeni fikirlerimiz varmış ideasında bulunmuyoruz.Yine müsamahanıza sığınarak,bu misyonun hedeflerine yakından hizmet etmek için üstlenmek istediğimiz birkaç teklifte bulunmayı arzu ediyoruz.Hristiyanlık'ın üçüncü bin yılına girişi münasebetiyle yapılacak olan kutlamalar vesilesiyle Ortadoğu'daki Antakya,Tarsus,Efes ve Kudüs gibi bazı kutsal yerlere müşterek ziyaretleri içeren bir çok etkinlik önermek istiyoruz.Bunu sayın Cumhurbaşkanımız Demirel'in,cenaplarının ülkemizi ziyaretine ve mezkur kutsal yerleri göstermeğe davetini tekrarlamak için bir fırsat addediyoruz.'

Yine soruyorum;hangi haklı gerekçe ile Müslümanların 1000 yılı aşkın gayretleri ile temizlenen kutsal topraklara,İslamiyet üzerine resmi 8,gayri resmi 20'den fazla sefer düzenleyerek,İslam'ı yok etmek isteyen zihniyeti davet edersin?Üstelik senin bu tavizkar haline karşılık muhatabının tutumundan hiç örnek almaz mısın? Papalık Dinler Arası Diyalog Kurulu başkanı Kardinal Tauran 'Kuran-i Kerim var oldukça Müslümanlarla diyalog zor.'demesi de mi seni uykundan uyandırmadı?Uğruna yaşım yaşım ağladığını söylediğin Hz. Muhammed (S.A.V) efendimize hakaretler ettiğini bildiğin bir insana karşı nasıl olurda bu kadar yumuşak davranabilirsin?Eğer davranıyorsan akıttığın göz yaşlarını hangi akıl ilkeleri ile bağdaştıracak ve izah edeceksin?Sonraki paragrafta iseşunları yazmakta:

'Anadolu halkı size misafirperverliğini şevkle selamlamayı hararetle beklemektedir.Filistinli liderle diyalog kurmak suretiyle Kudüs'ü birlikte ziyaret etmemize davetiye çıkarabiliriz.Bu ziyaret bu mübarek şehri Hristiyanlar,Yahudiler ve Müslümanların hiçbir kısıtlama,hatta vize dahi olmaksızın serbestçe ziyaret edebileceği uluslar arası bölge ilan etme gayretlerine yönelik dev bir adım teşkil edebilir.Üç büyük dinden liderlerin iş birliği ile ilki Washington DC'de olmak üzere muhtelif Dünya başkentlerinde bir konferanslar serisinin gerçekleştirilmesini teklif ediyoruz.Hz. İsa'nın doğumunun 2000. yıl dönümü ideal olabilir.'

Tekrar soruyorum;hangi hakla Anadolu halkı adına konuşmayı kendinize hak olarak görüyor ve konuşuyorsunuz?'Üç büyük dinden liderlerin iş birliği ile...'deyerek Müslümanların lideri olduğunuzu mu öne sürüyorsunuz?Eğer öyleyse İslam'ın ruhban kesimini reddettiği gerçeğini neden bile bile göz ardı ediyorsunuz?Neden bu toplantıların ilkini Mekke'de değil de Washington'da düzenliyorsunuz?Bu toplantının organizasyonunu hangi istihbarat birimleri ile planlıyorsunuz?'Vatikan'da ölmeği arzuluyorum.'deyerek yine üstlenmiş olduğunuz misyonun gereğini mi yerine getiriyorsunuz?'Brüksel'in şefaatine muhtacız.'deyerek Hz. Muhammed (S.A.V) efendimizin şefaatinin yine bu misyon gereği mi ikinci plana atıyorsunuz?Son paragraf:

'Bir öğrenci değişim programı da çok faydalı olacaktır.İnançlı genç insanların birlikte eğitim görmesi birbirlerine yakınlıklarını artıracaktır.Öğrenci değişim programı çerçevesinde üç büyük dinin babası olduğu ikrar edilen Hz. İbrahim'in doğum yeri olarak bilinen Urfa şehrindeki Harran'da bir ilahiyat okulu kurulabilir.Bu,ya Harran Üniversitesi'ndeki programların genişletilmesi suretiyle ya da üç dinin ilahiyatçılarını da temin edecek şumullu bir müfredata bağlı bağımsız bir üniversite şeklinde gerçekleştirilebilir.Önerilen programlar aşırı büyük işler gibi algılanabilir,ama bunlar erişilmez değildir.Dünya'da iki tip insan vardır:Bazıları kendilerini topluma adapte etmeğe çalışır.Diğer bazıları ise topluma uymaktansa toplumu kendi değerlerine adapte etmek isterler.Toplum bütün ilerlemeleri bu ikinci tip insana borçludur.Onları yarattığı için Rabb'e şükürler olsun.

M.Fethullah Gülen/Rabb'in aciz kulu/9 Şubat 1998'

Yine soruyorum;öğrenci değişim programı ile inançlı insanların birlikte yaşamalarından bahsetmektesiniz,yoksa siz Hristiyan ve Yahudileri inançlı olarak mı nitelemektesiniz?İbrahimi dinler deyerek neyi kastetmektesiniz?Hristiyan teolojisindeki Hz. İbrahim ile Müslüman teolojisindeki ve Yahudi teolojisindeki Hz.İbrahim'in benzer olduklarını mı ileri sürmektesiniz?Eğer öyleyse Hristiyanların Hz. İbrahim'i nasıl küçümsediklerini ve Yahudilerin Hz. İbrahim'e nasıl iman ettiklerini ona nasıl tanrılık vasıflarını yüklediklerini bilmemekte misiniz?Onları yarattığı için Rabb'ine şükrettiğin toplumu kendi değerlerine adapte eden insanlar arasında siz kendinizi nereye koymaktasınız?Çünkü bu gün sizde toplumun din inanişıyla çelişir ve onu değiştirmek için elinizden geleni yapar durumda gözükmektesiniz.

DEVAMI GELECEK...

DİYALOG SÜRECİ VE GELİŞİMİ!!!

[italik] “PAPA’YA MEKTUP” başlıklı son yazımda uzun soluklu bir yazı dizisi hazırladığımı ve konu olarak da DİNLER ARASI DİYALOG meselesini seçtiğimi söylemişim.Son yazımla bu sürecin Türkiye ayağını somut olarak başlatan bir mektubu ve bu mektupla ele alınacak konuları da kısmen yazmışım.Bu yazımda da geneli itibariyle sürecin ne zaman başladığını, nasıl geliştiğini ve amacının ne olduğunu anlatmağa çalışacağım.

DİYALOĞUN BAŞLANGICI ve GELİŞİM SÜRECİ

Çeşitli mezhep ve inançlarla diyalog çalışmaları yapacak olan bir kurum ilk kez 1962 yılında toplanan 1.Vatikan Konsili’nde oluşturuldu. Bu konsilden önce geniş çaplı bir programı yoktu Vatikan’ın.Sonraki toplantılarda yapılması gerekenler iyice ortaya çıkarıldı.1964 yılında toplanan 2.Vatikan Konsili’nde kurulan Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası’nın 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen üyesi Pietro Rossano sekreteryanın ana yayın organı olan Bulletin’de şunları diyordu:

”Diyalogdan söz ettiğimizde,açıktır ki bu faaliyeti,Kilise şartları çerçevesinde MİSYONER ve İNCİL’İ ÖĞRETEN bir cemaat olarak yapıyoruz.Kilisenin bütün faaliyetleri,üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih’in sevgisini ve Mesih’in sözlerini nakletmeğe yöneliktir.Bu sebeple diyalog,Kilisenin İncil’i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır.”

Bu sözlerle çok açık ve çok net görüyoruz ki, bu süreç bir misyonerlik süreci olarak başlatılmıştır.Amaçları İncil’i ve İsa Mesih’i tanıtmaktır.Bu süreçte ana hedeflerden biriside illaki Müslümanlardır.Bu konsilde temel olarak ele alınan ve ortaya çıkarılan kararları ‘Nostra Aetate’ adlı belgeden takip edelim:

‘Hz.Muhammed,Tanrı’nın putperest Arapları İsa Mesih’e hazırlasın diye gönderdiği pedagog eğitimcidir.Görevi böyle bir hazırlamadır, peygamberlik değil.Ama bu görev de iyi bir hizmettir,makbul bir hizmettir.’(Yaşar Nuri ÖZTÜRK ‘Allah ile Aldatmak’ sayfa 279)

Anlaşıldığı üzere Hıristiyan teologlar Hz Muhammed’i (S.A.V) peygamber olarak değil de, Arapları Hz İsa’ya hazırlayacak bir pedagog olarak görmektedirler.O halde Hıristiyan kesim İslam dinini bu sözüyle adeta egale etmektedir.

Rossano’nun yazdığımız sözlerini de 1991 yılında, Papa II.Paul şu sözleriyle destekliyordu:

”Dinler arası diyalog, Kilisenin bütün insanları Kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır.Bu misyon, aslında Mesih’i ve İncil’i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir.”

Bu sözler yine Hıristiyanlarca Yaşar Nuri Öztürk’ün alıntılatacağımız bilgileriyle şöyle onaylanıyordu:

‘Dinler Arası Diyalog Konsili ve Halkları Hıristiyanlaştırma Konfederasyonu, 22 Ocak 1991’de yayımladığı ‘Diyalog ve Davet’ adlı ortak bildiride Papa II.John Paul’ü teyit ediyordu.’(Yaşar Nuri ÖZTÜRK,Allah ile Aldatmak sayfa 279)

Diyalogu tanıtacak alıntılarla devam ediyoruz:

”...böylece diyalog Kilisenin kurtarıcı misyonunun bir parçasıdır;gerçektende bu,kurtuluş diyalogudur.Çünkü,böyle hakiki bir diyalog bir Hıristiyan için inandığını pratiğe dökmektir,saygı göstermek ve dinlemek suretiyle başkalarına

Bu açıklamalardan çok net anlaşılmaktadır ki diyalog, bir misyoner faaliyetidir.Ve bu misyoner faaliyetleri de elbette ki Hıristiyan olmayan kesimlere ve tabii kide Müslümanlara yöneliktir.Buna rağmen sayın Gülen bu misyonu desteklediğini Papa'ya yazdığı ve bizimde geçtiğimiz yazımızda aktardığımız mektubunda şöyle dile getirmektedir:

"Papa 6.Paul Cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinler Arası Diyalog için Papalık Konseyi (PICD) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz.Bu misyonun tahakkuk edişini görmeği arzu ediyoruz." (F.Gülen'in Papa'ya Mektubundan, Zaman Gazetesi, 10.02.1998)

O halde; hem bu süreci başlatan Papalık Konseyi'nin temsilcilerinin ve en yetkililerinin söylediklerine ve de sayın Gülen'in yukarıda yazdığımız sölerine bakarak şu çıkarımlara varabiliriz:

1-Dinler Arası Diyalog bir misyonerlik faaliyetidir.Böyle olduğu bu süreci başlatanlarca deklere edilmiştir.

2-Bu sürece sayın Gülen destek vermektedir.Ve bu misyonun amacına ulaştığını görmek istediğini sözleriyle beyan etmektedir.

Bu iki çıkarımdan yola çıkarak aklımıza takılan bazı soruları da yazmamız şarttır:

1-Hıristiyanlarca başlatılan bir misyonerlik faaliyetine sayın Gülen bir Müslüman olarak mı destek vermektedir?

2-Eğer bu sürece sayın Gülen bir Müslüman olarak destek vermemekteyse, sayın Gülen hakkında ne düşünmemiz gerekmektedir?

3-Eğer bu süreç Müslümanlara ve İslamiyet'e zarar vermeyecekse, Papalığın tutumunu nasıl değerlendirmemiz gerekmektedir?

Bu noktaya kadar yazdıklarımız, yazdıklarımızdan sonra ki çıkarımlarımız ve de bu çıkarımlardan hareketle sorduğumuz sorular; işlemeğe başlayan bir sürecin nasıl başladığını ve amacını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Ancak bu sürecin anlamını daha da perçinleyebilecek bir alıntı daha yazarak devam etmek istiyorum:

"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı.İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı.Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."(Papa II.Paul,Milenyum Mesajı)

Şu halde içinde bulunduğumuz bin yılda hedef Asya'dır.Ve Asya'yı Avrupa'ya bağlayan Türkiye ve Ortadoğu coğrafyasıdır.Bu hedefe ulaşmak için ellerinden geleni yapacaklardır.O zaman şu anlamlı ve yerinde soruyu soralım:Madem ki içinde bulunduğumuz çağda misyoner faaliyetlerin hedefi Asya ve O'nu Avrupa'ya bağlayan Türkiye'dir, o halde Papalığın bu hedefe ulaşmak için hazırladığı bir planı var mıdır?

Bu akıl almaz soruya –EVET- yanıtını vermek zor değil.Peki bu planın adı nedir sizce?İşte bu planın adı da Yukarıda ortaya çıkma sürecini anlattığımız 'Dinler Arası Diyalog'dur.Kısacası 'DİNELER ARASI DİYALOG' bir misyonerlik faaliyetidir.

Esasi itibari ile bir misyonerlik çalışması olan 'Dinler Arası Diyalog' çalışmalarının tek amacı İncil'i ve Mesih İsa'yı tanıtmak değildir.Böyle olmadığını, misyonerlerin daha önce gittikleri ve Hıristiyanlaştırdıkları coğrafyaları inceleyerek anlıyoruz.Her ne kadar görünür hedef dini olsa da asıl hedef siyasi ya da ekonomiktir.Siyasi hedefleri şu şekilde sıralayabiliriz:

- 1-Gittikleri yerde Hıristiyan nüfuzunu egemen kılma isteği
- 2-Kendilerine yapılabilecek siyasi baskıları önceden önleme isteği
- 3-Stratejik olarak bir devlet içinde Hıristiyan azınlığa sahip olma ve gerektiğinde bu azınlığı kullanma isteği
- 4-Yine bu azınlığın sayesinde tehditkar üslup takınabilme gayreti
- 5-işgal edilecek toprakları işgale hazırlama

Siyasi olarak ana gayelerini bu şekilde sıralayabiliriz.Burada her maddeyi tek tek açıklamayacağım.Ama bir nokta üzerinde geleceğe dair bir hatırlatma yapacağım.O da son maddedir.Tarihe baktığınızda her misyoner çalışmanın sonunda muhakkak ama muhakkak fiili bir işgal görürsünüz.Bunun istisnası yoktur.En açık örnekleri de Kore ve Afrika'dır.Bizde ilerleyen yazılarımızın birinde 'BİR ADIM SONRASI İŞGALDİR' deyip bunu anlatacağız.Neyse biz ekonomik nedenlerini de sayarak devam edelim yazımıza:

- 1-Hedefteki bölgenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri
- 2-Deniz ve kara bağlantıları
- 3-Enerji alanlarına yakınlığı ve enerjiye sahip olması
- 4-Çok büyük bir nüfusa sahip olması nedeniyle açık bir pazar niteliği taşıması(Nitekim bu gün bu noktaya gelmiştir Türkiye.Bu bağlamda o devletlerin bağımlısı durumuna gelmiş ve yarı sömürgeleşmiş bir haldeyiz.)
- 5-İş gücüne sahip olması

Bu yazdıklarımız da misyoner faaliyetlerin yoğun yaşandığı ülkelerin özellikleri arasında gelirler.

DEVAMI GELECEK...

DİYALOG VE TÜRKİYE!!!

[italik]

Son yazımızda diyalog sürecinin başlangıcını, gelişimini ve amacını kısaca açıklamıştım. Zaten aşikâr olan gerçekleri sizlere hatırlatmıştım. Bu yazımızda da bu süreç içerisinde Türkiye’de yapılan toplantılarda neler konuşuluyor ve ne gibi icraatlara imza atılıyor bunlardan bahsedeceğim. Ama önce bir soru ve bu soruya bir yanıtla yazımızı açalım...

Neden DİNLER ARASI DİYALOG?

Bu soruya dört şık sunalım Ali Nar’ın ‘DİNLER ARASI DİYALOG YA DA EHL-i KİTAB’IN ENCAMI’ adlı yazısından:

a)Bu tebliğ için müzakere, muhavere ise; hadi olsun

b)Karşılıklı dokunulmazlığı, saldırmazlığı sağlamaksa o,dinler arası değil de toplumlar arası siyasi iliş ki gibi olur ki; bunda da beis yok

c)Yok dinleri kıyaslayarak, hangisinin daha doğru, faydalı, geçerli olduğunu tespit ise, iki taraf içinde abes: Çünkü kendi dininden/geçerliliğinden şüpheyi ifşa eder ki küfürdür, hıyanettir de

d)Dördüncü ihtimal ise, kişinin ahmaklığı ve haddini tanımazlığı olabilir

Saydığımız dört maddeden birisi bu sürecin Türkiye ayağına içeriden destek verenlerin temel aldıkları maddedir. Kendi beyanatlarına göre amaçları tam da (b) maddesinde yazandır. O halde şunu soralım: Neden kültürler arası siyasi ilişkiler değil de DİNLER arası ilişkiler esas alınmakta ve ön tarafa konmaktadır? Bu durum şüphe etmemizi gerektiren çok açık bir noktayı ortaya çıkarmaktadır. O halde başta sorduğumuz soruya cevabımızı verip sürecin Türkiye ayağına bakalım.

CEVAP: Bu sürecin amacı öncelikle tarihten bu yana Hıristiyanların temasa geçip de Hıristiyanlaştıramadıkları tek topluluk olan Türklerin, manevi direği olan İslam’ın temel değerlerini zaafa uğratmak ve sonraki adımlarda onu ortadan kaldırmaktır. Yani süreç bir MİSYONERLİK sürecidir. Ama bu oyuna yüce milletimiz gelmeyecektir.

DİYALOĞUN TÜRKİYE AYAĞI

Sayın Gülen’in Papa’ya yazdığı mektupla başlamıştık bu yolculuğa. Orada da dediğim gibi süreç içinde İslam dininin temel direklerini yıkacak şeyler yapılıyor diye. Az-çok o yazımda anlatmağa çalışmıştım. Şimdi yapılan yanlışların neler olduğunu maddeler halinde yazalım.

1)Hıristiyanlarla aynı inanç esaslarına sahip olduğumuz yanlış savunuldu.

2)Hz. Muhammed (s.a.v) efendimizden taviz verildi.

3)Allah’ın emir ve yasakları çiğnendi.

4)Geniş bir kitlede Hıristiyanlığında hak din olabileceği intibahı uyandırıldı.

5)Türk milletinin onuru ve maneviyatının bekası ayaklar altına alındı.

6)Hz Muhammed (s.a.v) efendimiz bu süreç içerisinde hakaretlere uğratıldı.

7)İslamiyet’teki şehitlik kavramının içi boşaltılmağa çalışıldı.

8)‘Dinler Bahçesi’ adı altında üç dinin mabedi aynı mekâna kurularak İslam’la diğer dinlerin eşitliği gibi hayali bir gerçek ortaya çıkarılmak istendi.

Sıralama yaptığımızda, liste uzayıp gider. Ancak burada sadece bunları almakta fayda olduğunu düşünüyorum. Bu toplantılarda yapılan hatalar şimdi zaman ve mekânını vererek söyleyecek ve aynı hususlarda yüce İslam’ın neler dediğini Kuran-i Kerim’le anlatmağa çalışacağım. Bu noktada ilahiyatçı olmadığımdan dolayı ayet yorumlarını siz okuyucuya bırakmakta fayda görüyorum. İlk maddeden başlayalım.

Hıristiyanlarla inanç esası olarak bir olduğumuz palavrası ortaya atıldı. Palavra dedim çünkü Hıristiyanların üçleme bir Allah inancı taşıdığını, Müslümanların ise bir Allah’a inandığını çocuklar bile bilir. Ancak Gülen’in sağ kolu olan Ahmet ŞAHİN sanırım bilmiyor:

‘Ehli kitapla amentüde ittifakımız var.’ (Zaman, 17 Nisan 2000)

Aslında bu tarz sözleri yeni duymuyoruz bu kesimlerden. Aynı şeyleri bir zamanlar komünizme karşı Hıristiyanlarla birleşmemiz ve dinsizliğe karşı savaşmamız gerektiğini söyleyen bir isim daha vardı ki, o da işte bu felsefenin temellerini atan Said Nursi idi.'Emirdağ Lahikası'nda bu konu üzerinde çok geniş bir şekilde durmuştu. Hatta ordumuzun Kore'ye asker göndermesi bile bu minval üzere olmuştu. Ama bu noktada konuyu fazla dağıtmamak için o noktaları sadece üstün körü geçiyoruz.

Şimdi bu konu hakkında Kuran'ın ne dediğine bakalım.

-‘Şüphesiz ki; Allah Meryem oğlu Mesih'tir diyenler, ant olsun ki kâfir olmuşlardır’ (Maide 5)

-“...Hâlbuki Mesih,'Ey İsrail oğulları! Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz. Biliniz ki; kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur.” Demişti.’ (Maide 72,73)

-‘(Yahudiler)Allah'ı bırakıp hahamlarını, Hıristiyanlarda rahiplerini ve Meryem oğlu İsa'yı rabler edindiler. Hâlbuki onlara ancak tek Allah'a kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka İlah yoktur. O,bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır.’ (Tevbe 31)

-‘Yahudiler, Uzeyr Allah'ın oğludur, dediler. Hıristiyanlar da, İsa Allah'ın oğludur, dediler. Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözlerdirler. Sözlerini daha önce kâfir olmuşların sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin. Nasıl da (hak'tan batıla) dönüyorlar.’ (Tevbe 30)

Son olarak iki ayetle bu maddeyi noktalamak isterim.

-‘...Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilen bir gruba uyarmanız, imanınızdan sizi yeniden inkârcılığa sevk ederler. Allah düşmanlarınızı sizden daha iyi bilir. Gerçek bir dost olarak Allah yeter, bir yardımcı olarak da Allah kâfidir.’ (Al-i İmran 100 ve Nisa 45)

Alev ALAPLI'DAN bir alıntı:

‘Hz İsa'nın canlı tanrı olduğuna inanan papazla, tevhide inanan bir imam ne konuşabilir? Bence ikisinden biri yalan konuşuyor.’

Yalan konuşanın kim olduğu aşikârken, mumunda yatsıya kadar ışık vermediği ortadadır. Şu halde küresel bir tezgâhın kucağında emzik emenler, Hıristiyan ninnileriyle daldıkları rüyadan uyanmalıdırlar. Devam edelim...

Konuyu İhlâs suresiyle noktalayalım:’De ki, Allah birdir. Allah öncesiz ve sonrasızdır. O, doğmamış ve doğrulmamıştır. Ve hiçbir şey onunla mukayese edilemez.’

İkinci maddede ise Peygamberimizden taviz verildiğini söylemiştim. Aslında bu taviz hem O'ndan hem de O'nun elçiliğini ettiği dinden taviz demektir. Yine Ahmet ŞAHİN'İN aynı yazısından bir alıntıyla devam edelim:

‘Mühim olan Kelime-i Tevhid inancıdır. Hz Muhammed'i kabul ve tasdik etmek ise şart olmayıp bir kemal mertebesidir.’

Bu sözleri söyleyen birisinin Hz. Muhammed uğrunda kürsülerde yaşım yaşım ağlayan birisinin sağ kolu olduğuna ve aynı sözlere iştirak ettiğine inanmak mümkün mü?Ama inanmalıyız.Zira gerçekler ortadadır.

Şimdi şunu soralım: Bir dinin elçisine inanmayan birisi, o dinin kendisine iman etmiş olabilir mi?

Bu soruya akıllı bir insanın vereceği cevap ‘HAYIR’dır.Ama Sayın Şahin bu soruya bu açıklamasıyla evet diyor ve de az sonra yazacağımız bir alıntıyla da Sayın Gülen de evet şikkini tasdik ediyordu.

‘...Hatta Kelime-i Tevhidin ikinci bölümüne, yani-Muhammed Allah'ın Resulüdür- kısmını söylemeksizin ikrar eden kimselere de merhamet nazarıyla bakılmalıdır.’ (Küresel Barışa Doğru 131)

Evet, merhamet nazarıyla bakılacak kesimlerin kimler olduğu ortada. Bu iki açıklamanın da bir birleriyle örtüştüğü ayan.

Kuran-i Kerim'in cevabı:

-“Deki Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah'ta sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” (Al-i İmran 31)

-“Deki Allah'a ve peygamberine itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse muhakkak ki Allah kâfirleri sevmez.” (Al-i İmran 32)

-“Kim Resul'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur. Yüz çevirene gelince, seni onların başına bekçi göndermedik.” (Nisa 80)

-“Müminler, ancak Allah'a ve Resul'üne inanmış kimselerdir.” (Nur 62)

Yazdığımız ve daha da yazabileceğimiz bu ayetler apaçık bir gerçeği ortaya koyuyor ki o, da: Hz Muhammed (s.a.v)

efendimizi ret eden bir kimse Allah'ın yolunda olamaz. Bunu Allah ayetleriyle yalanlamaktadır. Şimdi de Hz. Muhammed'in (s.a.v) ne söylediğine bakalım:

-‘Ümmetimden veya Yahudilerden ya da Hıristiyanlardan her kim benim peygamber olduğumu işitirde bana iman etmezse o kişi cennete giremeyecektir.’ (Müsned ve İbn-i Kesir)

Bu sözlerin üzerine daha ne söyleyebiliriz bilemiyorum. Ama şundan eminim ki O'nun olmadığı bir din ve felsefe kör ve topaldır. Aslında bu söylemlerin kaynağı Gülen veya yakın arkadaşları değil, bizzat Vatikan'ın Diyalog Sekreteryası'dır. Sekreteryanın başında olan Kardinal Rosanna:

‘Her din mensubu, başka dinlerinde doğru olabileceği ihtimalini kabul edecek; her din mensubu sadece tanrıya ve ahir ete iman ettiği takdirde ebedi kurtuluşa ereceğine ve cennete gideceğine inanması kabul edecektir.’

Bu açıklama da diyalog görevinin bir parçası olması kabul eden Gülen'in hangi çizgide olduğunu ve kimlerle yoldaş olduğunu ortaya koymaktadır. Görüldüğü gibi Gülen ve ekibi ne tesadüftür ki(!) tam da Vatikan'ın arzuladığı bir esasa diyalog masasına oturmaktadır. Peki; Gülen ve yakın çevresi uğrunda yaşam yaşam ağladığı Peygamberimizden vazgeçerken, Hıristiyanlar İsa'dan vazgeçmekte midirler? Bu sorunun cevabını bizzat Papa'dan alalım:

‘Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet diyoruz. Ancak; tek kurtuluşun İsa olduğunu da ilan etmek zorundayız.’ (San Pietro Meydanı 25 Haziran 2000)

Papa diyalog için İsa'dan vazgeçmezken, Gülen bu konuda Hz. Muhammed'den (s.a.v) vazgeçebilmektedir. O halde ilkyazımızda sorduğumuz bir soruyu hatırlatalım: Uğrunda yaşam yaşam ağladığı Hz. Muhammed'i (s.a.v) gerçekte sevmiyor muydunuz? Seviyorsanız O'ndan nasıl taviz verdiniz? Şayet sevmiyorsanız, gözyaşlarınızı neden boşa akıttınız?

Sonraki maddeyle devam edelim.Evet,Allah'ın emir ve yasakları çok açık ve net bir biçimde çığnendi.Hem de Allah'ın kanunlarına devrimler ilan edilerek.Nasıl mı?Bakalım.

2000 yılında Harran'da düzenlenen en etkili diyalog toplantısında çifte dinli insanların olduğu ve olabileceği tezi ortaya atılarak, yasak olmasına rağmen bir Müslüman kızla bir metodis Hıristiyanın nikâhı Haham, Papaz ve Müftünün önünde kıyılmıştır. Yanlış okumadınız. Bu toplantıda bu yapılmıştır. Bu düğünü de 15 Nisan 200 tarihli Zaman gazetesi ‘Diyalogdan Düğüne’ adlı başlıkla yayımladı. Sür manşetindeyse ‘BU BİR DEVRİM’ başlığı vardı. Şimdi bu konu hakkında Kuran neler demiş bir de ona bakarak yorumumuzu genişletelim:

-‘Bu kadınlar o inkârcılara helal değildir. Onlarda bunlara helal olmazlar.’ (Mümtehine 10)

İşin ilginç yanı ise bu evliliğin bizzat Papa II. John Paul tarafından istenmiş olmasıdır. Ağustos 1999 tarihli bir konuşmasında bunu çok açıkça ortaya koymaktaydı:

‘Hıristiyan erkekler, Müslüman kadınlarla evlenebilmelidir.’

2004 yılında Mardin'de düzenlenen toplantılarda temsili Sırat köprüsünden haham ve papazlar da geçirilerek, Hıristiyan ve Yahudilerinde cennete gidebileceği mesajı çok açık bir şekilde verilmiş ve bu temsili geçiş aynı tarihlerde Gülen'in kanalı olan SAMANYOLU TV'de yayınlanmıştır. Bu noktada hem Allah'ın buyruğu çığnemiş hem de dördüncü madde dede dediğimiz gibi, geniş bir kitlede Hıristiyanlığında geçerli bir din olduğu mesajı verilmiştir. Bu noktada Allah kendi katında tek hak dinin İslam olduğunu Maide suresinde ayan beyan ortaya koyarken şu can alıcı soruyu tekrar yazalım: Allah katında tek hak din İslam dini iken, siz ‘dinler’ diyerek nasıl oluyor da başka dinlerinde varlığını kabul ediyor, edebiliyorsunuz? Bu sorunun cevabı varsın bir sır olarak kalsın...

Değerli okuyucu! Yazının gereğinden fazla uzadığının farkındayım. Ancak; işlenen konunun önemi ve muhataplarının düsturu yazının içeriğinde artışa neden olmakta. Bu noktada yazdığım diğer maddeleri açıklamadan geçiyor ve sonraki yazıma ayırıyorum...

DEVAM EDECEK...

KAÇAKLAR(BÖLÜM1)!!!

[italik] Serin bir ilk bahar akşamıydı.Günlük işlerin telaşıyla yorulan insanlar daha yeni yeni damlamışlardı evlerine. Daha yeni yeni soluklanıyorlardı.Rüzgarın salladığı ağaçlar fırtına öncesi sessizliği haber veriyordu adeta.Köyün sokaklarında ölüm türküsü söylüyordu Azrail.Gece henüz tüm korkunçluğuyla yutmamıştı ki gündüzü, genç aşıklar sözleştikleri gibi ırmağın kenarında, her zaman buluştukları ağacın altında bir daha ayrılmamak üzere tekrar buluştular.Biraz telaşla ve hayli çok korkuyla sordu genç Ahmet:

-Kimseye görünmediğinden eminsin değil mi?

Yeşil gözlerinde korku beliren Zübeyde ırmağın sesini bastırabilmek için bağırdı:

-Hayır!Kimse görmedi.

Ama sanki sesinde bir tedirginlik vardı.Bir şeyleri saklar gibiydi.Hem de çok önemli bir şeyleri saklar gibiydi.Durumu sezen Ahmet yinede bir şey söyleyemedi güzel sevdalisına.Sadece tamam deyiverdi aceleden.Ve sordu:

-Söylediğim gibi yanına sadece değerli eşyalarını ve gece boyu yetecek kadar yemek aldın değil mi?

Biraz kızgınlıkla ama büyük bir sevgiyle baktı Ahmet'in gece kadar karanlık siyah gözlerine ve cevap verdi:

-Evet Ahmet.Aldım sen tasalanma.

İki aşık ırmağın tersi istikamette hareket ediyordu.Yanı başlarında çağlayan küçük ırmağın şırıltısı bir şeyler söylerken iki aşığa,onlar el ele kaçıyorlardı peşleri sıra gelen ecellerinden.O gece sanki daha da bir delice akıyordu ırmak.Suyun haşmetiyle dövülen taşlar ve taşlara vuran su damlaları her inleyişlerinde genç aşıklara hep aynı şeyleri söylüyorlardı da onların haberi yoktu bundan.Rüzgarda vardı.Hoyrat değildi belki ama,içi titreten bir soğukluğu vardı bu ilk bahar akşamında.Zübeyde rüzgarın ağzına getirdiği saçlarını eliyle topladı ve sordu Ahmet'e:

-Ahmet!Kaçıyoruz.Kaçıyoruz ama nereye?

Ahmet ise nasıl cevap vereceğini bilemedi.Gözlerini dünyaya yeni açmış bir çocuk gibi hissetti kendini.Onun gibi habersizdi etrafından ve dünyadan.Onun kadar ürküyordu geleceğinden.Ve söylendi o sıra içinden:

Ah bilsem.Bir bilebilsem nereye kaçtığımızı!Keşke bilsem.

Ve sonra genç Zübeyde'ye döndü.Siyah yazmasının altından bir gül demeti gibi çıkan sarı saçlarına baktı.Sanki o saçlar bir urgan olacaktı genç Ahmet'in boynuna.Sarı saçların altında yemyeşil,biçilmemiş bir çayır gibi duran yeşil gözlere daldı.Gözlerde korku vardı.Belirsizlik vardı.Ve en çokta nefret vardı onları bu yola sokan düzene karşı.Ahmet süzüyordu Zübeyde'yi.Teriyle sırlıklam olmuş gömleğine baktı Zübeyde'nin.Bembeyaz gömleği ıslanınca,genç kızın gül kurusu teni ortaya çıkıvermişti.Genç Ahmet nefesini tutup sevdiğine bakarken sessizliği yine sevdiği bozdu...

-Ahmet!Nereye kaçıyoruz?

Ahmet gittikçe daralan nefesini ve Zübeyde'nin korkulu sesini hissetti.Düğüm oldu kelimeleri boğazında.Ve zar-zor tek kelime çıktı ağzından:

-Şehre.

Şaşırmış gibiydi Zübeyde.Evet şehre ama orada nerde kalacaklardı.Tanıdıkları kimse var mıydı acaba?Şimdi içindeki sorularla cebelleşmeğe başlayan Zübeyde'ye genç aşığı sordu:

-Sence nereye kaçalım?

Cevap veremedi Zübeyde.O'da Ahmet gibi belirsizlikler içindeydi.O'da korkuyordu.O'nun da kafası karıştıktı.Tek cümle söyleyebildi:

-Sen nereye istersen oraya...

KAÇAKLAR(BÖLÜM2)!!!

[italik] Akşam hayli ilerlemişti.Dizlerinin üstüne çömelmiş olan Reşit ağa,fötr şapkasının altından hiddetle bağırdı.Ağzından çıkan tükürükler suyun kabarcıklarıyla kucaklaştı.

-Fazla uzağa gitmiş olamazlar.Bulun onları.Bulduğunuz yerde de öldürün.

Reşit ağanın sözleri,ilk bahar akşamı kadar soğuk gelmişti genç Emin'e.En az elinde tuttuğu tüfeği kadar soğuk gelmişti bu sözler O'na.Öyle ya öldürülecek olan kendi kardeşi.Kendi canı.Ölüm emrini veren de babası.Öz babası...Kalbinde bir fırtınanın koptuğunu hissetti Emin.Beraber büyüdüğü kardeşi,ölecekti.Onu düşündü.Oynadıkları oyunları düşündü.Saklanacaktı kardeşi.Bir daha çıkmamak üzere saklanacaktı.Her suçunu üstlenen kardeşini düşündü.Artık olmayacaktı o bu dünyada.Sesi yankılanmayacaktı evlerinin duvarlarında.Kimse kızdırmayacaktı onu deli Emin diye.Genç Emin bu düşünceler içindeyken,sırtındaki elin varlığını hissediverdi birden.Elin sahibi:

-Oğlum!O kahpe kardeşini bulmalıyız.Namusumuza sürülen bu lekeyi temizlemeliyiz.Onu öldürmeden bize durmak,dinlenmek haram.Kalk hadi gidelim.

Genç Emin cevap veremedi.Sadece başını sallayabildi.Ve Azrail kervanının peşi sıra yola çıktı.Vakit hayli ilerlemişti ki konvoyun en ön safında bulunan,bıyıkları tütün sarısına bulanmış,beyaz saçlı adamın sesi yankılandı:

-Ağam,ağam!

İzler şehir yoluna sapıyor.Bu taraftan gideceğiz.Eğer onları bulmak istiyorsak,onlar şehre varmadan onları bulmalıyız.Eğer şehre inerlerse bir daha onları bulamayız.

Reşit ağanın ses tonu değişti birden.Arkasında onunla birlikte yol yürüyen üç kişiye dönüp:

-Durmak yok.Onları bulmadan,gebertmeden durmak yok.

Babasının sözlerindeki kan kokusunu alabiliyordu Emin.Kızıla boyanmıştı gözleri.Siyahtı tüm sözleri gece kadar siyah.Ve konvoy şehir yoluna girdi sessiz sedasız...

Derin uykuda olan Zübeyde,Ahmet'in sesiyle irkildi birden.

-Zübeyde!Zübeyde!Kalk bizi bulmuşlar.Haydi kalk gitmeliyiz.Korkuyla gözlerini geceye açan Zübeyde şaşkınlıkla sordu Ahmet'e:

-Bulmuşlar mı?Ama nasıl olur?Sabah olmadan benim yokluğumun farkına nasıl varmışlar?

Simsiyah gecedan derin bir nefes çeken Ahmet:

-Belli ki birisi kaçtığımızı söylemiş babana.Seni ya da beni,bizi çekemeyen biri söylemiş.

Ama nasıl olurdu?Kaçacaklarını bilen tek bir kişi vardı.O da babasının ikinci karısından olan üvey kız kardeşi Ayşe'ydi.Ondan başkası bilmiyordu.Üstelik o da kaçmalarını istiyordu.Tüm bu sorular kafasını kurcalarken mırıldandı birden:

-Ama kaçtığımızı bilen bir kişi vardı.O da kaçmamızı istiyordu.Başka kimse bilmiyordu ki kaçtığımızı.

Ahmet bir yandan yürüyor ve bir yandan da soruyordu:

-Kim biliyordu?

-Üvey kardeşim Ayşe...Bir tek onun haberi vardı.

İsmi duyunca Ahmet'in başından aşağı kaynar sular döküldü.İsmi güzel ama gönlü çirkin olan Ayşe.Kıskanç Ayşe.Ve birden anlatmağa başladı.

-Zübeyde,bilmen gereken bazı şeyler var.Sana daha önce bahsetmedim çünkü kardeşinle aranızın bozulmasından korktum.Ondan dolayı anlatmadım sana bunları.Ama madem ki iş bu noktaya kadar geldi,bilmen gerek.

Şaşırmıştı Zübeyde.Ne demek istiyordu Ahmet.Sonları kadar giz dolu sözler söylemişti Ahmet.Neyi bilmesi gerekiyordu?Saklı olan neydi?O düşünürken Ahmet konuşmağa başlamıştı:

-Ayşe beni seviyordu Zübeyde.Sana belli etmeden beni seviyordu.Kızmandan korktuğu için bir şey söylemiyordu

sana.Geçen günde eğer benden başkasına yaz olursan seni vururum demişti.

Zübeyde irkildi.Ama onun bu duydukları ne ilk olacaktı bu gece ne de son.Daha nice esrarın pençesinde kuşkuya dalacaktı.

HÜRRİYET ve HÜVVIYET ÜZERİNE!!!

[italik] Zaman zaman çok sert sözlerle,bazen ince ve anlamlı jestlerle insanlara ya da sesimi ulaştırabildiğim kesimlere bir şeyler anlatma çabasının eş güdümlü telaşını hissettim bünyemde.Öyle anlar oldu ki az sayıda okuyanın çok sert tepkilerini aldım çünkü aykırı şeyler yazdım ya da savundum.Bu nedenle hayatım boyunca ya sürekli muhalefet eder gibi göründüm ya da boş değersiz laflar üreten bir edebiyat kurdu olarak anıldım.Hatta bazılarının cahil,toy yakıştırmalarına da maruz kaldım.

Aslını isterseniz bana yakıştırılan hiçbir sıfattan gocunmadım,gocunmamda.Çünkü biliyorum ki eğer eleştiriyorsan,tenkit ediyorsan elbette ki eleştirileceksin de.Yani yağmurun altına girdiyse elbette ıslanacaksın.Yerli yersiz üstürupsuz ifadelerin altında da kalman mümkün ki bu ifadeler çöken bir binanın bıraktığı moloz yığınlarına benzerler.Esasında kalabalıktan ziyade hiçbir değerleri yoktur.Onların tek heybeti binanın çökerken oluşturduğu toz ve duman bulutudur.Ortalık durulunca her şey biter.Yani işin rajonu gereği eleştiriyorsan eleştirileceksin.Yoksa ne manası kalır yazdığının ya da yazacaklarının.

Fakat gerçek şu ki ne kadar az üzülüysem bana yakıştırılan sıfatlara,o denli çok üzüldüm milli ve manevi duyarlılığımızın körelmiş haline.O denli çok üzüldüm tenkit yeteneğimizin kayıp olmuş haline.Sanki kafalarımızın içinde aynı şeyler var.Sanki biri ya da birileri aynı şeyleri düşünmemiz,aynı şeylere inanmamız ve aynı şeylere bakmamız için benzer programları yüklemiş makine vari çalışan beyinlerimize.Aslında bu zanna varmak da zor değil.

Mesela sabah televizyonlarınızı açıyorsunuz ve izlemeğe koyuluyorsunuz.Kanal farklı olsa da içerikte değişen hiçbir şey yok.Büyük kanallarda vur patlasın çal oynasınların küfür dolu,saçmalık dolu,zırva dolu programları.Diğer kesimlerde ise aynı şeyleri güya yadırgarken biraz yumuşatıp halkın önüne getiren lezadeler.Birinde programın adı bilmem kimle sabah programı iken diğerinde başka bir bilmem kimle her sabah.Aralarındaki tek fark isimlerinin değişik olması ve ekranının değişik olması.San'atımızda da aynı durum görülüyor.

Bir tarafta geçmişinden beslenmeyen ve kalıcı olamayan zilzurnalar,diğer tarafta günü yakalayamayan yobaz kafalar.İşte bu telkinlerin kucağında bazen donuyor olsa da kareler gözlerimizin önünde,bir reset atınca makineye yine aynı şekil devam ediyor,o muhteşem(!) beynimiz.Yine aynı şeyleri okuyor aynı şeyleri yazıyor aynı şeyleri dinliyor ve aynı gerçeklere itimat ediyoruz.Aklımızdan <Acaba bunda bir yanlışlık olabilir mi?>diye geçirmiyoruz.Ve ya geçiremiyoruz.Çünkü programı yazanlar programın formatına böyle bir içerik koymamışlar.

Onlar düşünen beyin değil de itimat eden beyin oluşturmak istemişler.Ve muvaffakta olmuşlar.Robotlar gibi olduk yani.Aksi bir tavır takınma şansımızı kayıp etmemiz için gerekli tüm virüsleri de yüklemişler beynimize kendi programlarına zarar vermeyecek şekilde.Aman filancağı okuma ha o sağcıdır.Sağcılık virüsü.Bak onu dinleme o solcudur.Solculuk virüsü.Sakin şunu izleme o Kemalist'tir.Kemalist virüs.Şundan uzak dur.O dinsizdir.Dinsizlik virüsü.Örnekleri çoğaltırız bu şekilde.İşte hepimiz yörüngesi belli olan bir gezegen gibi aynı yolu izliyor ve aynı noktaya varıyoruz.Azıcık yörüngesini değişen bir gezegen görünce de hemen samanyolumuzdan ve belkide galaksimizden dışlıyor adeta aforoz ediyoruz.

Vay anasını onu da mı kayıp ettik?diyoruz.Acaba kayıp mı ettik yoksa kazandık mı?Vaktiyle eğitimini aldığım ve ilmüne güvendiğim bir hocam şöyle demişti:"Oğlum sen sen ol asla hüviyetsiz ve hürriyetsiz kalma.Gerekirse öl,öldür ama asla onları esir bırakma."Çocuk akli tam manasıyla içinde çok derin manalar gizleyen bu sır yumağı kavramların hikmetine erememiştim.Öyle ya ne demek hürriyet?Ne demek hüviyet?İdrak edememiştim.

Aradan onca sene geçtikten sonra yavaş yavaş anlar gibi oldum bu iki kelimenin anlamını ve ne kadar önemli olduklarını.Yavaş yavaş çözmeğe başladım 'Öl ya da esir ol.' mizaçlı naraların düsturunu.Şimdi bir küheylan edasıyla belki bağıriyorum 'Ya istiklal ya ölüm.' ama dönüp kendime sormadan da edemiyorum:Istiklali,hürriyeti,hüviyeti hak ettin mi?Hak edecek ne yaptın?

Çünkü bir şeyi elde etmek istiyorsan evvela onun uğrunda savaş vermeli ve onu hak etmelisin.Hak edesin ki

kıymetini bilip,değerini anlayıp ona sahip çıkasın.Bir mirasyedi olmayasın.Mesela parayı kazanın daha zor harcadığı kazanmayanın beynelminel harcadığı,abur-cubur ettiği aşikar.İşte bu noktada sanırım biz birazda mirasyedi olduk çıktık.Çünkü bu gün ne milli bağımsızlığımızı istiyoruz,ne ekonomik bağımsızlığımızı istiyoruz.E bunlardan yoksun olan bir halkın da hüviyetinin,hürriyetinin,istiklalinin olması mümkün olmadığı için bir görünmez pranganın esaretinde hayatımızı idame ettiriyoruz.Üstüne üstlükte avazımız çıktığı kadar haykırıyoruz özgür olmadığımızı.

Çok merak ediyorum nereye varacak bu işin sonu!Tarihte bu şekilde davranan milletlerin akıbetlerini gördük,az da olsa işittik.Peki neden ders almadık?Ya da neden ders almıyoruz?Endülüs mü olmak istiyoruz,yoksa Polonya mı?Daha yeni kurulmuş bir cumhuriyetin beşiğini sallarken bir yandan da mezarını kazdığımızı neden görmüyoruz?Bunları idrak etmek çok mu zor?Ya da en azından idrake çalışmak çok mu zor?Ya da idrak edenlere kulak kesilmek çok mu zor?

Bu bilinmezlikler içinde rotasız bir gemi gibi çok büyük okyanuslara açılmayı da ihmal etmiyoruz.Başımızda ne bir Piri Reis var ne de elimizde bir pusula ya da bir harita ama yine de dolu dizgin yol alıyoruz sığ sulara doğru.Bilmiyor muyuz önümüze çıkan ilk buz dağına çarpacağımızı?Sonrada o sığ suların derinliklerine ve karanlıklarına gömüleceğimizi.Analamıyor muyuz güvertenin çatırdağını?Yelkenlerin rüzgarla değil de zehirli gazlarla dolduğunun farkında değil miyiz?

Güvertemizi oluşturan eğrilerin bir bir çatırdayıp kırıldığını fark etmek için Einstein mı olmak gerek?Manevi direğin kırılma noktasında olduğunu,milli direklerin pek çoğunun kırıldığını sağlam kalanlarında 'kurtarın' dercesine çatırdayıp nara attıklarını duymuyor muyuz?Duyuyorsak neden susuyor ve konuşmuyoruz?Bazı tayfaların isyan bayrağını salladıklarını görememek için kör olmak gerekmez mi?Bu denli mi bizi gemiye bağlayan rütpelerin gölgesinde ezik ve mahzun kalıyoruz?

Şimdi benden ne olur demenin şimdiye kadar faydasını görmediğimizin farkında olmak için daha kaç doz uyuşturucu almamız ve kaç yıl daha komada kalmamız gerekli?Bir gün koma halinde iken birisinin yaşamla bağımızı keseceğinden ve bizi ebediyete yolcu edeceğinden endişe etmiyor muyuz?Ya da en iyi ihtimalle bitkisel hayata gireceğimizden korkmuyor muyuz?

Bir Osmanlı torunu ve bir Cumhuriyet çocuğu olarak ben bu gün içinde bulunduğumuz cehaletin vahametiyle için için ağladığımı ve kahrol duğumu söylüyorum.Dedem Fatih'in 25 yaşında karadan gemi yürütüp çağ açıp çağ kapamasına rağmen dedemin açtığı çağı 555 sene geriden izlemenin utancını yaşıyorum ve isyan ediyorum.Ya sizler ya da aynı tasaları,kaygıları paylaşanlar?Sizce artık kımıldamanın zamanı gelmedi mi?

DAVOS'TAN HİLAFET'E İLK ADIM!!!

[italik] Davos'tan Hilafet'e İlk Adım..!Ürkütücü bir başlık değil mi?Başlığı okuyan arkadaşların şu soruyu akıllarına getirdiklerinden eminim:Ne alakası var?

Çok alakası var.Davos zirvesinin ardından epeyce bir zaman geçti.O gün bu gündür dikkatle takip ediyorum yaşanan hadiseleri.Ve çok ilginç şeylerin olduğunu görüyorum.Hatırlar mısınız bilmem ama,bu sitede epeyce önce 'Gizli Müslümanlar' başlığı altında dört bölümlük bir yazı dizisi yayımlamıştım.O yazı dizisinde ta I.Dünya Savaşı'ndan önce ve Sovyet Savaşına kadar olan zaman diliminde emperyal devletlerin İslam üzerinde oynadığı politikalar hakkında bilgi vermeğe çalışmıştım.I.Dünya Savaşı'ndan önce Almanların daha sonra 1930lu yıllarda İngiliz ve Abd emperyallerinin üzerinde oyun oynadığı bir makamdan bahsettim o yazılarda.Makam:Halifelikti.

Evet.Biraz ukalalık yapacağım yazının bu noktasında.Haklı çıktım demek hoşuma gitmeyecek ama açık açık söyleyeceğim.Hem de pişkince söyleyeceğim bu kelime grubunu.Maalesef haklı çıktım.Neden olduğunu yazmadan evvel,Davos hakkında bir kaç noktanın analitiğini yapmak zorundayım.

1-Peres Bir Ahmak Olamaz:

İsrail Cumhur Başkanı Şimon Peres.Seksen altı yaşında çok deneyimli ve Mossad kökenli bir asker ve devlet adamı.Peres'in uluslararası bir arenada böylesi bir hatayı yapacağına inanmıyorum.Zira bu hatayı yapmasına siyasi kariyeri ve tecrübesi izin vermiyor.Yani Peres acemi bir siyasetçi değil.O halde neden bir aceminin düşebileceği hataya düşsün ki?O halde bu hadiseler bizat İsrail tarafından planlanmış bir olay zinciridir.

2-Başbakan Olabileceklerden Habersizdi Belkide:

Evet.Başbakanımız Olacaklardan habersizdi belkide.Yapı itibariyle Başbakanımızın bir asabi yanı var.Argo tabirle biraz damarına bastığınız zaman hemen parlayıveriyor.Bir çiftçiye 'Ananı da Al git,artislik yapma lan...' gibi bir başbakanın ağzına yakışmayacak sözler söylemesi de bunun göstergesi.Peres Davos'a gelmeden önce Erdoğan'ın damarına jilet atmayı ve Arap aleminde karizma sağlayacak bir durum oluşturmağı sanırım planlamıştı.Çünkü sonrasında yaşanan hadiseler bunun göstergesi mahiyetindedir.

3-Ya da Başbakan'ın da Haberi vardı:

Bu ihtimal bana göre çok daha kuvvetli.Yani bu iş karşılıklı planlanmış gibi de duruyor.Hemen nedenlerinden bahsedeyim size.

-Yapılacak toplantıyı Türkiye istemiş.Yani,öylesi bir platformda Peres ile görüşmeği bizzat Başbakan istemiş.Dahası o gece döneceğini bildiği için Davos'ta havaalanında uçağı hazır bekletilmiş.Dahası da var.İstanbul'da her zaman 00-00 olduğu anda iş bırakan belediye toplu taşıma araçları o gece saat 03-00'a kadar çalıştırılmış.Üstelik bedava.Tek kuruş ücret alınmadan.Başbakan'ı havaalanında karşılayan kafilelerin ellerinde olan bayraklara baktığınızda,bayraklar tek tip.Gıcır gıcır.Dahası Allah aşkına o saatlerde zaten insanlar uykuda olmaz mı?Kim derki,gideyim kahraman Başbakan'ımı karşılayayım.Bakayım dönmüş mü diye...Ne düzmece ama.

Bir de Peres için yukarda söylediklerimi hatırlatmak isterim.O hata Peres kalitesinde bir siyasetçinin yapacağı bir hata değildi.Yani bu bir hata değildi....

Evet.Bunlar Başbakan'ın da bu oyundan haberdar olduğu anlamını taşır.O halde her iki tarafında karşılıklı anlaşmaları ve çıkarlarını denk getirdikleri gayet açıktır.

İsrail'in çıkarı:

-İsrail bu durum karşısında kısa vadede bir şey amaçlamadı.Ama olaya daha geniş bir pencereden baktığınız zaman İsrail ve Abd ikilisinin 1950lerden bu yana Türkiye'ye bir hilafet kaftanı biçip Türkiye'yi İslam aleminin başına geçirmeği amaçladığını yukarıda bahsettiğim 4 yazımda çok açık anlatmıştım.O halde İsrail ve Abd ikilisinin uzun vadede amaçladıkları tek bir şey vardı:Türkiye'ye hilafeti sokmak.Yani Osmanlı'nın yıkılmasını neden olan bir makamın canlandırılması.

Başbakan'ın Amacı:

Başbakan'ın amacına baktığımız zaman ortaya bir hüçün tablosu çıkıyor.İsrail'in Gazze saldırısı başladığı zaman ve devam ederken Başbakan sokaktaki vatandaşın yaptığı gibi sadece ve sadece konuştu.Tek bir somut adım atmadı.Öyleki mecliste İsrail'i kınayan bir karara red oyu verdiler,İsrail'i kızdırmamak adına.Dolayısıyla bu tutumları kendisine bir eksi puan olarak döndü.Üstelik tam da bir yerel seçim arefesinde.Kaldı ki Başbakan daha evvel de çok pirim kaybetmişti.Örneğin,Süleymaniye'de Türk askerinin kafasına stratejik ortak Abd tarafından çuval geçirilmiş ve meclisteki muhalif partiler de ,Abd'ye nota verin,demişti.Ama hükümet,la mı olsun yoksa sol mu olsun diye dalga

geçmişti.Ve bu tutumları da tepki almıştı.Dahası Irak'ta mehmetçiğin Pkk operasyonları sırasında bir kaç kez Abd emriyle hükümet tarafından geri çağrıldığı da ortaya çıkmıştı.Vesair...İşte tüm bu hadiseler Akp iktidarının cilasını baya baya çizmişti.O halde bir cila çekmek lazımdı.Davos çıkışıyla gerçekten de harkulade bir cila çektir Başbakan.Helal olsun...

Bir de Davos çıkışı yapılan açıklamalara değinmek gerek.Ben başbakanın samimiyetinde zaten bu noktada şüphe ettim.Zirve çıkışı basın toplantısında:'Benim tepkim Peres'e değil,moderatöreymi.' diye açıklama yapmıştı Başbakan.O halde Başbakan'ıma(!) sormak isterdim.

-Tankların üzerinde Filistin'e girdiğinde kendisini mutlu sayan moderatör müydü?

-Plajlarda çocukları öldüren moderatör müydü?

-Öldürmeği çok iyi bilen moderatör müydü?

-SAYIN BAŞBAKAN'IM(!) ALLAH İÇİN SÖYLEYİN;BU BİR YEREL SEÇİM YATIRIMI,BİR ŞOV MUYDU?

Şimdi gelelim,olayların hilafetle bağlantılarına.Başta şunu söylemek gerek:Mısır,Lübnan ve Suudi Arabistan gibi bazı arap ülkeleri Gazze işgaline yönetimce tepki vermediler.Onlar Türkiye'ye nazaran çok daha sus-pus kaldılar.Hatta Başbakanın ziyaretlerini de:'Arap olmayanların,Arap işlerine karışmaması gerek.' diye açıklama yapmıştılar.Babacan'da bu bizi bağlamaz demişti.Herhalde kendisi Arap.Gerçi bu hadiseler Gazze saldırılarından sonra,hatta Davos'tan da sonra olmuştu galiba.Ama durumu açıklaması açısından çarpıcı örneklerdi.Hatta Gazze saldırısı sırasında Mısır,Gazze için yaşamsal önem taşıyan tünelleri ulaşıma kapatmıştı,bir kaç gün.Dolayısıyla; bu ülkelerin tebaası çok tepkiliydi.Adeta denize düşmüş gibiydiler.Ama kime sarıldıkları hakkında en ufak fikirleri dahi yoktu.İşte bu belirsizliklerin ortasında olan bir İslam alemi vardı ortada.Dolayısıyla aklen hiç bir mantıklı yanı olmayan ve zaten arkası da gelmeyen bir çıkışın ardından aşağıda yazacağım hadiseler cereyan etti Arap dünyasında...

Davos zirvesinin ardından Ortadoğu'da yaşanan hadiselere baktığınızda,Gazzeli bir şarkıcı Erdoğan'a şarkı bestelemiş,bir günde.Bu ne ilham.Helal olsun.Acizane bir şey söyleyeceğim.Amatör ruhla edebi çalışmalarda bulunduğum sizce malumdur.Çok iyi bilirim ki bir şiirin bestelenmesi ve o besteye uygun bir müzik ve güfte ayarlanması ayları alır.Ama Gazzeli şarkıcı bir gecede bestelemiş.Şiiri ne zaman yazmış onu da bilmiyoruz ya neyse.Söz bulamıyorum.Bravovo gerçekten.

Arap gazetelerinde ilginç haberler çıkmaya başladı.Erdoğan halife olsun,İslam aleminin başına geçsin diye manşetler atılır oldu,Ön Asya gazetelerinde.İşin ilginç yanı ise bu başlıkları Hürriyet gibi gazetelerin de atması.Sanırım George Soros bulaşmadık su bırakmadı.Neyse.Ha bu aralar bir Yeni Osmanlı lafı da dolaşmaya başladı dillerde.Biliyorsunuz Halifelik makamı Osmanlı'da vücut bulmuştu.Ancak Cumhuriyetin ilanından sonra bu makamlar kaldırılmıştı.Farkında mısınız bilmem ama bazı kanallarda da şu sıralar 'Battal Gazi' filmleri oynatılmaya başlandı bile.Ne tesadüf yumağı değil mi?E hilafetin ayak sesleri...Şimdi daha ilginç bir şey söyleyeceğim:Tüm bu olaylar yaşanırken bakın biz nelerle uğraşıyoruz.

-Ergenekon denen hayali bir dava ile

-Küresel bir krizin inanılmaz buhranı ile

-Yerel seçimde açılım ve saçılım saçmalıkları ile

-Yerel seçimlerin etkisiyle vatandaşa dağıtılan seçim rüşvetleri ile...vs

Yani milletin sağlıklı düşünmemesi için bütün şartlar mevcut ülkem bünyesinde.Soğuk savaşın inanılmaz silahları.Sanırım bir atom bombasından daha da etkili soğuk savaşta kullanılan silahlar.Tüm bu hadiseler ise bizi bir noktaya getirdi:Sayın Başbakanımızın da Eş Başkanlığını yürüttüğü,BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ'ne...Ve Bu projenin 'İLİMLİ İSLAM' ayağına...

Evet.Büyük Ortadoğu Projesi'nin İlimli İslam ayağı oynanmaya başlandı.Bu dönemde din eksenli söylemlerin ön plana çıkarılacağı bu hadiselerle çok net ortaya çıktı.Chp'nin Kuran Kursu açılımı da ne tesadüf ki tam da bu zamana denk geldi.Ah bu tesadüfler yok mu...Korkarım bu gidişle Evrim Teorisi bile doğru çıkacak.Neyse.Bu dönemde kimse Abd'nin bir savaşa gireceği düşüncesine de kapılmasın.Bu dönemde Müslümanlar ile Abd arasında inanılmaz dostluklar gelişecek.Zaten projenin bu ayağında Afrika kökenli,yani ataları Müslüman olan bir zencinin Abd başkanı olması da tesadüfi değildir.Göreceksiniz ki zaman zaman basınımızda olsun Arap basınında olsun Obama'nın Müslüman olduğu dedikodusu yapılacak.Tıpkı bir zamanlar Alman Kayzeri Hacı(!)Wilhelm'in Müslüman olduğu dedikodusu yayıldığı gibi.Tıpkı İngiliz Kraliyet Ailesi'nin Müslüman olduğu dedikodusu yayıldığı gibi.Tıpkı Fransa adına casusluk yapan Arabistanlı Lawrence hakkında yapıldığı gibi.Bu işin tarihsel gelişimi hep böyle olmuş.Böyle olacak.Bir yandan da 'Dinlerarası Diyalog' zirvalığı tam gaz devam edecek.Hatta çok muhterem bir Hocaefendiden(!) bizzat bazı fetvalar duyacağız.Adını

zikretmeyeceğim.Sanırım siz anladınız.Bu dönemde bazı imamlar Abd'ye,İngiltere'ye gidecek.Tıpkı İstanbul Fatih Camiisinin imamı Osman Şahin ve beraberindeki yedi hocanın gittiği gibi.Ne tesadüf değil mi?Tam da hilafet söylemlerinin yapılmaya başladığı bir zamanda.Ah şu tesadüfler,ah...

Sadece bizim imamlar,hocalar gitmeyecek.Oralardan da bazı papaz kılıklılar gelecek.Tıpkı 2008'in Aralık ayında doksan papazın eğitim içinTükiye'ye geldiği gibi.Bu dönemde de Vakıflar Yasası ile Heybeli Ada Ruhban Okulu'nun eğitime açılmasına olanak tanınmasıyla birlikte bu okulun papaz yetiştirmeğe başlayacağını dahi idda edebiliriz.Ama en önemlisi şu ki;açıkçası ben önümüzdeki iki-üç yıl içerisinde Papa'dan bir ani ziyaret bekliyorum.Bakarsınız Osman Şahin hocanın kilisedeki ezanına,o da camide yortu düzenleyerek,günah çıkararak cevap verir.Belkide Ayasofya Müzesi'nde Fatiha okur.

Neyse.kısacası:Büyük Ortadoğu adlı oyunun birinci perdesi bitti.İkinci perde Barak Hüseyin Obama ile başladı.İyi seyirler.Aman izlerken uyumayın...Selametle...

(GİZLİ MÜSLÜMANLAR ADLI DİZİ BU SİTEDE YAYIMLANMAMIŞTIR...)

SANAL AŞKLAR (GİRİŞ)!!!

[italik] 21.yüzyıl,teknoloji yüzyılı.Hayatımızdaki bir numaralı etken;teknoloji.Ulaşım da teknoloji,haberleşmede teknoloji,alış-verişte teknoloji,sosyalleşmede teknoloji...Her alanda teknoloji.On beşinde bir tinerçi çocuğun köprü altlarında tiner çekmesi gibi;bizde televizyon kaeşısında,telefonun yanında ya da bilgisayarın başında gizli olmasa da kokluyoruz,teknoloji denen illeti.Tek farkımız;tinerçi çocuğun kafası bir müddet sonra kevgire dönüyor ve hemen halini yansıtıyor.Ama;bizim halimiz daha beter.

E madem her alanda teknolojiye bağımlılığımız var aşkta da bu durumu es geçmemek lazım.Teknolojiye olan bağımlılığımız,aşk gibi ince elenip sık dokunması gereken konularda bile kendisini gösteriyor.Ben genç ve tecrubesiz bir delikanlı olarak,kendimi size şikayet etmek için yazıyorum bu yazıyı.Ben Anadolu'nun küçük bir köyünde büyüyen mahçup ama bir o kadar da haylaz bir delikanlıyım.Aşkı on üçümde tanıdım.İlk aşkımda deyişim on altımda,ilk el ele tutuşum on yedimde ve ilk öpüşmem on sekizimde olmuştu.Mahçup bir delikanlıyım dedim ya,işte her maceramda bu mahçupluk buldu beni.Mesela;ilk el ele tutuştuğumda vücudumun cehennem gibi tutuştuğunu hissettim.Gözlerim benim değil de bir ejderhanın gözleriydi sanki.Ağzımdan alevler çıkacak,burnumdan ve kulaklarımdan lavlar fışkıracak sanmıştım.İlk öpüşmemde dudaklarımın üzerinde milyonlarca karınca geziniyor sandım.Öyle ki;sanki yeni yeni terleyen bıyıklarımın cılız gölgesinde bir ağustos böceği harıl harıl çalışan karıncalara inceden inceye bir aşk şarkısı çalıyor gibiydi.Komik bir durum ama kalbimin dakikda yüz yirmi attığına yemin edebilirim.Nefessizlikten boğulacak gibi olduğumu da hiç unutmam.Şimdi o günleri hatırladığım zaman kahkaha atmaktan da alıkoyamam kendimi.Hele hele ilk buluşmamda dondurmanın üzerine küp şeker dökmeme ne demeli bilmem...

Aradan geçen onca yıldan sonra,dönüp de ardıma baktığım zaman benden ve tüm aşklardan yani aşktan ve insandan pek çok şeyin eksildiğini görüyorum.Artık eskisi gibi heyecanlanamıyorum,çok istememe rağmen.Bir çam ağacının altında elini tuttuğum sarışın bir tazenin bende uyandırdığı hissi, İstanbul'un ya da İzmir'in bilmem ne adlı kafesinde yüzünde bir kilo boya ile dolaşan bir şehirli kızın bende uyandırdığı hisle karşılaştıramıyorum.Henüz olgunlaşmamış erikcikleri henüz olgunlaşmamış bir köylü güzelinin kınalı avuçlarına bırakırken alev alev yanan parmaklarımın sıcaklığını,sigarasını yakarken elini tuttuğum tırnakları ojeli,elleri kremlı bir şehirli kızın ellerini tuttuğum zaman hissedemiyorum.Aşklar mı eskidi,yoksa biz mi onları eskittik bilmem ama;ben eski aşkları özledim.

On üçümden yirmi üçüme,on yılda çok şey değişti dünyada.Önceleri, 'canım' kelimesini bir çam ağacının altında sırtım nemli toprağa,başım on yedisinde taze bir güzelin kucağındayken söyledim.Zaman sonra bu kelimeyi büyük şehirlerin birinde bilmem ne müzik kafesinin bir köşesinde elimde tırnakları ojeli,gözleri sürmeli bir kızın elleri avuçlarımdayken söyler oldum.Bir zaman sonra da gözlerim bir cam ekranda ellerim üzerinde harfelerin yazılı olduğu bir tuş düzeneğinin üzerinde ve sanal gülücüklerin kucağındayken söyler oldum.Belkide bu şekilsel farklılıkların pek önemi yoktu, ama benim hissettiklerim çok farklıydı.O cam ekrana 'Seni Seviyorum' diye yazdığım zaman ya da yazmadığım zaman yüz hatlarının ne şekil aldığını göremediğim bir kızın sanal cilvelerinin gölgesinde,kendine yaptığım kurların ne anlama geldiğini anlayıp-anlayamadığını bilmemenin verdiği rahatsızlık.Göz göze gelemeyip,sadece duyumsamanın verdiği rahatsızlık.Avuç içlerimin onun avuç içlerinin sıcaklığıyla değilde,yazmanın getirdiği bıkkınlıkla terlemesi.Kalbimin dakikada yüz yirmi atmaması.Dudaklarımın karıncalanmaması.Ve geçmişe nazaran daha gür olan bıyıklarımın daha sağlam gölgesinde bir ağustos böceğinin çaldığı o ince nağmeleri duymamak.Yani sanal bir aşk yaşamak.Ama;biliyorum.Sanal da olsa bir gerçekliği var.Yeter ki biz isteyelim.Yeter ki bir 'Sanal Aşk'ı gerçeğe çevirmek için gayret gösterelim.Ya da gerçeğini istemiyorsak,samimi davranıp bu işi netleştirelim...

BİR ADIM SONRASI İŞGALDİR!!!

[italik] Dinler arası diyalog ile ilgili yazılarımıza devam ediyoruz.Ara sıra çok sert eleştiriler alsak da yinede doğruları söylemekten ve yazmaktan geri kalmayacağımızı şimdiden deklere ederek konuya başlayalım.Başlık BİR ADIM SONRASI İŞGALDİR aslında çok anlamlı bir noktayı işaret etmektedir.Önceki yazılarımızda diyalog sürecinin aslında bir nevi modern misyonerlik olduğunu ve hedefin ülke Müslümanlarının Hristiyanlaştırılması olduğunu yazmıştık.Bu yazımızda da bir adım sonrasında yani dini bütünlüğün bozulması halinde yaşanacakları özetleme gayretine gireceğimizi söyleyelim.Evvelki yazılarımızda Papa 6.Paul'un milenyum mesajını aktarmıştık.Bu mesaja ikinci bin yılda Afrika'yı Hristiyanlaştırdıklarını söylemekteydi.Sonra bakalım neler oldu ve Afrika'da yaşanan durumun Türkiye uyarlamasını birazda komplocu bir yaklaşımla ele alalım.Bakın Afrikalı bir aydın neler söylemekte;

'Hristiyanlar bize geldiklerinde onların elinde İncil,bizim ayaklarımızın altında bizim olan topraklarımız vardı.Hristiyanlar bize gözlerimizi kapamamızı ve dua etmemizi söylediler.Gözlerimizi açtığımızda bizim elimizde İncil ,onların ayaklarının altında bize ait topraklar vardı.'

Bu sözler herhalde Afrika'nın nasıl Hristiyanlaştırıldığını anlatmağa yetmektedir.O zaman şunu unutmayalım ki bizde bir gün sözün muhtevasına benzer bir halle halvetleneceğiz.Yani her misyonerlik çalışmasının sonunda muhakkak ki fiilen bir işgal gerçekleşir,sözüne itimat etmemiz gerekir.Tarihte bunun acı örnekleri ile karşı karşıyayız.Yakın tarihimizde Irak,Afganistan,Arabistan,Filistin.Daha geri gidecek olursak Osmanlı Devleti'nin işgali ve yıkılışı.Daha geri gidersek İspanya Endülüs Emevi Devleti'nin yıkılışı hep bu doğrultuda olmuştur.Hristiyanlar önce misyoner faaliyetleri ile işgal edecekleri bölgeleri daima işgale hazırlamak için öncü birlikler olarak göndermişlerdir.Misyonerler adeta işgal edilecek toprakların keşfini yapmış ve işgal sırasında içeriden destek alınması için ortam hazırlamışlardır.Buna Kurtuluş Savaşımız sırasında İngilizlere yardım eden papazları,Fransızlara yardım eden Ermenileri örnek gösterebiliriz.

Bu iş daima batılılar tarafından böyle yapılmıştır ve böyle yapılmaya devam edilmektedir.Ancak günümüzde misyonerliğin ipliği pazara çıktığı için batılılar bu işi açık seçik yapamamaktadırlar.Bu nedenle de içimizden bazı kesimleri bizi parçalamak için seçmekte ve görevlendirmektedirler.Bu devirde de bu işi üstlenmiş kişi Nursi ve onun izinden giden M.Fethullah Gülen'dir.Bakın Gülen Amerika hakkından neler düşünmektedir.

'Amerika şuan ki konum ve gücü ile bütün Dünya'yı kumanda edebilir.Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir ve hatta denilebilir ki şöyle yada böyle Amerika ile dostça geçinmeden,Amerikalılar istemezlerse kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar.'

Bu sözler sayın Gülen'e ait.Şimdi şu kritik soruyu soralım:Olası bir Amerika işgalinde Gülen acaba onlara direnmeyin onlar her şeyi yapabilecek kudrettedirler,karşı koymayın mı der yoksa ölürsek şehit kalırsak gazi haydin savaşa çağrısını mı yapar?

Bana soracak olursanız yukarda naklettiğim sözleri söyleyen birisi asla ve asla böyle bir durumda savaş çağrısı yapmaz.Peki soralım bu bir milleti işgale hazırlamak değilse nedir?Gülen Filistin'de kocaman tankın önünde elinde bir taş ile duran bedeni küçük ama yüreği dağlardan da büyük mücahitler kadar olamıyor değil mi?Eğer Filistin hala daha Müslüman toprağı ise bunu işte o çocuklara ve onları yetiştirenlere borçludurlar ama bakın sayın gülen nasıl bir ruh içerisinde Amerika'yı bir hegemonya olarak bize sunmakta.

Evet kıymetli okuyucu bu gün Türkiye kah Medeniyetler İttifakı kah Dinler Arası Diyalog kah İbrahimi Dinler Sempozyumu adı altında bir işgale adım adım hazırlanıyor.İşin vahim tarafı hükümet edenler de bu projelere bizzat destek veriyor.Bakın Prof.Dr.Nedim Macit Küresel Güç Politikaları Türkiye ve İslam adlı eserinde bu gerçeği nasıl anlatıyor:

'Siyasi iktidar,Vatikan,Cemaat ve Diyanet dördlüsü dünya barışını sağlama adı altında Büyük Ortadoğu Projesi'nin zeminini oluşturuyorlar.Siyasi iktidar anılan projenin eş başkanlığını yürütüyor.Vatikan,İncil-Tevrat perspektifli dini

stratejiyi gerçekleştirmenin heyecanını yaşıyor.İlimli İslam mensupları,halis,ulvi Müslümanlar arasında ittifak sağlayarak kendi ülkesine ve sistemine karşı cephe oluşturuyor.Diyamet İşleri Başkanlığı ise siyasi iktidar ile siyasi iktidarın önemli bir parçası olan ve ABD'nin gücüne yaslanan cemaatin sözcülüğünü yapıyor.'(Sayfa 581)

Baktığınızda Amerika Dış İşleri Bakanı Rice Büyük Ortadoğru Projesi ile Afrika'dan Kafkaslara 22 İslam ülkesinin sınırları ve rejiminin değışeceğı haberini veriyor ve işte bu noktada da Başbakanımız Büyük Ortadoğru Projesi'nin eş başkanı olduğunu deklere ediyor ve yine bu proje dahilinde Diyarbakır'ı bir yıldız yapacağını ilan ediyordu.Hedef seçilen bu 22 İslam ülkesinin içerisinde Türkiye'nin de olduğunu Amerikan ordusu bir haritada Türkiye'yi üçe bölerek destekliyordu.Şimdi gelelim bu ülkelerde yapılan çalışmalara.Ortadoğru'da da İslam'ı parçalamak için yoğun girişimlerde bulunuyorlar.geçtiğimiz yıllarda ABD'deki Evangelist kilise de CIA'nın emriyle hazırlanan bir kitap Müslüman coğrafyaya tanıtılıyor ve tam 5 milyon adet dağıtılıyordu.Kitabın adı 'Gerçek Furkan' olarak belirleniyor ve içine İncil,Tevrat ve Kuran'dan ayetler koyularak oluşturuluyordu.Bu gün bu kitap hala daha Ortadoğru'da dolaşmakta ve gerçek kitap olarak cahil halka tanıtılmaktadır. Bu türden bir kitabın yine diyalogcu tayfa tarafından Gülen'in isteğı ile hazırlandığını ve kitapçılarda boy gösterdiğini de hatırlatalım.

Türkiye'de bu gün sahte Müslümanlar dolaşmaktadır demiştik.Aslında bu söz kısmen yanlıştır.Doğrusu Müslüman görünümünde,gizli kardinaller dolaşmaktadır olmalıydı.Sanırım kimden bahsettiğimi sizler daha iyi anladınız.Bu kardinaller işte ülkeyi bir haçlı işgaline hazırlama gayreti ve telaşı içerisinde.Zaman içinde bu konuyu daha detaylandıracağımızı söyleyerek şimdilik noktayı koyuyoruz.Görüşmek üzere...

KAÇAKLAR(BÖLÜM3)!!!

[italik] ...

Zübeyde titremeğe başlamıştı.Birşeyler söylemek istiyordu ama nafiye.Kelimeler tükrüğünü boğazında boğuyor ve düşünceleri bir matkap gibi beynini oyuyordu.Ayşe...Nasıl yapar?Oysa bizim kavuşmamızı o da istiyordu.Olamaz bu.Olmamalı diyordu kendi kendine.Tam bu sırada Ahmet anlatmağa devam etti:

Bana gönderdiğin son mektubu hatırlıyor musun? Diye söylendi Ahmet.Zübeyde'nin ağzından belli belirsiz bir -evet- çıktı.Ayşe; dedi Ahmet...

-Ayşe bana o mektubu getirdiği gün, mektubu verirken bana 'Seni ölürcesine seviyorum, eğer başkasına yar olursan seni de onu da kendimi de öldürürüm.' demişti.Sana söyleyemedim bunları.Üzülmeni istemedim, Zübeyde.

Zübeyde hala daha şaşkındı.Teselliye ihtiyacı vardı.Sağlıklı düşünemiyor, beyninin tüm hücreleri sanki yavaş yavaş ölüyordu.Zor da olsa konuşmağa başladı, Zübeyde:

Anlıyorum şimdi, dedi.Neden yazdıklarımı sana getirmek istediğini daha iyi anlıyorum.Oysa ben ona güvenmiştim.Kahretsin...

Bıyıkları tütün sarısı renge boyanmış yaver, ağzında biriken tükrüğü yutkunup ses verdi.

-Ağam! Ağam! Reşit ağam!

-Ne var yaver?

-İzler ağam...İzler şehir yolundan sapmış.Dağa yönelmişler ağam.

Reşit ağanın gözlerinde bir ışık belirdi.Sinsi sinsi güldü kendi kendine.Güzel, deyiverdi.Demek onları dağda sıkıştıracağız ha!Çok güzel.Arkasında duran konvoyu dönüp, emretti.

-De haydin!Dağa yönelmişler.Çoğa varmaz, buluruz yüz karası rezilleri.

Emin korkuyordu.Alnında ter bulgur bulgur kaynıyor, göz kapakları cehennem gibi yanıyordu.Sol yanında milyarlarca karınca.Sol yanında bir avuç cam kırığı vardı sanki.Ne yapsaydı? Ah ne yapsaydı da ablasını kurtarsaydı.Oysa Emin, gecenin ona hazırladığı süprizlerin farkında değildi...

Zübeyde ve Ahmet'ten, metrelerce uzakta bir kız...Cam kenarına oturmuş, gözlerini şehir yoluna dikmiş korkuyla bakıyordu.Avucunda tuttuğu çaybardağına attığı şekeri dakikalardır karıştırıyordu.Dudakları çöl kadar kuraktı.Nefesi kutuplar kadar soğuktu.Oturduğu divanda sanki ölecekmiş gibi hissediyordu.Ve birden bir ses onu kendine getirdi.

-Ayşe! Kız Ayşe! Neredesin gözü kör olmayasica?

İç güdüsel olarak ses verdi Ayşe:Burdayım, geliyorum anne.

Ben ona güvenmiştim dedi Zübeyde.O nasıl yapar bunu?Bizi ölüme nasıl gönderir?Babama nasıl söyler?

Ahmet bir yandan yürüyor bir yandan da vadiden kendilerine doğru gelen konvoyu izliyordu.Hepsinin sırtında bir tüfek vardı.Oysa onun belinde bir tek tabanca ve bir kaç mermi vardı.Hepsiyle başa çıkamazdı.Ama çıkmalıydı.Sevdiği için, aşkı ve sevdası için, hayatı için karşı koymalıydı kaderine ve kaderinin peşlerine taktığı Azrail belasına.Zübeyde, dedi Ahmet.

-Şimdi bunları düşünmenin sırası değil.Tepede pek çok mağara var.O mağaralara ulaşmalıyız.Eğer onlara ulaşırsak saklanabilir ve onlar bizi bulmadan şehir yoluna tekrar dönebiliriz.

Zübeyde Ahmet'in siyah gözlerine baktı.Sigarasından son bir nefes çeker gibi yudumladı Ahmet'in bakışlarını.Ve tamam deyiverdi.İki aşık el ele sarp kayaların arasından zirveye doğru yolculuk yaparken tepede onları bekleyen sürprizden habersizdiler.Oysa zirvede gece kadar karanlık, kuşluk kadar asi bir sır...Bir gizem, nefretini kuşanmış bir şahin edsayıla tepeden gözlerini iki aşığa ve peşlerinden gelen konvoyu dikmişti.Bu nefret yirmibeş yıldır, bileylenen bir kinin öcünü almak için tüm insani perdeleri kaldırmıştı kalbinden.Hüseyin'di bu.Uzun burma bıyıklarıyla, kahveye çalan gözleriyle, bir haftalık tıraş olmuş esmer yüzüyle koca deli Hüseyin.Konvoyun ve önlerindeki iki aşığın aksi istikamette gelen, bir fırtınaydı bu.

Annesinin karşısına çıkan Ayşe, yorgun ve tedirgin gibiydi.Ses etti sırtı ona dönük olan annesine.

-Buyur anne! Geldim işte.

Annesi, Ayşe'ye dönmeden cevap verdi:Koş git muhtara haber ver.Hemen buraya gelsin.Ona anlatacaklarım var.Ama onu bulmadan ve getirmeden sakın eve gelme.

Telaşlıydı annesi.Ne işi olurdu muhtarla?Ne konuşacaklardı?Annesi daha önce muhtarı hiç çağırılmıştı evlerine.Üstelik hiç de sevmezdi o yaşlı ve topal adamı.Onu hep sefil bir mahluk gibi görürdü.Kendisinin dengi olmadığına inanırdı.Oysa; muhtar Rüstem bir gaziydi.Pek çok savaşa katılmış ve pek çok yara almıştı.Sol ayağının topallığı da o savaşların hatırasıydı.Bir şarapnel parçası,çatışmanın ortasında diz kapağının altına saplanmış ve Rüstem'in diz kapağını parçalamıştı.Doktorlar ayağını zor kurtarmışlardı.Ancak asla eskisi gibi yürüyemeyeceğini söylemişlerdi.

O gün bu gündür Rüstem topallayarak yürüyordu.Köylü de yapabileceği başka bir iş olmadığı için hem geçimini sağlaması hem de faydalı olması için onu hep muhtar seçiyordu.Ayşe bu düşüncelerin içinden sıyrılıp cevap verdi annesine:

-Tamam.Gidiyorum anne.

Dağın zirvesine çıkan yol, zirveye yaklaştıkça daralıyor, ve mesafe de kısalıyordu.Hüseyin beraberinde getirdiği yamağı hacı lakaplı oğlanı zirvenin yüz metre aşağısında pusuya yatırmış ve kendisi de tepeye çıkan yolun başını kesmişti.Böylece gelenler, yamağı ve kendisinin arasında kalacak zaten sağ ve solu kayalık olan dar yolda hiç hareket edemeyeceklerdi.Çok kolay olacaktı.Hüseyin, Reşit ağanın gözlerindeki korkuyu görecek ve acımadan tetiği çekecek tüm kinini ve birikmişliğini dağın zirvesinden düşen bir çığ gibi kurşunlarla kusacaktı Reşit ağanın üzerine.Heyecanlıydı Hüseyin.Nihayet muradına erecekti.Onca zaman sonra nihayet adını temizleyecekti.

Adım adım zirveye çıkan Zübeyde ve Ahmet özgürlüklerine kavuşacakları anın özlemiyle yorulmadan ve nefes almadan tırmanıyorlardı zirveye.Hüseyin ve yaverinin tuzakladığı yere çok az kalmıştı.Belki yüz metre belki de daha az.Ahmet bir kez daha dönüp baktı arkasından gelen ecel kervanına.Sonra yüzünü yürümekten bitkin düşen ama gayretle yürümeğe çalışan Zübeydeye döndü.Zübeyde sırtını bir taşa vermiş ikinci vakti Güneşin güzelliğini seyreden bir kuş gibi zirveye yakın bir noktadan önünde uzayan dağlara bakıyordu.Ahşam üstü epeyce yaklaşmış ve yükseklerle çıkmışlardı.Artık hava soğumuştü.Bunun ikisi de farkındaydı.Ama ısınmak için ateş yakamazdılar.Yerleri belli olurdu.Ahmet, Zübeyde'ye seslendi.

-Üzerimize daha kalın şeyler giyinmeliyiz.Gece buralar daha da soğuk olacak.Ateş yakamayız.Yanına aldığın eşyalardan kalın olanları giyin.Diğerlerini de at.

Ahmet ve Zübeyde heybelerinde taşıdıkları bir kaç parça giysinin içinde geceyi sıcak geçirmelerini sağlayacak olanları aramağa koşuldular.Çok geçmemişti ki ikiside bulup üzerlerine giydiler.Sonra yürümeğe başladılar.Her adımları Hüseyin ve yaveri Hacı'nın tuzakladığı bölgeye yaklaşmalarına neden oluyordu.Bir adım...Bir adım daha...Sonra bir daha...Artık Tuzaklanmış bölgenin içindeydiler.Ve zirveye doğru son hamlelerini yapıyorlardı.O sarp kayaların arasından çıkmağa beş-on metre kalmıştı ki, tüm heybeti ve ürküten görüntüsüyle Hüseyin karşlarına çıkmıştı ve aniden;

Hacı!!!

Deye seslenmişti.O nidanın ardından yaverde saklandığı yerden çıkmış ve arkalarında kaçışlarını sağlayacak yolu kesmişti.Ahmet son bir hamleyle belindeki silaha sarılmak istemiştiki, suratında bir acı bir yanma hissetti.Çığlık bile atamadı.Ancak onun yerine Zübeyde'nin ağzından bir acı çığlık çıkıverdi:

-Ahmeeeeeeeet!

...

KAÇAKLAR(BÖLÜM4)!!!

[italik] Zirveye doğru yol alan,Reşit ağa ve beraberindeki konvoy bu acı çığılı metrelerce öteden duymuştu.Ve Reşit ağanın yüzünde o sinsi çizgiler tüm korkunçluğuyla yeniden belirivermişti.Mırıldandı kendi kendine...

Buldum seni o...pu.

Ayşe bahçe kapısından nefes nefese içeri girdi.Annesi henüz ineklerin bakımını yapmış ve ineklerin sütünü sağlamış dışarı çıkıyordu ahır kapısından ki; Ayşe'nin sesini duydu:

-Anne! Anne! Muhatara haber verdim geliyor şimdi.

Annesi, Ayşe'ye tamam ben yukarı çıkıyorum.Sen de al şu sütlerle ilgilen.Ve sakın yukarı gelme.Muhtar geldiğinde ona, onu beklediğimi söyle hemen yukarı gelsin, dedi.

Ayşe ürkek bir ses tonuyla: Tamam, deyebildi.

Köy kahvesinde bir kaç ihtiyar, Zübeyde ve Ahmet'ten bahsediyor, dedikodularını yapıyordu.Çaycı Ferhat 'Çaylar' diye bağıyor, cam kenarında iki delikanlı kahkahayla pişti oynuyordu.Ocağa yakın masaların birinde bir adam elinde tuttuğu kırmızı 7 ile bağıra çağıra okey atıyor ve 'Selim hadi hesabı öde.' diyordu.İşkenceden çıkmış bir hali olan Veysel, bir hışımla kahvenin eski kapısını aralamış ve köşe başında duran telefona yönelmişti.Hızlı hızlı yürüyüp telefonun ahizesini kaldırdı.Ve çevirmeğe başladı.

1 / 5 / 5

Alo! Alo Jandarma mı?

Sakat ayağıyla ağır-aksak yürüyen topal Rüstem, Reşit ağanın konağının bahçe kapısına kadar gelmiş ve bahçede sütlerle uğraşan Ayşe'ye izliyordu.Zar-zor toparlandı.Sağ eliyle kapının mandalını kavrayıp, aşağı doğru çekti.Ve aksak bacağıyla bahçe kapısının eşliğinden Reşit ağanın konağının bahçesine bir adım attı.Kapının gıcirtısını duyan Ayşe arkasına döndü.Topallaya topallaya kendisine doğru yürüyen Muhtarın aksak ayağına kaçamak bir bakış attı.Ağzını açıp tam hoşgeldin deyecekti ki, Muhtar daha hızlı davrandı:

-Nerede o?

Ayşe şaşırmişti.Muhtarın daha evvel annesinden o diye bahsettiğini hiç duymamıştı.İşitmemişti.Titreten bir sesle cevap verdi:

-Yukarıda.Seni bekliyor.Hem..

Ayşe sözünü bitirmeden, Rüstem -tamam- deyiverdi.Ayşe için akşam gittikçe daha da garip bir hal alıyor ve gittikçe esrarengiz bir havaya bürünüyordu.Muhtar artık yer yer yosun tutmuş merdivenlerin dibindeydi.Sol eliyle merdiven korkuluklarına tutundu ve sağ ayağını ilk basamağın üzerine attı.Ardından aksak bacağıyla bir hamle yaptı ve işte ilk basamağın,üzerindeydi...

Dipçığı sağ yanağına yeyen Ahmet, yavaş yavaş kendine gelmeğe başlamıştı.İlk gördüğü şey bulanık bulanık gördüğü güzel Zübeyde'nin yemyeşil gözleriydi.O'na uzanmak istediğinde ellerinin domuz bağıyla ayaklarına bağlandığını fark etti.Seslenmek istedi ama nafiye.Ağzına tıklımış pis kokulu bir bez parçası kelimelerini bir adamı uçurumdan aşağı iter gibi boğazından aşağı itiyordu.Derken gözlerinin önündeki sis perdesi kalktı.Zübeyde'ye daha da dikkatli bakmağa başladı.O da kendisi gibi bağlanmış ve bir kayanın dibine istif edilen taş yığını gibi istif edilmişti.Zübeyde'nin yanaklarında akşamın kızılılığıyla parıldayan iki yıldız gördü.Zübeyde ağlıyor ve sancılı bir şekilde Ahmet'e bakıyordu.

Ahmet şaşırmıştı.Kimdi bu iri kıyım adam?Reşit ağanın adamı değildi.Köyden değildi.Öyleyse ne istiyordu ondan ve Zübeydeden?Tüm bu sorular zihninde bir kurtçuk gibi dolaşırken, iri kıyım adama ait olduğunu sandığı ve ikinci kez duyduğu bir nidayı işitti:

Hacııııı!

Veysel, ilk kurduğu soru cümlesini tekrarladi:Alo, alo jandarma mı?

Telefona cevap veren uzman çavuş sert bir edayla ikinci kez soruyu yanıtladı:

-Evet dedik ya be adam.Ne istiyorsun söyle bakalım?

Veysel zar-zor yutkunuyordu.Ne söyleyeceğini tam bilememekle beraber iki cümle deyiverdi.Ve bütün kahve ölüm sessizliğine büründü.

-Reşit ağa, Reşit ağa sanırım kızını vurdu?

...

Topal Rüstem son basamağı da çıkmış ve soluk almak için basamakların korkuluklarına tutunmuş duruyordu.O sırada kapı açıldı.Simsiyah fistaniyla Reşit ağanın ikinci karısı Meva hatun, kapı eşliğinde belirdi.Tedirgin olduğu herhalinden belliydi.Topal muhtara içeri gel, deyiverdi.Muhtar içeri girdikten sonra da Ayşe'ye bağırarak:

-Sakin yukarı gelme.İşlerini yap deyiverdi.

İçeri girip kapıyı kapadı.Topal Rüstem'e bir yer gösterip kendi de kocasına ait olan yere, yani pencere kenarına serilmiş olan hasırın üzerine oturdu.Oturur oturmaz da muhtara sordu:

-Nerede o?

Muhtar Meva hatunun kimden bahsettiğini anlamıştı.Cebinden bir sigara çıkardı.Yaktı ve bir nefes çekti.Ardından söze başladı:

-Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.Ama, köye epeyce yaklaştığını düşünüyorum.An meselesidir.Geldi gelecek.

Meva hatunun gözleri dolmuştu.Çiğlik atacak gibi oldu ama zar-zor tutabildi kendini.Azrail'in peşinde bir Azrail vardı.Bu gece fazlasıyla korku ve fazlasıyla ölümcül bir geceydi...

İki ihtiyar artık Zübeyde ve Ahmet'ten dedikodu yapmıyordu.Piştı oynayan gençler kağıtları elinden bırakmış, çaycı Ferhat kahvenin ortasında dona kalmıştı.Tek bir ses çıkıyordu kahvenin içinde.O da akşam haberlerini veren televizyon kanalının sesiydi.Derken Veysel devam etti.

-Ben Dumanlı Köyü'nden arıyorum.Şu an köy kahvesindeyim hemen gelmelisiniz.

Telefonun diğer ucunda bulunan uzman çavuş:'Tamam şimdi geliyoruz.Sakin bir yere ayrılma.' deyip telefonu kapattı.Veysel arkasını döndüğünde ona korku ve dehşetle bakan gözlerin varlığını hissetti.O bakışların arasından dışarı çıktı.Gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı ve iyice koyulaşan akşamın karalığında, karanlığa bir kibrit çaktı.Oysa aynı anda metrelerce uzakta bir yerde iki eski düşman, karşı karşıya gelmiş bakışlarıyla dağın zirvesinde koca bir ikindi ateşi yakıyordu.

Uzman çavuş Mustafa, emri altındaki erlerden beşini ve bir de şöferini alarak yola koyuldu.Onca zamandır buradaydı.Ama daha önce buna benzer bir olayla karşılaşmamıştı.Ne yapacağını bilmez halde o ve beraberindeki askerler arabaya binmiş ve Dumanlı Köyü'ne doğru yola koyulmağa başlamışlardı.

Reşit ağanın gözlerinde bir korku beliriyordu.Yıllardır köşe-bucak saklandığı düşmanı karşısındaydı.Onunla karşılaşmamak için köyünü değiştirmişti.Kilometrelerce uzağa kaçmıştı ama nafile.Hüseyin onu tekrar bulmuştu.Bu sefer kaçacak yeri de yoktu.Önünde düşmanı, arkasında düşmanının adamı hacı lakaplı genç bir delikanlı ve sağında ve solunda aşılmaz yükseklikte sarp kayalar...

Emin'in ve yanındaki iki adamın gözlerinde bir belirsizlik.Zihinlerinde bir tek soru.Burma bıyıkları, esmer teni ve kahveye çalan gözleriyle cehennemden çıkmış bir zebaniyi andıran bu adam kimdi?Ve o sırada, o adam sessizliği bozdu:

-Reşit ağa...Nihayet karşılaştık seninle ha!

Ağa boğazının kurduğunu hissetti.Yutkunmakta zorluk çekiyordu.Zor da olsa bir cümle söyleyebildi:

-Evet.Nihayet karşılaştık deli Hüseyin.

-Şimdi ne yapacaksın ha ağa?Kaçacak mısın?Nereye kaçacaksın?Ecelin olacağım ağa.Bu kayalarda leşini akbabalar yeyecek.Akrabalarının ve karının ziyaretine geleceği bir mezarın bile olmayacak.Ne dersin ağa?

Reşit ağa korkuyordu.Hesapta ava gitmek vardı.Ama avlanmak yoktu.Yıllar öncesinde kalmış bir düşmanın, bu gece onu bulabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu.Başını öne eğmiş düşünüyordu Reşit ağa.Tam o sırada bir patlama sesi işitildi.Hüseyin'in yaveri hacı, ağanın adamlarından birini vurmuştu.Çünkü adam belindeki silaha uzanmak istemişti...

Meva hatun, yutkundu ve pencereye doğru dönük olan yüzünün muhtara dönüp sordu:

-Burada olduğumuzu nasıl öğrenebildi?Reşit, sen ve benden başkası nereden geldiğimizi ve neden geldiğimizi bilmiyordu.

Muhtar bilmiyorum anlamında belli belirsiz başını salladı ve sordu:

-Hüseyin ağabeyin mi?

Meva hatun, Hüseyin'in adını duyunca korktu.Daha da bir sıkı yaslandı arkasındaki mindere.Derin bir nefes çekip kırıgın odanın havasından anlatmağa başladı:

Tam yirmi beş yıl önceydi.Reşit ve ben o zamanlar Çağrıtepe Köyü'nde oturuyorduk.Birbirimizi seviyorduk.Ama ailelerimiz arasında kan davası vardı.O nedenle ne benim babam ne de onun babası evlenmemize izin vermedi.Bir gün buluştüğümüzde Reşit bana kaçacağımızı, onun herşeyi hallettiğini söyledi.Kaçtık ve buraya geldik.O zamandan beri ağabeyim Hüseyin bizi arıyordu.Nihayet buldu.Ama nasıl buldu,bulabildi anlamıyorum.

Muhtar şaşkınlıkla dinliyor gibiydi.Bir zamanlar sevdiğini kaçırın ve onun uğrunda ölümü göze alan Reşit ağa şimdi kızını ve sevdiğini dağlarda fellik fellik arıyor ve bulduğunda öldüreceğini söylüyordu.Oysa aynı suçu kendisi de işlemişti.Ama ilahi adaletin tecellisi olsa gerek ki; bu gece suçlular cezalarını fazlasıyla çekecekti...

Reşit ağa arkasında yere yığılan yamaklarından birine kaçamak bir bakış attı.Kendisini bekleyen akıbette bunun gibiydi.O da ölecekti bu dağ başında.O halde bir şeyler yapmalıydı.Yanaklarını okşayan rüzgarı hissettiği an kızı geldi aklına.Baba deyişi.Güzel yüzü.İçinde onu son bir kez görme isteğinin uyandırdığı anladı.Belki de şimdi karşısına çıksaydı kızı, ona kurşun sıkmayacak yaşamasına izin verecekti.Belki de onu da sevdiği çulsuz Ahmet'i de alacak ve köye dönecekti.Ama nafileydi bu düşünceler.O, Ahmet denen çulsuzla çoktan kaçmış olmalıydı.Onu bir daha göremeyecekti ve daha da kötüsü bu lanet dağların zirvesinde ölecekti.

Hüseyin yaşanan sessizliği bozdu tekrar:

-Ee..Cevap ver Reşit ağa.Ne dersin, bu dağın zirvesinde akbabalara yem olmak da varmış ha!

Reşit ağanın sabrı yavaş yavaş tükeniyordu.Beyninde şimşekler çakıyor, gözleri iki de bir Meva hatunla kaçtıkları o geceye takılıyordu.Nasıl da soğuktu hava.Zübeyde ve Ahmet gibi kaçmışlardı peşleri sıra gelen ecellerinden.

-Haydi Hüseyin.Çek tetiği de, bu iş burada bitsin.Uzatmanın anlamı yok.

Dedi Reşit ağa.Hüseyin kahveye çalan gözlerini Reşit ağanın gözlerine dikmiş ve onun gözlerindeki korkuyu görmek istercesine kenetlemişti.Ama ters giden bir şeyler vardı.Reşit ağa ürkmüşe benzemiyordu.Hatta ve hatta zorlarsa kahkaha atabilecek bir kıvamdaydı neredeyse.Ay gökyüzünde yarı yolu almış, kayaların arasında kalan dar geçidi az da olsa aydınlatır vaziyete geçmişti.Tüm nefesler tutulmuştu.Öyle ya da böyle bu iş bu gece ve burada bitecekti.Hüseyin beline sakladığı tabancasını ani bir hareketle çıkardı ve Reşit ağanın üzerine doğrulttu.İki kelime söyledi:

-Gebereceksin Ağa...

Artık saniyeler kalmıştı Reşit ağanın ölmesine.Hüseyin tabancasının horozunu sağ baş parmağıyla havaya kaldırırken söylenmeğe devam ediyordu:

-Sen de, o kardeşim olacak kahpe de geberecek.Leşlerinizi kargalar, akbabalar yeyecek.

Reşit ağa kıpırdamıyor ve endişeli gibi gözüküyordu.Çok rahattı.Neredeyse gülecekti.Artık, gece rengini iyice almıştı.Ve nihayet Hüseyin tabancasının tetiğine dokunacaktı ki; yaverinin sesini işitti:

-Ağam, ağam arkanda.Dikkat et.

Bir anlık sessizlik ve ensesinde metali andıran bir soğukluğun damgası.Hüseyin zirveye çıkan yolun başından aşağıya doğru yuvarlanırken, arkasında Ay'ın belli belirsiz aydınlattığı bir silüetin solgun ve yorgun hali duruyordu.Bir anlık sessizlik ve ardından patlayan silahların sesleri...

Uzman çavuş Mustafa ve beraberindeki heyet, köy kahvsinin önüne henüz gelmişlerdi ki,çok uzaklarda belli belirsiz sesleri duyulan silahların zırlıtısıyla sarsıldılar.Hemen kahveye girip, içerdekilere seslendi:

-Karakolu arayan kimdi?

Kalabalığın arasında belli belirsiz bir kişi:

-Bendim komutanım, deyiverdi.

-O halde çabuk buraya gel.Beni olayın geçtiği eve götür.

Veysel nasıl anlatacağını bilememenin verdiği şaşkınlıkla şey komutanım, dedi.Aslında nerede olduklarını tam bilemiyorum.Deyerek söze başladı.Zübeyde ve Ahmet'in kaçtıklarını ve Reşit ağasında onların peşlerinden gittiğini, yakaladığı takdirde öldüreceğini söyledi.Çavuş tüm bunları dinlerken, daha önce çömeldiği sandalyeden doğruldu ve Veysel'e doğru yürüyerek söylendi:

-O halde beni hemen ağanın evine götür.

Mustafa çavuş, Veysel ve beş asker çavuşun askeri plakalı arabasına atlayarak Reşit ağasının evinin yolunu tuttular...

Köyün batı yakasında yer alan Reşit ağasının evinde bir telaş vardı.Muhtar, Meva hatunun yanından ayrılmak üzereydi.Kapıda da bir araba ve arabanın yanında silahlı 3 adam daha duruyordu.Muhtar Meva hatundan son talimatları alırken aşağıda ki aracın yanında bulunan adamların irisi bağırdı.

-Muhtar! Muhtar! Jandarma geldi.

Gecenin karanlığını yara yara Reşit ağasının evine yaklaşan jandarma arabası, silahlı adamlara 3-4 metre kala durdu.Çavuş Mustafa ise araba daha durmadan kapısını açmış ve sağ ayağını kapıdan dışarı atmıştı.Topal muhtar ve Meva hatun o sıra basamakları inmiş ve bahçe yolundan bahçenin dışında bekleyen jandarma arabasına doğru yol alıyorlardı.Meva hatun bir yandan yürüyor ve bir yandan da topal muhatara söylediklerimin dışında sakın bir şey söyleme.Tembihini veriyordu.Artık bahçe kapısının önündeydiler.Meva hatun sol elini kapıya atmıştı ki, çavuş Mustafa konuşmağa başladı:

-Meva hanım siz misiniz?

-Evet, benim.

-Kızınızın ve sevgilisinin kaçtığı, kocanızında peşlerinden gitti doğru mu?

-Evet, doğru komutanım.Onları bulursa kesin öldürür.Yetişin.Hem babasını hem de kızını kurtarın lütfen.Muhtar da sizinle gelecek.O herşeyi biliyor.Ben iyi haberlerinizi burada bekleyeceğim.

-Üzülmeysin hanfendi.İnşallah kızınızı ve babasını sağsalim bulacağız.

Saat akşamın onunu çoktan geçmişti.Çavuş Mustafa o gece saatine ilk kez bakmıştı ama bu son bakışı olmayacaktı.Reşit ağasının bahçesinde tüm bunlar olurken, ağanın ikinci karısından doğma kızı Ayşe, üst katta bahçeyi gören pencerelerin birinde perdenin ardından tüm olanları seyrediyordu.Tedirgindi.Zübeyde geri dönerse onun yüzüne nasıl bakacaktı.Ona nasıl kardeşim deyecekti.Çavuş Mustafa ve beraberindeki heyet uzaklaşırken, Ayşe elinde tuttuğu bir nesnenin soğukluğunu tüm iliklerinde hissetmeğe başlamıştı.Bahçe dışındaki yoldan iki araba iyice uzaklaşmışken, Ayşe artık elinde tuttuğunun farkındaydı...

Dumanlı Köyü'nün batı yakasından kilometrelerce uzakta dağın zirvesine çıkan yolun başında Ahmet elinde bir taşla ay ışığı altında belli belirsiz seçilebiliyordu.Reşit ağa şaşırılmıştı.Ahmet buradaydı.O halde kızı da buralarda olmalıydı.Ahmet bağlı ellerinin ipini arkasında bulunan taşa sürte sürte kesmiş ve Zübeyde'yi de çözmüştü.Sonra uygun zamanı bekleyip eline aldığı taşla Hüseyin'e vurmuştu.Bir anlık bir duraksamadan sonra herkes silahlarına sarıldılar..İyice bastıran gecede kurşunların yörüngelerindeki ateş ve kıvılcımlar ağustos böceklerini anımsatıyordu.Az önce,kendisini esir alan adamın ensesine kalın bir taşla vuran Ahmet bir anda patlayan silahların verdiği korkuyla kendini zar-zor Zübeyde'nin saklandığı kayanın arkasına atı verdi.Az önce Hüseyin'in elinde bulunan ve Reşit ağaya doğrultulan silahı hala daha yolun başındaydı.Hüseyin yarı baygın bir haldeydi.O uyanmadan gitmeleri gerektiğini iyi biliyordu.Ama nasıl?Kurşunlar kovanlarına çomak sokulmuş arılar gibi havada uçuyordu.Hızlı düşünmeliydi.Zira çatışma kısa sürecekti.Birden Zübeyde'ye dönerek, bağırmağa başladı:

-Beni dinle.Şimdi ben buradan çıkacağım ve tabancamı almağa çalışacağım.Sana işaret verdiğimde karşıya geçecek ve arkana bakmadan yürüyeceksin tamam mı?

Zübeyde korkuyla Ahmet'in gözlerine baktı.Çünkü saklandıkları yerden çıkmaları ölmeleriyle sonuçlanabilirdi.Kurşunlar, etraflarından vızır vızır geçiyordu.Ahmet ikinci kez Zübeydeye seslendi ve konuştu.

-Zübeyde bu tek şansımız.Çatışma bittiğinde kazanan her kimse bizi arayacak.Bulduğunda da öldürecek.Kaçmalıyız.Tamam mı?

Zübeyde'nin yanaklarında iki yıldız gecenin karanlığında ikinci kez beliriyordu.Ağlayarak da olsa evet anlamında başını salladı.Ahmet yol ağzına iyice yaklaştı.Zübeyde'de tam arkasındaydı.Son bir hissimle tabancasına doğru yöneldiğinde, Amet'in dudaklarında üç hece bir isim belirdi:Zübeyde...

Kolundaki saate ikinci kez bakan Çavuş Mustafa saatin 23'ü çoktan geçtiğini gördü.Arkasındaki koltukta oturan muhtar Rüstem'e ve yanındaki oğlu Veysel'e dönerek;kızın adı neydi, deye sordu.Rüstem ve Veysel bir an için birbirlerine baktılar.Veysel başını öne eğerek cevap verdi:

-Zübeyde komutanım.

Zübeyde deye tekrar etti Mustafa Çavuş...Kaç yaşında bu Zübeyde?

Veysel ikinci kez cevap verdi:23 komutanım.Komutan devam etti.Yani kız reşit yaşta.Kendi arzusuyla da kaçmış.O halde sevgilisinin bir suçu yok.Peki deye devam etti komutan:Oğlanın adı ne?

Veysel başını öne eğdi ama bu kez cevap vermedi.Babası söze atıldı:Ee.Ahmet...Ahmet komutanım.25 yaşlarında kendisi.Reşit ağa evlenmelerine izin vermeyince deyerek söze başladı muhtar.Komutan dinliyor ve ikide bir 'hm, hı hı, anlıyorum' diyordu.Ve işte hikaye bu diye son noktayı koyunca Rüstem muhtar, komutan iç çekip saatine üçüncü kez bakıyordu.Saat artık yarımı çoktan geçmişti...

Dağın zirvesinde çatışma durmuştu.Zirveye çıkan yolun en altında bulunan Hacı lakaplı genç yamak bir taşın dibine sinmiş göğsünün solunu sağ eliyle tutuyordu.Elini kaldırıp baktığında kırmızının ürkütücü halini gördü.Altı patlar silahın mermisiyle kalbinin üzerinden vurulmuştu.Ayakları üşümeğe başlamış ve nefes almakta güçlük çektiğini hissetmişti.Isınmak istiyordu.Ama nasıl.Az sağısında parıldayan bir poşetin varlığı gördü.Zar-zor sürüklenerek oraya kadar indi.Poşete baktığında içinde kadın ve erkek eşyalarının olduğunu fark etti.Bunlar zirveye çıkarken, Zübeyde ve Ahmet'in attıkları eşyalardı.Çebinden çakmağını çıkardı ve çaktı.Bir iki derken elbiseleri tutuşturdu.Ve sağ elini tekrar göğsüne bastırıp gözlerini kapadı.

Hacı'nın yukarısında, Emin babasının iki adamının cesetleri arkasına siper almış ve Hacı'yı izliyordu.Aniden babasının sesiyle irkildi.Oğlum, deyiverdi Reşit ağa.Babasına dönen Emin babasının gövdesine aldığı üç kurşunla hareketsiz kaldığını gördü.Telaşlandı.Üzerindeki ceketi çıkarıp babasının göğsüne bastırıyordu.Oysa babası ölmek üzereydi ve Emin'e birşeyler söylüyordu.

-Emin! Ablanı...Ablanı öl..öldür(!!!)

Cümlesini tamamlayamadan son nefesini verdi.Emin bir kez ama acı acı baba diye bağırdı.Dağın zirvesinde bir mağaraya girmek üzere olan Zübeyde ve Ahmet bu çığlıkla irkildi.Emin, babasının elinden altı patları aldı ve zirveye doğru yola koyuldu.Az yukarıda tüm heybetiyle Deli Hüseyin'in bedenini gördü.nabzını kontrol etti.Atmıyordu.Deli Hüseyin Ahmetin ensesine vurduğu taşla yere düşmüş ve tepeden yuvarlanırken de boynunu kırmıştı.

Emin, onca kalabalık arasında tek kalmıştı.Kızgın ve kararsızdı.Altı patlarında kaç mermi kaldığına baktı.Beş mermi vardı.Babası tek atış yapmıştı.Ve tek atışta Hacı'yı kalbinden vurmuştu.Emin altıpatlarını kapattı ve dağın zirvesine doğru, son noktaya doğru son adımlarını attı.

KAÇAKLAR(BÖLÜM5)!!!

[italik] . . .

Çavuş Mustafa kolundaki saate üçüncü kez baktığında saatin akrebi onikiyi yelkovanı altıyı gösteriyordu.Tedirgindi Çavuş.Zor bir gece geçiriyordu.Hayatları tehlikede olan insanlar vardı.Onları kurtarmalıydı.Askeri plakalı aracın içinde herkes sessizdi.Araç etrafı açık bir yolda ilerlerken askerlerden birisi heyecanlı bir şekilde çavuşuna seslendi.

-Komutanım, komutanım!

Mustafa Çavuş başını arkaya çevirmeden, sert bir ifadeyle yanıt verdi:Ne var asker?

-Komutanım, dağın zirvesinde ateş yanıyor.Bunlar onlar olabilir.

Mustafa Çavuş başını sağa çevirdi ve askerinin işaret ettiği dağın zirvesine doğru baktı.Gerçekten de gecenin ortasında bir ateş ve bir duman belirliyordu dağın zirvesinden.Bu ateş, göğsünün soluna kurşun yemiş olan Hacı'nın ısınmak için yaktığı ateşti.Mustafa Çavuşa ve beraberindeki heyete bir işaret olmuştu, bu ateş.Hemen solunda bulunan şöferine seslendi:Arabayı durdur, asker.

-Emredersiniz komutanım...

Araba henüz durmamıştı ki Mustafa Çavuş aracının kapısını yine açıp sağ ayağını dışarı attı.İner inmez elinde tuttuğu gece görüşlü dürbünüyle dağın zirvesine baktı.Artık iyice emindi.O ışık bir ateşti.Ama Mustafa Çavuş dağın zirvesinde kendisini bekleyen sürprizlerden ve olacıklardan habersizdi...

Emin hızlı adımlarla zirveye doğru devam ediyordu.Ay ışığının aydınlattığı kayaların arasından ilerleyip zirveye yaklaştığında karşısında onlarca mağaranın olduğunu fark etti.Kendi kendine mırıldanmağa başladı:İyi ama hangisindesiniz?Neresindesiniz?

O sırada Zübeyde ve Ahmet çoktan mağaraların birisine girmiş ve saklanmışlardı.Emin arkasında bıraktığı babasına bakmak istedi ama babası artık aşağıda kalmıştı.Merak etme baba, diyordu içinden.O kahpe ablamı öldüreceğim.Senin ölümüne neden olan Ahmet'i muhakkak öldüreceğim.Oysa, Emin bilmiyordu.Babası son nefesini vermeden önce son cümlesini tamamlayabilseydi, oğluna;

-Oğlum ablanı öldürme,deyecekti.

Ama Azrail bu gece fazlasıyla ölüm kusmuştu üstlerine.Babasını da almıştı son cümlesini tamamlayamadan.Emin bu düşüncelerle deliye dönmüşçesine mağaraları aramağa koyulmuştu.Aşağıda ise Çavuş Mustafa ve beraberindekiler, dağın zirvesine doğru, ateşin geldiği yöne doğru tırmanışa geçmişlerdi...

Zirveye çıkan dar geçitin bir kaç yüz metre aşağısına gelen Çavuş Mustafa, kolundaki saate dördüncü kez bakıyordu.Saat sabahın ikisini çoktan geçmişti.Biraz daha yukarı çıkıp ateşin yanında boylu boyunca uzanan Hacı'nın cansız bedenine baktı.Arkasına dönmeden seslendi Veysel'e:

-Bu adam da kim?Veysel Çavuş Mustafa'nın yanına giderek adama baktı.Ve cevap verdi.

-Tanımıyorum komutanım.Bizim köyden değil bu.Civar köylerde de hiç görmedim.

Mustafa Çavuş derin bir nefes aldı gecedden ve konuşmağa başladı:Evet ama kalbinin üzerinde bir kurşun yarası var.Ve kanı henüz çok sıcak.Bu adam her kimse yeni vurulmuş.Ve...

Komutan sözüne devam ediyordu ki ateşi gören asker, nefes nefese bağırdı:Komutanım, komutanım...

-Ne var asker?

Gözleri şeytan görmüş gibi açılan asker, kekeleyerek konuşmağa devam etti:

-Yu... Yu... Yukarda komutanım.Orada beş ceset daha var.

Mustafa Çavuş şaşırılmıştı.Ne söyleyeceğini bilemiyordu.Ancak, belli belirsiz bir soru çıktı ağızından:Ne beş ceset daha mı?Aman Allah'ım!Yukarıya doğru tırmanmağa devam eden Mustafa Çavuş kendi kendine kızıyor ve söyleniyordu:Çok geç kaldın, çok geç.Daha erken gelmeliydin.

Yukarıya, kayaların arasına vardıklarında Reşit ağanın ve adamlarının cansız bedenlerini görünce, kanın beynine sıçradığını hissetti Mustafa Çavuş.Bu bir katliamdı.Ne oldu burada?Nasıl oldu, deye kendi kendine düşünürken

Veysel'i çağırırdı ve sordu:Kim bunlar?

Veysel teker teker Reşit ağayı ve adamlarını teşhis etti.Ancak az yukarıda burma bıyıklı, çam yarması iri adamı tanıyamadı.Oysa babam olsa dedi, muhtemelen bu adamı tanırdı.Oysa bir ayağı sakat olan Rüstem Muhtar ve yanındaki adamlar, arabaların yanında kalmış, zirveye çıkmamıştı.

Dargeçidin içinde Çavuş, Veysel'le konuşurken yukarıdan bir yerden gelen iki el silah sesi ve çığlıkla irkildi aşağıda kayaların arasında bulunan ekip.Çavuş şaşkındı.Serselemiş gibiydi.Bu gece yeterince ölüm görmüştü.Başka ölüm görmek istemiyordu.Telaşla yukarıya doğru tırmanırken saatine beşinci kez baktı Çavuş.Saat neredeyse sabahın üç buçuğu olmuştu.Ve hala daha olayı aydınlığa kavuşturamamıştı.Aklına dün gece geçirdiği güzel saatler gelmişti.Arkadaşlarıyla geç vakite kadar eğlenmiş sonra da yatağına girmişti.Oysa bu akşam acınası bir halde bir dağın yamacında insanların peşindeydi.Soluk almak için durduğunda başını yukarıya kaldırdı.Ve gecesinin gittikçe daha da kötü bir hal aldığını hissetti.Yukarısında onlarca mağara vardı.Ve saklananların o mağaralardan birinde olduklarından hiç şühesi yoktu.İyide hangisindeydiler.

Komutan tam bir şeyler söyleyecekti ki, Veysel avazı çıktığı kadar bağırdı:Zübeydeeeee!Sesi mağaralarla dolu dağın zirvesinde yankılandı:Zübeyde, de, de...Veysel bir ağız daha haykırdı:Zübeydeeee!Yine aynı yankılar çığlık attı dağın zirvesinde.O sıra bir çığlık geldi, sağ taraflarından.Tamam dedi Çavuş Mustafa; şu tarafa sanırım doğruya gitmişler...

Ahmet'in başını kucağına alan Zübeyde, ağlıyordu.Karşısında ayakta duran Emin bakışlarını az önce tetiğine dokunduğu altı patların üzerine dikmiş, hareketsiz duruyordu.Ablası ağlıyor ve sürekli sen ne yaptın Emin, sen ne yaptın Ahmet'i vurdun diyordu.Emin ise hala daha tetiğine dokunduğu altıpatlara bakıyor ve hareketsiz duruyordu.Ahmet'in karnına isabet eden tek kurşun, miğdesine denk gelmiş ve Ahmet'i oracıkta öldürmüştü.Zübeyde hala daha ağlıyordu.Ama ayağa kalmış ve kardeşi Emin'e doğru yürüyordu.Emin ise çarpılmış gibi bekliyordu.Zübeyde Emin'i omuzlarından tutup silkeledi ve geriye doğru itti.O anda elinde bir ıslaklığın olduğunu fark etti.Bu ıslaklık Zübeyde'nin sol elindeydi.Parmaklarına baktığında kırmızı bir sıvının parmaklarını boyadığını gördü.Ama kendisi vurulmamıştı.Hemen Emin'e yaklaştı ve sağ omuzuna baktı.Emin sağ omuzundan yaralanmıştı.Emin ateş etmeden önce Ahmet ateş etmiş ancak kurşun Emin'in omuzuna denk gelmişti.Ardından da Emin ateş etmiş ve Ahmet'i karnından vurmuştu.Zübeyde şaşkındı.Afallamıştı.Çığlık çığlığa bağıyor ve Emin'e sesleniyordu:Emin ölme, ölme Emin.Diyordu.Oysa, Emin için ölüm bir kurtuluştur.

Çavuş Mustafa ve beraberindekiler nefes nefese Zübeyde'nin olduğu mağaraya girdiler.Çavuş Mustafa bir ölü daha görmemek için Allah'a yalvarıyor ve dua ediyordu.Oysa mağaranın içinde onu bir ölüden daha fazlası bekliyordu.Askerlerden birisi Ahmet'i kontrol ediyor diğer ikisi Zübeyde'yi kardeşi Emin'in yanından almağa çalışıyordu.Genç Ahmet'i kontrol eden asker komutanına seslenerek:

-Komutanım bu ölmüş.Dedi.

Çavuş Mustafa'nın dudaklarından istem dışı bir küfür dökülüverdi.Allah kahretsin!

Askerler tüm cesetleri en aşağıya,Hacı'nın yanına taşıdıklarında Çavuş Mustafa saatine, altıncı kez bakıyordu ve saat sabahın altısı olmuştu.Uzaklarda, çok uzaklarda olan bitenlerden habersiz olan Dumanlı Köyü'nün hocası Arif, sabah ezanını okuyordu.Çavuş Mustafa askerlere dönerek üçünü ayırdı ve 'Siz burada cesetlerin yanında kalın.' dedi.İkisine işaret ederek, 'Sizde kızı ve kardeşini alarak beni takip edin.' dedi.Her iki gurup da 'Emredersin komutanım.' deyerek selamladılar çavuşlarını.Saatler altı buçuğa doğru ilerlerken, Çavuş Mustafa,iki askeri, Zübeyde, kardeşi Emin ve Veysel dağın yamaçlarından aşağıya doğru iniyordu.Zübeyde hala daha ağlıyordu.Ve belli belirsiz bir isim dudaklarında çimleniyordu:Ahmet...

Aşağıya arabaların yanına vardıklarında Çavuş Mustafa saatine yedinci kez baktı.Saat neredeyse sekiz olmuştu.Kendi kendine artık bu iş bitti.Kızı evine, kardeşini de karakola götürdüm mü rahatlarım diyordu.Ama, Reşit ağanın evinde onu bekleyen sürprizi hayal bile edemiyordu...

Mustafa Çavuş, iki asker, Zübeyde ve kardeşi Emin askeri plakalı arabaya; Veysel,babası ve beraberlerinde olan üç kişi de sivil arabaya bindiler.Artık gün iyice ışımıştı.Gecenin karanlığında olup bitenlerdem habersiz olan kuşlar sabahın ilk saatlerinden beri şakıyor, yol boyunca tersi istikamette akan dere kuşlara eşlik ediyordu.Askeri plakalı aracın içinde Emin tek kelime etmeden bakışlarını geceyi geçirdiği dağın zirvesine dikmiş bakıyordu.Zübeyde'nin gözlerinde gecedен beri akan yaşların yorgunluğu vardı.Çavuş Mustafa az da olsa kendisini rahatlamış hissediyodu.Arkasına yaslanmış ve gözlerini kapamıştı.

Önlerinde yol alan sivil plakalı arabada Veysel ve babası Rüstem konuşuyordu.Topal muhtar, oğlundan gece olup bitenleri öğrendikçe hayretler içinde kalıyor ve şaşırıyordu.Oysa Reşit ağanın evinde onu bekleyen acı süprizin farkında bile değildi.

İki araç peşi sıra kahvenin önünden geçerken, gecedен meraklı topluluk çoktan kahveyi doldurmuş ve gecenin dedikodusunu ediyordu.Kahvenin önünden geçerken, Çavuş Mustafa sekizinci kez saatine bakıyordu.Saat, sabahın onunu çoktan geçmişti.Köyün doğu yakasından batı yakasına hareket eden iki araç bir kaç dakika sonra Reşit ağanın evinin önünde olacaktı.O sırada bir kaç kilometre uzakta, Meva hatun ve kızı Ayşe sabırsızlıkla gelecek haberleri bekliyordu odalarında...

İki araç nihayet bahçe kapısının önünde uzayan toprak yolun başında belirlediğinde, Meva hatun pencere kenarındaki yerinden ayrılıp bahçe kapısına doğru koşar adım gidiyordu.Ayşe ise hala dün gece beklediği pencerenin kenarındaydı.Ve elinde tuttuğu nesnenin soğukluğu hala iliklerine işliyordu.Başını cama daha da yaklaştırdı.Ve dışarıda konuşulanlara kulak kesilmeğe çalıştı.

Bahçe kapısına yanaşan arabalardan ilk olarak Veysel ve babası indi.Onların ardından Çavuş Mustafa askeri plakalı arabasından indi ve bahçeye doğru ilerlemeğe başladı.Topal Rüstem bahçe kapısını açmış ve topal ayağıyla ağır aksak onlara doğru gelen Meva hatuna yönelmişti.Ancak Çavuş Mustafa'nın sağlam ayakları muhtarın ayaklarını bastırırçasına daha hızlıydı.Çavuş Mustafa bir hışımla muhtarın yanından geçip Meva hatuna yöneldi.

-Günaydın, efendim.

Tedirgin olduğu herhalinden belli olan Meva hatun, uykulu gözleriyle süzdüğü Çavuş Mustafa'ya zar-zor günaydın deyebildi.Ve ardından devam etti:

-Bana güzel haberler getirdiniz değil mi?

Çavuş Mustafa hareketli bir gecenin ardından, sakin bir gün geçireceğini düşünüyordu.Ama hesap edemediği çok şey vardı.Meva hatun aceleci bir tavırla aynı soruyu ikinci kez tekrarladığında Çavuş Mustafa başını ister istemez öne eğiyor ve tek kelime söyleyebiliyordu:

-Keşke!

Köy kahvesinin önünde, gecedен meraklı bekleyen köy ahalisi Ahmet ve Zübeyde'nin dedikodusunu yaparken, kalabalığa doğru yaklaşan küçük bir çocuk bağıırıyordu:

-Askerler ağanın evinde.Askerler ağanın evinde...

Tüm köylü neredeyse aynı anda Reşit ağanın evine doğru yola koyulmuş, merakla ilerliyordu.Gecedен beri ne Zübeyde'den ne Ahmet'ten ne de onları aramağa giden hiç kimseden bir tek haber alamamışlar ve fazlasıyla merakta kalmışlardı.

Köyün batı yakasında sessiz sedasız Çavuş Mustafa'nın anlattıklarını dinleyen Meva hatun gittikçe bedenini saran acıların boyutunu daha iyi anlayabiliyordu.Kocası, canından çok sevdiği eşi Reşit ağa artık hayatta değildi.Kızının sevdiği adamı oğlu öldürmüş ve yaşadığı şokun etkisiyle deli olmuştu.Üstelik artık Emin bir katildi.Ağlamak istiyordu Meva hatun.Hüngür hüngür ağlamak istiyordu.Ancak etrafındakilerden utanıyordu.O halde dişini sıkmalı ve sabretmeliydi.Sesi titreye titreye Çavuş Mustafa'ya:

-Onları görmek istiyorum. Dedi.

Çavuş, üvey kızını ve oğlunu görebileceğini ancak oğlunu sorgulamak için götürmeleri gerektiğini söylüyordu.Meva hatun olur anlamında başını sallıyordu.Herkes birazdan az evvel içeri girdikleri bahçe kapısına doğru yönelmiş, ilerliyordu ki üvey annesinin geldiğini fark eden Zübeyde bir hışımla askeri plakalı arabadan iniyor süratle bahçe kapısından geçiyor ve bağıırıyordu.Söyledikleri ise kanı donduracak kadar soğuktu:

-Ayşe seni öldüreceğim!

Aynı anda köyün doğu yakasındaki kahveden hareket eden köy ahalisi çok geçmeden Reşit ağanın evine giden toprak yola geliyor ve hızlı hızlı ilerliyordu.Köy ahalisi toprak yolu yarıladiğında Zübeyde'nin çığlıkları Reşit ağanın bahçesinde yankılanıyor ve göğü titretiyordu.Çığlıkları duyan meraklı kalabalık adımlarını daha da hızlı almağa başlıyor ve an geçtikçe bahçe kapısına daha da yaklaşıyordu.Kalabalığın en ön saflarında bulunanlar bahçe kapısına vardığında, Zübeyde üst kata çıkan basamakları yarılamiş ve hızlı hızlı çıkmağa devam ediyordu.Hemen arkasında Çavuş Mustafa, onun arkasında Veysel ile Meva hatun ve Rüstem vardı.Zübeyde üst kata çıkan basamakların sonuncusunu tırmandığında bir nefes almış ve bir an duraklamıştı.İşte ne olduysa o sırada olmuştu.

Bir anlık duraklamanın ortasında içeriden gelen silah sesiyle irkildi olayların şokunu yaşan herkes.O ana kadar metanetini korumağa çalışan Meva hatun, içeriden gelen silah sesini duyunca bir çığlık patlattı:

-Kızıııım, Ayşeeeem!

Bahçe kapısından yavaş yavaş içeri doluşan köy ahalisi merakla içeride olup bitenleri gözlemlemeğe çalışırken Çavuş Mustafa çoktan içeri girmiş ve teker teker odaları aramağa koyulmuştu.Meva hatun hemen peşindeydi.Son dokundukları kapının kilitli olduğunu fark edince, Meva hatun yüksek sesle Çavuş'a:

-Kır kapıyı.İçeride olmalı.Muhakkak burada.

Diye seslendi.Mustafa Çavuş belli belirsiz evet anlamında başını salladı.Elinde tuttuğu beylik tabancasını hızlı bir hamleyle belindeki kılıfına yerleştirip kapı eşiğinden bir kaç adım geri çekildi.Ardından sağ ayağını diz hizasına kadar kaldırıp kapı tokmağının yanındaki boşluğa güçlü bir tekme savurdu.Tekmenin etkisiyle kapı mandalının yanında bulunan bir kaç tahta kırılmıştı.İçeriye baktığında Ayşe, yatağın üzerinde hareketsiz bir biçimde yatıyordu.

Kırılan tahtaların arasından elini uzatıp anahtara yöneldi.Bir kere çevirdi açılmadı.Bir daha çevirdi, ve ardından kapının kolunu aşağıya doğru çekti.Kapı açılmıştı.Çavuş Mustafa elini çıkarmak için hamle yaparken, kapının açıldığını gören Meva hatun hızlı davranmış ve bir anda içeri girdi.Kapıyla beraber sürüklenen Çavuş Mustafanın sağ bileğinde bir kaç küçük çizik vardı.Ve yüzü koyun yerde uzanıyordu.

Başını az evvel kırık tahtaların arasından baktığı yatağa doğru kaldırdığında, Meva hatunun çığlık attığını duydu.İrkilmişti.Ama soğukkanlıydı.Hemen ayağa Kaltı.Gördüğü manzara dehşet vericiydi.Ayşe yatağın üzerinde başının sağ tarafına aldığı tek bir kurşunla ölmüştü.Yatağın bembeyaz örtüsü Ayşe'nin al kanına bulanmış akan kanlar yatağın ortasında çok küçük bir göl oluşturmuştu.Ayşenin sağ elinde bir tabanca vardı.Evet ayşe intihar etmişti.Üstelik bütün gece bu anı düşünmüş ve kendini vuracağı silahıda avuçlarında saklamıştı.Çavuş ve diğerleri geldiğinde beklemiş ama Zübeyde'yi görünce de acımadan kendi kafasına kurşunu sıkılmıştı.

Yatağın yanı başında üzerinde bir kaç damla kan bulunan küçük bir kağıt bulunuyordu.Çavuş Mustafa kağıda doğru yöneldiğinde, Veysel ve diğerleri çoktan kapı eşiğinde belirmiş içerideki dehşet verici manzaraya bakıyordu.Çavuş Mustafa sehpanın üzerinde duran kağıda doğru dikti bakışlarını.Kısa ve ürkütücü bir nottu bu.Notun sön cümlesini okuduğunda kanının donduğunu hissedebiliyordu.Sıradışı bir gece yaşamıştı ama günün daha da sıradışı olabileceğini hayal bile edemiyordu.Notun son cümlesini okur okumaz, arkasına dönüyor ve Veysel'i işaret ederek kapı eşiğinde bekleyen askere:

-Tutukla şu kahrolası adamı, diyordu.

Arkası Yarın.. :)

KAÇAKLAR(BÖLÜM6, SON)!!!

[italik] . . .

Veysel'in bir kaç adım gerisinde duran, muhtar ne deyeceğini şaşırılmış bir halde Çavuş Mustafa'nın yüzüne bakıyor ve gözlerindeki ciddiyetin kaybolmasını diliyordu.Çavuş ikinci kez, verdiği emri tekrarladığında muhtar Çavuş'un şaka yapmadığını daha iyi anlıyordu.Odada herkes şaşkıncı.Ama içlerinde en fazla şaşırın Meva hatun olmuştu.Olanlara anlam veremiyor, -neler oluyor- diye bağıyordu.Odanın diğer ucuna çekilen Zübeyde üvey kardeşini yatağın üzerinde kanlar içinde görünce dayanamıyor ve aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu:Neden, neden...

Kapının az gerisinde bulunan er, kemerinde bulunan kelepçeleri çıkarırken bahçeye kadar gelen kalabalığın sesleri yükseliyordu.Çavuş Mustafa, Ayşe'nin yazdığı notu avuçlarına almış daha isi kaybolmamış kanı üzerinden temizlemeğe çalışıyor ve bir yandan da söyleniyordu.O sıra notu fark eden, Meva hatun notta ne yazdığını öğrenmek istiyor ve Çavuş Mustafa'ya dönerek:

-Orada ne yazıyor? Deye soruyordu.

Çavuş, yorgun bir ses tonuyla, notu Meva hatuna uzatırken tek cümle kurabiliyordu:Oku da kendin gör.

'Zübeyde!

Babama kaçtığınızı söylediğim için beni, babamızın düşmanı olan Deli Hüseyin'i çağırdığı için ve tüm bunları seni sevdiği için yapan Veysel'i affet.Seni çok seven kardeşin Ayşe...'

Meva hatun notun ikinci kısmını tekrar tekrar okuyor, bir anlam veremiyordu.Veyssel neden Meva hatunun ağabeyini çağırırsın?Ne maksadı vardı ki?Ama ortada bir gerçek vardı.Kızı tüm yaşananların aslında kendi ve Veysel'in suç olduğunu itiraf ediyordu.Gözleri hala notun ikinci kısmında takılıken başını jandarma erinin yanında mahzun mahzun duran Veysel'e çeviriyor, yanına gitmeden soruyordu:

-Onu neden çağırdın?

Veysel'in tüm sırları ortaya dökülmüştü.İş birliği yaptığı Ayşe onu ele vermişti.Çünkü; Ayşe babasının öldürülmesini hazmedememişti.Veyssel'e deli Hüseyin'i çağırması için yalvarmış ve söz almıştı.Ancak, Veysel onu dinlememiş gizliden gizliye deli Hüseyin'e Reşit ağanın yerini ihbar etmişti.Başı öne eğik olan Veysel ne deyeceğini bilmez halde dururken, Meva hatun adımlarıyla ona yaklaşıyor ve defalarca aynı soruyu tekrarlıyordu:

-Onu neden çağırdın?

Son adımını da attığında artık kapı eşiğine iyice yaklaşmış, Veysel'le arasında bir kaç karışlık mesafe kalmıştı.Veyssel hala daha bakışlarını yere dikmiş, sessiz sedasız bekliyordu.Gittikçe daralan zamanın ucunda, Meva hatunun sabrı sonunda taşıyor ve Veysel'i bir hamlede omuzlarından yakalayıp silkeliyor ve aynı soruyu tekrarlıyordu.Artık duygular galeyana gelmişti.Veyssel konuşmuyor ama ağlıyordu.Meva hatun onu sarstıkça göz kapaklarının altından, gözyaşları damlıyor ve yere çarpıyordu.Artık o da kendine hakim olamıyor ve Meva hatunun sol elini kelepçeli elleriyle kavrayıp bağıra çağıra konuşuyordu:

-Çünkü, ben Zübeyde'yi seviyordum.Onu Ahmet'e vermeyen Reşit ağa bana hiç vermezdi.Bu nedenle onun ölmesi lazımdı.O ölürse evlenmemize karşı çıkabilecek kimse kalmayacaktı.

Çavuş Mustafa, sözlerin şokunu yaşıyor ve tek kelime etmiyordu.Uzun zamandır bu küçük yerde olmasına rağmen daha önce böyle bir olayla hiç karşılaşmamıştı.Ne yapacağını bilmez ve yorgun bir hali vardı.O bitkinliğin arasında Mustafa Çavuş dün akşamdan beri saatine dokuzuncu kez bakıyor ve saatin öğlen on ikiyi geçtiğini görüyordu.Yavaş yavaş aklındaki karmaşayı dağıtıyor ve düşünmeğe çalışıyordu.Karakolu araması ve destek çağırması gerektiğinin farkındaydı.Belli belirsiz bir ses tonuyla Meva hatuna seslendi:

-Telefonunuz var mı?

. . . ****

Çavuş Mustafa telefonla karakola bilgi verirken, artık köy ahalisinin tamamı Reşit ağanın bahçesinde toplanmış ve olan biten hakkında dedikodu yapmağa başlamıştı.Dumanlı Köyü uzun olağan üstü bir gece ve gün geçirmekteydi.Daha önce benzeri bir olayla hiç karşılaşmayan köyün ileri gelenleri, yaşanan hadiseler karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyor ve Çavuş Mustafa'dan gelecek bir açıklamayı bekliyordu.Oturma odasındaki telefonun ahizesini yerine koyarken gözleri dışarıdaki mahşeri kalabalığa takılıyor ve bir müddet bakakalıyordu.

Bir kaç saat sonra neredeyse karakolun tamamı Reşit ağanın bahçe kapısına yığılmış ve mahşeri kalabalığa

bakıyordu.Akeri konvoyun en ön saflarında bulunan aracın ön kapısı açıldığında, aracın içinden apoletlerinde üç yıldız olan bir yüzbaşı iniyor ve bahçe kapısına doğru gelen Çavuş Mustafa'nın üzerine doğru yürüyordu.Çavuş Mustafa'dan daha uzun olan Yüzbaşı Demir, Çavuş'u yarıyola gelmeden yakalıyor ve soruyordu:

-Kaç ölü var?

Geceden beri kafası allak-bullak olan Çavuş bilmiyorum anlamında başını sallıyor ve: Sanırım yedi, diyordu.Çavuş ve Yüzbaşı yukarıya, Ayşe'nin cesedinin olduğu yere doğru giderken köyden metrelerce uzakta bir dağın zirvesine yakın bir yerlerde iki asker, geceden beri tuttıkları nöbetin yorgunluğunu tüm vücutlarında hissediyor ve gelecek yardımı sabırsızlıkla bekliyordu...

YIRTIK MEKTUPLAR!!!

[italik] 'Beni unuttuğın duraklarda arama boşuna
Şüpheli bir paket neredeyse, şimdi ben de oradayım...!'

Bir yazımın gölgesine yasladığım düşlerimi, birer birer gün ışığına çıkarıyorum bugün. Biliyorum! Çok suçum çok günahım var ama kimsesizliğin ortasında bir çocuk ne kadar cesur olabilirse, ben de o kadar cesurdum işte. Düşlerim vardı. Birde kimseye göstermediğim gülüşlerim. Eylülde üşüyen nabzım gibi Arap kızları camdan bakarken yitirdim hepsini. Geriye yemyeşil radyasyon pıhtıları kaldı. Birde koca koca enkazlar. Ben üzerinde balmumu olmayan adam, kuzeyimde isimsiz bir deniz köpürdü köpürelili; çarmıhta İsa kadar, Tur Dağı'nda Musa kadar acı çektim. Ama hiç ağlamadım. Ağladığımı görmedi kimse. Ne kanlı mendiller biriktirdim küf kokulu sandıklarda. Ve ne kilitler vurdum o sandıklara. Şimdi bunca yıl sonra kendi gölgesinden bile korkan bir korkak oldum. Suçluyum biliyorum. Üstelik mazeretim de yok. Eskisi gibi çocuk da değilim. Ve ne yazık yetimliğim de bitti.

Bilmem Farkında mısın ama Artık Orda Değilim...

Sahi, bensiz de açıyor musun pencerelerini? Savruk bir roman doluyor mu pervazlarına? Üşüyor musun? Külkedisi hiç geliyor mu aklına? O camdan pabuçlar... Geçti mi güz sancılarını? Bitti mi zamansız haykırıışların? Yanan avuçların söndü mü artık? Çözdün mü dilinin kemerini? Bağladın mı nemli saçlarını? Biliyorsun sana aklımdaki her şeyi söylemedim ya da söyleyemedim. Merakım bundan ötürü. Hıh! Aslında hiç de umursamıyorum ne yaptığını. Ve aslında hiç de umursamadığımı bil diye yazıyorum bu savruk yazıyı. Sırf gözlerimin hala yeşil, sözlerimin hala kıldan ince ve kılıçtan keskin olduğunu bil diye yazıyorum. Sırf bir şeyi anlatmak, ama hiçbir şeyi anlamamak adına yazıyorum. Sırf silemediğim gerçekleri karalamak adına yazıyorum.

Beni sorma! Ben anlatayım sen sormadan:

Bedenimde sancılar... Bedenim güneşte gevreyen bir dal misali. Isındıkça çatır çatır sesler geliyor. Ellerim ağustos gibi sıcak, ellerim cehennem kazanı. Ha bu arada kendimi arıyordum sağda-solda, dün ilk kez bir izime rastladım o eski Yalnızlık Sokağı'nda. Ama en delicesi de ne biliyor musun? Kendi kokumu özledim. Artık aşına olmadığım bir koku yayılıyor bedenimden. Öyle bir koku ki gölgem bile kaçıyor benden. Tepemde dolanıyor bir sürü akbaba. Nasıl bir kokuya artık! Ha bir de sağ gözüm var. Sürekli seğirip duruyor. Nedendir bilmem ama galiba batı onun için biraz yakındı. Daha da uzağa atmalıydım onu. Mesela birkaç kıta uzağa. Beklide o zaman bu gel-gitler olmazdı, gözyuvasıyla arasında. Bu arada biliyorsun, bir süre önce ağustostu. Dudaklarımda çocukluğumdan kalma uçuklar ve ellerimde dünden kalma nasırlar iyice belli ettiler kendilerini. Eylülde daha da bir beyazdı saçım. Eskiden aynayı alıp sayabiliyordum. Şimdiyse saymaya üşeniyorum. Daha doğrusu korkuyorum. Eskiye nazaran daha olgunum sanki. Geçti destursuz naralarım. Küheylan bıyıklarımı kesti mütevazı berberler. Dizlerimde yol sancıları hala var. Ama bilirsin işte. Eylül geldi yine düştüm yollara. E boşuna gezgin koymadım ruhumun yalnız ve ağrıyan yanlarına. Giderken kapadım doğu penceresini. Beklide kuzeyi de... Beklide diyorum çünkü sağ gözümün seğirmesini hep bu pencereden biliyorum. Kuzeye ve doğuya inat batı kanadım hep açık. Varsın açık kalsın. Ne de olsa güneş batmak için uğrayacak cam diplerime. O zaman elbette ısınacak ağırlı dizlerim.

Sen sormadın ama ben birkaç satır da habercilerden bahsedeyim. Mürekkep Yürek Beyaz Gelincik'e çok içerlemiş. Çocuk gibi naza çekiyor kendini. İlla da ben kutuplara haber uçurtmam deyip duruyor. Beyaz gelincik ise hep mağrur ve mahzun bakıyor gökyüzüne. Her kasım rüzgârında, Mürekkep Yürek geldi gelecek diye bekliyor ama nafile. Her rüzgâr bin parça söküyor da bedeninden, Mürekkep Yürek yine de gelmiyor sırça köşkünden. Düşünsene! Periler bile artık uğramaz olmuş o dört ayaklı hengâmenin üzerine. Bense bir arabulucu gibi mekik dokuyorum Beyaz Gelincik ile Mürekkep Yürek arasında. Kaç çöl aştım bu yorgun ayaklarımla bilmem. Kaç haramiye yakalandım kısıvrak, tahmin bile edemem. Belkide dudaklarımdaki bu uçuklar hep o çöl yolculukları yüzünden, ne dersin?

Zulüm! Çarmıhların katran kara çivisi... Alnımdaki dikenli tele ant olsun ki akrebin gölgesi düşmeden gözlerime, tüm yeminlerimi bozacağım bir çarşamba gününün arifesinde. Sonrası zaten perşembe. Ha bu arada birkaç gün önce yine perşembeydi. Sokaklarda ağladı sahipsiz kediler. Künyesinde Bağdat, Endülüs, Şam yazan aristokratlar geçti gözlerimin önünden. Her ne kadar benim sakalım tütün rengi olsa da, kaderim dünya dönüyor deyen adam benziyor aslında. Biliyorum! Aslında ben giyotine gidecek adamım ama beni idam edecek yürek nerde!

Neyse! Bak lafa daldım yine akşam oldu fark etmeden. Mektubu bitirmeden önce son bir şey daha söyleyeceğim sana: Bu adi şehir sokaklarına atsa da, çiğnetse de kalbimi; ezildikçe kırmızı damlıyor parlak neon lambalarının aydınlattığı kaldırımlarına. Unutma! Her şeye rağmen beni bulmak istiyorsan kaldırımlara bak. Çünkü hiçbir yağmurun gücü yetmez bu rengi yıkamaya.

üzerinde balmumu olmayan adam!

SURİYE MÜDAHALESİ ve TÜRKİYE!!!

Uzun zamandır yazmıyor olmanın verdiği rahatlık ve böylesine bir konu ile dönüyor olmanın verdiği rahatsızlıkla yazıyorum bu satırları. Hiç ama hiç yazmak istemiyor canım lakin mevzu o denli ciddi ki, Suriye’de yakılacak ateşe Türkiye de bir odun atarsa, işin çığrından çıkma olasılığı çok yüksek. Bu yazıda yakın zamanda gerçekleşecek olan Suriye müdahalesinin olası sonuçları üzerinde durulmuş ve Ortadoğu’yu bekleyen tehlikelerin altı çizilmiştir. Konuya geçmeden önce küçük bir itiraf ve utanç paragrafıyla başlamak istiyorum:

Bu makaleyi yazarken aklımda hep Iraklı kadınların çığılığı ve o kadınların çocuklarının toza toprağa bulanmış cansız bedenleri olacak. Bu satırları yazarken aklımda Ebu Garip hapishanesinde onurları ayaklar altına alınmış Iraklı erkekler, Bağdat’ın şimdilerde duyulmayan çığılığı var olacak. Suriyelilerden özür dilerim! Siz can verebilecek kadar yiğitken ben yazamayacak kadar korkak ve gerçeği afişe edemeyecek kadar acz içindeyim. Çocuklarıma anlatabileceğim bir hikâyem yok ama siz ve sizin gibi Mısır’da, Lübnan’da, Irak’ta, Yemen’de, Tunus’ta ve daha bir sürü yerde hikâyeleri anlatılacak olan kundakta bebekler var. O bebeklerin savaşırken şehit edilen babaları, dul kalan anaları var. Kolları ve bacakları mayınlarla, bombalarla paramparça olan çocuklar var. Siz ve sizin gibi insanlık onurunu bedenindeki yaralarla taşıyan insanlar, bizim gibi diz kapağında, dirseğinde mahalle arası oyunlarında aldığımız yara izlerimizle bizleri utandırıyor sunuz. Biz nefes alırken zorlanmıyoruz sizin gibi. Biliyorum! Ben bu satırları yazarken siz hala şehit oluyor, kanıyorsunuz. Bense tek tesellim olan aczime sığınıp sizden af diliyorum. Beni ve benim gibi nice insanı bağışlayın. Çünkü biz, sizin “Güneşi Gördüğünüz Aydınlık Gecelerde” huşu içinde kadercilik oynuyor ve uyuyoruz. Akşam bültenlerinde size dair haberler izliyor birkaç saniye dua ve beddua okuyarak görevimizi yerine getirdiğimizi sanıyoruz. Haber programları bitiyor, çok sevdiğimiz pembe diziyi ya da gülmekten yerlere yattığımız yarışma programlarını izliyoruz. Ağlayamıyoruz da. Ağlamak haklılıktan gelse de ağlayamıyoruz işte. Ağlayanımız da samimi değil. Rüzgârlı bir havada gözümüze kaçan bir toz ağlatıyor bizi ama bedenimize saplanan kurşunlar, tepenize yağın ve yağacak olan bombalar ağlatmıyor bizi. Sanmayın gözümüze kaçan bir toz zerresi kadar değeriniz yok. Aksine gözümüzde ruhumuzun hüznünü yıkayacak kadar, yani size yetecek kadar gözyaşı olmayışdır, ağlayamıyor olmamızın nedeni.

“Bir Amerikan askerini Türkiye’de tutmak bize yılda 90 bin dolara mal oluyor. Oysa bir Türk askerinin Türk hükümetine maliyeti yılda 6 bin dolardır.”

Yukarıda alıntıladığım söz 24 Nisan 1993 tarihinde dönemin ABD Dış İşleri Bakanı Richard Perl tarafından rahmetli Mehmet Ali Birand’a Milliyet gazetesi için verilen röportajdan alınmıştır. Neredeyse aradan yirmi yıl geçti. Bu sözü doğrulayacak pek çok hadise yaşadık. En son 2006’da İsrail Lübnan bataklığına saplandığında “müttefikimiz” ABD Türk askerinin Lübnan için harekete geçmesi konusunda baskı yapmıştı bize. Gittik de. İsrail bizim gidişimizle geri çekildi. Kontrolü biz aldık sonra biz de geri çekildik. Ama Lübnan’da Hizbullah’la savaşmadık. Afganistan’a NATO görevi münasebetiyle gitmiştik. Savaşmadık. 1 Mart 2003 Irak tezkeresi gündeme gelip reddedildikten sonra Bakanlar Kurulu kararı ile pek çok liman ve hava üssünü ABD kullanımına açtık. Yine de savaşmadık. Lakin Suriye’de savaşa fiilen katılma ihtimalimiz var. Neden mi?

Beyaz Saray Sözcüsü Josh Earnest, "Uluslararası normların korunması uluslararası toplumun önceliğidir. Türkiye ile savunma anlaşmamız var. Müttefikimiz Türkiye'yi savunmaya yönelik taahhüdümüz var."

Earnest bu sözleri 29 Ağustos 2013 akşam saatlerinde söyledi. Türkiye’ye bir saldırı olursa, kendini koruyamayacak kadar aciz olan, hasta olan Türkiye’yi biz koruyacağız diyor. Sayın yetkililerimiz egemenlik hakkımızı hiçe sayan ve bizi küçük düşüren şu cümleler karşısında tek kelam etmiyorlar. İşin egemenlik boyutu bir yana da içerdiği anlam daha da önem kazanıyor şuan ki durum itibarıyla.

Ne Suriye ne de İran Türkiye’ye saldıracak kadar aptal yöneticiler tarafından yönetilmiyorlar. Ancak İran’ın, Suriye’nin elden çıkmasını kendisi için hayat memmat meselesi sayması az da olsa Türkiye’ye karşı saldırgan bir politika izleyebileceği gerçeğini karşımıza çıkarıyor. Bu noktada şunu da eklemeliyim ki Earnest’in bu söylemleri bir zamanın meşhur “Yeşil Kuşak Projesi” döneminde de söylenmişti. Bizi olası çatışmanın içine çekmek isteyen ABD’nin bir oyunu olma ihtimali olsa da İran’ın bize karşı saldırgan politika izleyebileceği ihtimalini de görmek gerekir.

1980 yılında Amerikan menşeli bir askeri dergi olan Armed Forced Journal’de dönemin Amerika savunma müsteşarı SSCB hakkında bir kamyon konuştuktan sonra Türkiye’yi kast ederek:” Bu gerçekte tehdide muhatap olmadığı anlamına gelmektedir.” Diyordu. Yani aslında SSCB bizim için bir askeri tehdit oluşturmuyordu. Ancak Amerikalılar bizi aksine inandırmış ve tıpkı şimdi olduğu gibi siz kendinizi koruyamazsınız, sizi biz koruruz demişlerdi. Zaten sürekli olarak açtıkları Amerikan ve NATO üslerine yenilerini eklemek için zemin hazırlıyorlardı kendilerine. Yıl 2013. Hala aynı söylemler devam ediyor. Ve sömürü beyinli yöneticilerden çıt yok. Ama dert etmeyin. Büyük ülke olduk. Hedef 2053...

Ortadoğu’da emperyalist bir oyun oynanırken, bölgenin gelecek 50-60 yılı planlanırken Türkiye'nin oyunu

kurgulanmalarının yanında yer alıyor ve taraf oluyor olmasa aklına 1947'den beri NATO'ya girdiğimiz tarihten itibaren bu ülkeyi ABD'nin kapı kulpu yapan basiretsiz yöneticilere okumak üzere bin bir türlü bela getiriyor. NATO eski genel sekreteri Peter Corrington 'un da dediği gibi: "Düşman veya tarafsız bir Türkiye komşularımızla ilişkilerimizi, savunma politikamızı zorluklara iter. Stratejimizin inandırıcılığını zayıflatır."

Şu halde Türkiye, Suriye'ye karşı yapılacak olan bir müdahalede Amerika'nın yanında yer almalıdır ki, Ortadoğu'daki Amerikan politikaları hem inandırıcı olsun hem de başarıya ulaşsın. Peki, nedir bu başarıya ulaştırılmak istenen Amerikan politikaları? Türkiye bu politikalara destek vererek ne elde edebilir? Neleri elde etmek istiyor? Gelin bu soruların cevabını arayalım hep beraber.

20 Mart 2003'te başlatılan "Irak'ı Özgürleştirme Operasyonu" ile Irak işgal edilmiş ve hepimizin malumu olan süreç yaşanmıştı. Amerika'nın Irak işgali çoğunluk tarafından petrol kaynaklarını ele geçirme operasyonu olarak algılansa da asıl hedefin bu olmadığını çok açık söyleyebilirim. Asıl hedef Saddam ve O'nun petrol ihraç politikasıydı. European Central Bank ile 1 Ocak 1999 yılında işleme giren Euro'nun, dünya ticaretindeki Dolar hegemonyasını çatırdatabilecek düzeye geldiğini gören Saddam petrolü artık Dolar'la değil de Euro ile ihraç edeceğini söylemesi herkesi çok şaşırtmıştı. Bunu söylediğinde Euro-Dolar arasında dolardan yana açılan bir makas vardı. Yani Saddam zararına petrol ihraç etmeyi düşünüyordu. Lakin zaman ilerledikçe Euro-Dolar karşısında güçlenmiş, Saddam kaybettiği döviz girdisini de misliyle geri almaya başlamıştı. Aynı politikayı hem Suriye hem de İran uygulayacağını söylemiş, bu söylem Petrol İhraç Eden Ülkeler (OPEC) arasında yankı yapmış ve örnek teşkil etmişti. Suriye ve İran'ın bu politikaları ABD daha Irak'tan çekilmemişken iki ülkeyi hedef tahtasına oturtmaya yetmişti bile. Irak işgaliyle birlikte OPEC ülkelerine gerekli mesaj verilmiş, Petrolün ihracı için geçer akçenin Dolar olarak kalması büyük ölçüde garanti altına alınmıştı. Lakin Suriye ve İran bu politikalarında ısrar ediyor pazara Euro ihracı petrol sokuyor bu da ABD'nin mutlak Dolar üstünlüğünü zedeliyordu. Buna müsaade edilemezdi. İki ülkeye hala daha devam eden ambargolar uygulanacak, İran ve Suriye ekonomik yaptırımlarla karşı karşıya bırakılacak ve bu politikalarından vazgeçirilmeye çalışılacaktı. Euro ile ihraç edilen Suriye ve İran petrolü petrol fiyatlarını bir nebze olsa da aşağıya çekiyor ancak baskı altına alındıktan sonra Suriye ve İran petrol ihraç edemiyor, bu durum petrolün varil fiyatına yansıyor. Ancak Amerika bu ülkelerin üzerindeki ambargoyu kaldırırsa dolaşıma Euro üzerinden sokulacak petrol, varil fiyatını dolar bazında aşağı çekecek dolayısıyla zaten sıkıntı içinde olan ABD ekonomisi daha da gerilecekti. Zaman sonra Rusya'nın Dolar ile Euro arasındaki bu flörtü fark etmesi kendisine ABD'nin ekonomisini çökertebileceği fikrini sunmuş, Rusya-Suriye yakınlaşması bu noktada başlamıştı. Durumu sezen Amerika Suriye'nin başına ayrılıkçıları musallat etmiş üretimini çeşitli sabotajlarla engellemek istemiş ve bunda da başarı sağlamıştı.

Dahası İran petrolünü Avrupa'ya açan kapı olan Suriye'nin içindeki bu karışıklıklar İran'ı da etkilemiş, petrol ihracı iyice gerilemişti. İşte Amerika'yı Akdeniz havzasında savaşa sürükleyen olaylar dizisi böyle gelişmiş, işin içine İsrail çıkarları da girince ABD donanmasının artık Akdeniz'e gelmesi kaçınılmaz hale gelmişti.

FED'in şu dönemde parasal daralmaya gitmesi de olası bir operasyonun başarısızlığı halinde doların daha da değer kaybedebileceğini göze alarak yapılan bir parasal daralma olarak nitelendirilebilir. Yani Amerika'nın Suriye operasyonunun arkasındaki ekonomik neden sanıldığı gibi petrol kaynakları değildir. Ayrıca Suriye ve İran doğudan gelen enerjinin nakil yolları üzerinde yer alan iki ülke olması da dikkate alınmalı.

Peki, ABD siyasi açıdan neleri amaçlıyor? İsrail bu amaçların neresinde yer alıyor? Belki de üzerinde durulması gereken asıl mesele şu anda bu. Birinci derecede önem taşıyan konu bölgede İsrail'in güvenliğini sağlamaktır. Bunun için mezhepsel ve etnik ayrışma körüklenmeli, ülkeler neredeyse mahalle mahalle bölünmelidir. Irak bu nedenle üç parçaya bölünmüştür. İsrail kaynaklarına göre de Suriye 4-5 parçaya bölünerek bu parçalar kendi aralarında çatışmaya zerk edilmelidir ki birbirleriyle dalaşmaktan İsrail ile mücadeleye girecek zaman ve enerjileri kalmassın. Bu bölünmelerin ilk adımları şu sıralar güçlerle atılıyor. Suriye-Lübnan sınırında ve Suriye-Türkiye sınırındaki mülteci akınları hız kazandı. Bu siyasi hesapların en önemli ayaklarından birisi de Lübnan ve dolayısıyla Hizbullah'tır. Müdahale Lübnan'a muhakkak sirayet ettirilmek istenecektir. Dahası hala daha Lübnan'da esir olan iki pilotumuz da kullanılmak istenebilir. Bizi Ortadoğu'nun çöllerinde sonu gelmeyecek bir çatışma ortamına dâhil edebilecek kadar veri ABD ve İsrail'in elinde mevcut.

Peki, İsrail açısından Suriye'nin önemi bu kadar mı? Tabi ki hayır! Suriye Lübnan ile İran arasında güvenli geçişi sağlayan ülkedir. Lübnan'da ise daha evvel de söylediğim gibi Hizbullah yani İsrail'in savaşıp da yenemediği tek güç olarak varlığını devam ettirmektedir. Hizbullah yok olmadığı müddetçe İsrail'in güneye genişleme politikasını uygulayabilmesi mümkün görünmemektedir. O halde Hizbullah ortadan kaldırılmalıdır. Amaç, Suriye'yi düşürerek Lübnan'a bu ülke üzerinden giden lojistik desteği kesmektir. Biliyoruz ki; Bu guruba lojistik desteği İran Suriye üzerinden göndermektedir.

Son tahlilde Suriye kaosa sürüklenmeli, etnik ve mezhepsel olarak ayrıştırılmalıdır. Çünkü kendi içlerinde kavga edecek olan Suriye'nin etniksel ve mezhepsel gurupları silah üretecek kapasiteye asla sahip olamayacakları gibi İran'dan Lübnan'a gönderilecek olan silahları kendileri için alıkoyacaklar en kötü ihtimalle İsrail operasyonlarıyla Lübnan'a yani Hizbullah'a ulaşmadan imha edileceklerdir. Şu halde Suriye'nin düşmesiyle İsrail daha evvel savaşıp yenemediği Hizbullah'ı bitirebilmek için yeniden Lübnan'a girecek ve Hizbullah'ın varlığına son vermek için elinden gelen gayreti gösterecektir. Hizbullah bunu gayet iyi bildiği için Suriye'de Esed'e destek veriyor, varını yoğunu ortaya koyuyor. Ve nihayetinde Kudüs... Burayı iyi ya da kötü savunabilecek olan yine Hizbullah'tır. Hizbullah'ın düşmesiyle, İsrail'in zaten yavaş yavaş yığıldığı Mescid-i Aksa'yı yerle bir etmesi, Kudüs'ü başkent ilan etmesi kaçınılmaz olacaktır.

Hizbullah yok olursa, İsrail genişleme yönünü kuzeye ve doğuya doğru çevirecektir. Suriye topraklarında zaten bir birleriyle kavga etmekten harap olan gurupları olmadık bahanelerle suçlayacak, üzerlerine gidecek ve bu gurupları bir şekilde bertaraf edip genişleme politikasını sürdürecektir. Bu da etrafta Filistin gibi nice dramalara sahne olacak yeni yeni Filistinciklerin ileride sıkça karşımıza çıkacağını gösteriyor.

Amerika açısından sıkıntı teşkil eden bir konu da hâlihazırda Suriye’de rejime karşı savaşıyan Radikal İslam guruplarıdır. Bu gurupları her ne kadar zamanında Pakistan’da, Afganistan’da bizzat CIA eliyle kendisi eğitse de bu gurupların Gayri Müslim guruplara hatta ve hatta Sünni olmayan Müslüman guruplara da tahammülü olmadığı Amerika tarafından gayet iyi biliniyor. Aynı gurupların BM yetkililerince kanıtlanan kimyasal saldırıları olduğu da biliniyor. Şu halde Esed’in gitmesi halinde oluşacak otorite boşluğunda kimyasal nitelik taşıyan mamullerin bu selefi gurupların eline geçme ihtimali çok yüksek. Bu durum da silahların da İsrail’e karşı kullanılma ihtimalini ortaya çıkarıyor.

Zannımca ABD önce askeri yönden Esed’in gücünü kırarak bu radikal gurupların önünü açacak ve Esed’in kellesini bunlara aldıracak, ardından bu guruplar için başka bombardımanlar yaparak söz konusu gurupların bölgeyi terk etmesini sağlayacak ya da onları imha edecektir. Tabi ki tüm bunlar yaparken yanı başında yer alacak olan Türkiye açık hedef olacaktır. Hava alanlarımızın ve son olarak Kürecik’te kurulan radar istasyonlarının vurulması, Türkiye’yi hâlihazırda bir askeri operasyona sokabilir. Bu da Amerika’nın bombardımanlarla yol açtığı selefi guruplara ya da ÖSO’ya bir müttefik olarak ordumuzu dâhil edebilir. Her ne kadar imkânsız gibi görünse de Earnest’in açıklamaları bu ihtimalin hiç de uzak olmadığını göstermektedir. Dahası eğer herhangi bir şekilde Türkiye’ye saldırı olursa, bu artık NATO’nun sorunu olacağından devreye başka güçlerin girmesi de ihtimaller dâhilindedir.

Bir önemli nokta ise, Suriye’nin enerji nakil yolları üzerinde olmasıdır demiştim. Esed’in gitmesiyle oluşacak otorite boşluğunda bu guruplar, söz konusu hatları sabote edebilir. Bu nedenle de bertaraf edilmeleri Amerika çıkarlarına uygundur.

İran Suriye’ye yapılacak operasyonun neresinde? Bu sorunun cevabını kısmen de olsa vermiştik aslında. Fakat biraz daha detaylandırmamız gerek. Mısır’da Mübarek’in devrilmesi ve Müslüman Kardeş kökenli birinin başa geçirilmesindeki temel amaç, Suriye’de de bir Müslüman Kardeş kökenli liderin yönetime getirilmesi ardından Türkiye-Suriye-Mısır üçlü Sünni bloğunu Şii İran’a karşı örgütleyip İran’ı zayıflatılması ve çökertilmesidir. Ancak Suriye’de Esed’in üç yıla yaklaşan bir zamandır düşürülememesi bu planı bozmuş, Mısırda Rockeffeler ailesinin destek verdiği Mursi’ye karşı Rothschild ailesi karşı darbe yapmış, ABD’nin bu planı tam anlamıyla suya düşmüştür. Bu da Şii İran’a karşı Sünni bloğun önemli bir ayağı olan Mısır’ın düşünülen ittifaktan zorunlu olarak çıkarılmasına ve Suriye’ye askeri bir operasyonun yapılmasına zemin hazırlamıştır. Dikkat edilirse İngiltere parlamentosu Suriye’ye müdahaleye sıcak bakmadıklarının altını çizmektedir. Nedeni bu ülkede adı geçen Rothschild ailesinin etkinliğinden kaynaklanmaktadır.

Şu halde Suriye’de Esed’in devrilmesi, İran’ın da ölüm fermanı anlamına geldiği için İran da Hizbullah gibi varını yoğunu ortaya koyacak ve her yolu deneyecektir. Bu yollara gerekli gördüğünde Türkiye’yi de vurabilecek olması dâhildir. Öte yandan İran’ın, Amerikan saldırısına karşı, İsrail’i koz olarak öne sürmesi ABD’nin bir nebze düşünmesine neden olsa da, en son Malatya Kürecikte kurulan radar üssü İran’da havalanacak olan bir serçeyi dahi görebilecek kadar iyi durumdadır. Yani İran’ın İsrail salvosu, Türkiye’nin Malatya’sından rahatlıkla savuşturulabilecek durumdadır. Bu da bizi İran ile karşı karşıya getirmek için yeterli bir nedendir.

Rusya bu denklemin neresinde? SSCB’nin çökmesinden sonra, iki kutuptan tek kutba dönen dünyanın, Rusya’nın da dâhil olmasıyla artık yeniden ikili kutba doğru çekilmeye başladığını söylemek çok güç olmasa gerek. Ancak hala daha Rusya ABD’yi tam olarak dengeleyebilecek etkinlikte değildir. Şangay Beşlisi’nin NATO’ya karşı önemli bir rakip olacağı kesindir. Ancak bu gurup henüz kemale ermediği için Rusya mahzun kalmaktadır. Bu küresel satrançta Rusya daha aktife olmak için Suriye’yi bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Euro’nun dolar imparatorluğunu çökertebilecek güce sahip olduğunu Saddam’la beraber keşfeden Rusya o dönemde merkez bankasındaki rezervleri Dolar’dan Euro’ya aşamalı olarak kaydıracağını söylemiş ve bunu da uygulamıştı. Dolayısıyla ABD-Rusya arasındaki savaş aslında sadece Suriye ile sınırlı değil. (Çin’de aynı gerçeği görmüş ve rezerv para olarak Euro-Dolar değişimi yapacağını vurgulamıştı. Bana göre Çin’in konuyla doğrudan bağlantılı olmaması nedeniyle üzerinde durmuyorum.)

Diğer taraftan lise kitaplarında Rusya ile ilgili klasik bir tabir vardır. Bu tabir klasik olduğu kadar gerçekliği olan bir tabirdir. Sürekli olarak Rusya’nın sıcak denizlere inme politikasından bahsedilir. Çok gerçekçidir. Bu gün Adriyatik’e kıyısı olan bütün Slav kökenli ülkeler “Turuncu Devrim”lerle neredeyse muhtarlıklara bölünmüş ve bu muhtarlıkların her birinde de onlarca Amerikan üssü konuşlandırılmış durumdadır. Yani Rusya’nın Balkanlar üzerinden sıcak denizler diye tabir edilen Akdeniz havzasına inmesinin yolu kesilmiştir. Öte yandan Afrika kıtasının batısına açılmak için önemli bir nokta olan Libya 19 Mart 2011 tarihinde Rusya’nın da onay verdiği NATO bombardımanıyla yerle bir edilmiş, 50-55 bin masum insan ölmüş ve bölge karışıklığa itilmiştir. Rusya bu bombardımanda yaptığı hatayı tekrar etmemek adına Suriye için uçuşa yasak bölge fikrini de, NATO’nun müdahale etmesi fikrini de Çin’le beraber veto etmiş, ABD’yi NATO koalisyonu dışında bir müdahaleye itmiştir.

Bu durumda Hüseyin Çelik’in de dile getirdiği Kosova Modeli gündeme getirilmiştir. Müdahale modelinin, tipinin ne olduğu çok önem arz etmediği için üzerinde durmayacağım. Ancak bir noktanın altını çizmem gerek: Hangi müdahale tipiyle olursa olsun, Suriye’ye müdahale edilmesi durumda Rusya’nın Akdeniz’de herhangi bir askeri operasyona girişebileceğini düşünmüyorum. Zira destek yollarının hem Balkanlar’dan hem de Hazar civarından iyice kapalı olması, Rusya’nın elini zayıflatmaktadır.

Peki, tüm bu senaryolarda Türkiye'nin kazancı ne olacaktır? Ya da ortada bir kazanç söz konusu mudur? Belirtmek gerekir ki bu senaryolardan herhangi birinin gerçekleşmesi Türkiye'ye orta ve uzun vadede hiçbir getiri sağlamayacaktır. Suriye'de iç savaşın başladığı ilk günlerde Sayın Dış İşleri Bakanımız Davutoğlu'nun Esed'e birkaç haftalık ömür biçen ve reel politikte karşılığı olmayan açıklamalarıyla çizilen siyasi karizmasına atılacak cilayı saymazsak eğer.

Türkiye adına yukarıda saydığımız tehlikelerin dışında bir de "Çözüm Süreci" denen ve ne olduğunu hala daha anlayamadığımız süreçle iyice palazlanan siyasal PKK ve onun ülkenin Doğu ve Güneydoğu'suna iyice hakim olmaya başlayan şehir yapılanmalarının yarattığı tehlik var.

Tüm gözler Suriye üzerindeki PKK bu bölgede gücüne güç katmak isteyecektir. Henüz operasyon başlamamışken bir takım uygulamalara giriştiği (örneğin her evden bir PKK üyesi almak, öz savunma birlikleri oluşturmak, şehitlik açmak vs...) biliniyor, basından takip edilebiliyor. Ancak daha da vahimi PKK terör örgütünün bölgede gittikçe siyasi bir aktör haline aldığıdır gerçeğidir. Bölgede şu an mecliste bulunan ve şimdiye kadar örgütün siyasi uzantısı olarak çalışan partiyi geride bırakacak AKP'nin de bölgede oylarını eritebilecek potansiyele sahip başka bir oluşum sessiz sedasız 19 Aralık 2012 tarihinde Hüda-Par adıyla hayata geçirildi. Bu parti İslami hassasiyeti ön planda olan insanların önderliğinde kuruldu. Hakkında pek fazla araştırma yapmamakla beraber ilk izlenimlerim, bizzat PKK'nın desteklediği hatta ve hatta oluşumuna katılmış olabileceği ihtimali hiç de azımsanamayacak düzeyde bir oluşumdur. Bölge halkının dini duygularına seslenerek oy devşirmeyi deneyecek, Barış ve Demokrasi Partisi'nden de yüklü miktarda oy çalacağına inandığım bu parti PKK'nın yeni siyasal yüzü olarak karşımıza çıkacaktır.

Bir başka enteresan durum ise PKK'nın liderlik pozisyonunda yaşanıyor. Bana göre İmralı Canisi'nin artık dağdakiler için pek fazla bir öneminin kalmadığını çözüm süreci denen süreçte gördük. APO çekilin demişken ve çekilme işleminin Haziran 2013 tarihi itibarıyla biteceğini söylemesine rağmen çekilmenin yüzde yirmilerde dolaşması buna işaretler. Ancak örgüt içinde Murat Karayılan'ın etkinliğinin artması, bu ismin de İran'ın Kürt kolu olan PJAK ile yakın ilişkisi Suriye düştükten sonra bizi İran'la karşı karşıya getirmek isteyenlerin ekmeğine yağ sürektiler. Gelecek yıllarda Karayılan-İran-Türkiye üçgeninde neler yaşanır izlemek gerek.

İşin daha da ilginç yanı, basınımızda çeşitli PKK gruplarının tövbe ettiğini İslam'ı kabul ettiğini söyleyen haberlerin yayılmış olmasıdır. Hatta ve hatta Abdullah Öcalan'ın koğuşunda namaz kıldığı dedikoduları da sızan ya da benim inancımaya göre sızdırılan haberler arasında. Görünen o ki PKK imaj yapılanmasına girmiş süreçte fazlasıyla eskiyen BDP örgütünü HÜDA-PAR ile değiştirerek toplum desteğini tabana yayma çabasına girmiştir. Önümüzdeki seçimlerde adı geçen partinin mecliste olma ihtimali çok yüksek. Söylediklerim kehanet falan değil. Ben de Nostradamus değilim zaten.

Şahsım adına bir de ekonomik kehanetim var. Dile getirmek isterim: Bu hareketliliğin yaşandığı şu günlerde, Dolar'ın 2,00'ı geçtiği Euro'nun 2,7 civarlarından işlem gördüğü ve borsanın 65-66 binlerde olduğu malumdur. Yani Dolara bağlı olarak çalkalanan bir piyasamız ve etkilenen yatırımlarımız (!) var. Bu operasyona hararetle destek veriyor olmamızın bir nedeni de, bu darboğazı kullanacağımız bir krediyle aşmak olacaktır. Yani Amerika'dan bir mali yardım sözü almış olma ihtimalimiz çok yüksek görünüyor. En azından 1 Mart tezkeresi bize bunu gösterdi. Meblağları tam olarak hatırlamamakla beraber tezkereye karşılık 1 milyon dolar hibe ya da 8 milyon dolar kredi istediğimiz haberleri basında sık yer almıştı. Benzer bir durum söz konusu Suriye operasyonu için de geçerli olabilir.

Zaman yazdıklarımın ne kadarının doğru ne kadarının yanlış olduğunu gösterecektir elbet. Umarım bu senaryolar benim hüsn-ü zannımdan ibarettir. Umarım Suriye'de yaşanacaklar, Irak'ta yaşananlardan ve Libya'da yaşananlardan çok daha farklı olacaktır. Allah oradaki mazlum ve mahzun halkın yardımcısı olsun...

NADIA'NIN HİKAYESİ!!!

[italik]BİR KİMLİK SORGUSUDUR!

Her insan olmak istediği kişiyi, olduğunu sandığı kişiyi ve gerçekte olduğu kişiyi içinde saklarmış. Zaman ve mekân bu üç kişilikten uygun olanın açığa çıkışına yardım edermiş ve gerçekte olduğu kişi ile olduğunu sandığı kişi arasındaki çelişkiler, olmak istediğin kişinin karakterini çizermiş. Şu halde kimliğimi sorgulamam ve kim olduğumu ortaya koymam gerek.

Kimim ben? Olduğumu sandığım kişi mi yoksa olmak istediğim kişi mi?

Bu soru aklıma geldiği zaman kendimi Zagros'ta kör bir nokta, Hebron'da yalnız bir Filistinli gibi hissederim. Bildiğim her şey kendi exodusunu yaşar beynimde. Kâh İndus Nehri'nde boğulan bir Taliban olurum kâh Manhattan'da bir Afrikalı mülteci kâh Somali'de açlıktan ölen bir zenci... Tokyo borsasında neyi alıp sattığı belli olmayan şaşkın bir broker gibi hissederim. Yani biraz garp biraz da şark bulaşır zihnime, Babil'i düşlerim. Kalbimse Ortadoğu gibi kanlar içinde.

Nadia diye bir kız tanımıştım İzmir sokaklarında. Babası Atinalı, annesi İzmirli bir Yunan kızı... Aslı sefarodmuş, rivayet. Beyaz çizgili bir pantolonu, yüksek topuklu ayakkabıları ve şık bir gülüşü vardı. Tuhaf biliyorum ama bu soru aklıma geldikçe, Nadia ve Bostanlı'da balık-ekmek yediğimiz o küçük, köhne balıkçı gelir aklıma. Nadia balıkçıda bir fener, ben balıkçı teknesinde pullu bir sazan. Biraz sonra kılıçığımdan ayıracak beni Nadia. Kemiksiz bir et yığını gibi süzüleceğim tabağına. Ne zelil bir durum ama.

Sahi kimim ben?

Hâlbuki o köhne balıkçıda kendimi anlatmak istemişim Nadia'ya. Lakin karar verememişim hangi beni anlatacağıma. Dudağımda bestesi olmayan devirsiz bir ıslık, Karşıyaka'da fayton sefasında aklımdan olmak istediğim kişiyi bozuk İngiliz aksanıyla anlatmak geçiyordu ona. Nadia'nın gözleri Ege'nin mavi sularında... Saat 20 vapuru iskelele yanaşmakta. Tuzlu su hisşimle iskelele vurmakta. Cumhuriyet Caddesi'nde elzem bir kalabalık. Sonra aklıma yarım yamalak da olsa Türkçe konuşabildiği gerçeği geliyor, içimden s.ktir et, nasıl olsa anlamaz elin ecnebisı deyiveriyordum. Nadia'nın gözleri ise hala Ege'nin mavi sularında.

Oysa yanında hep olmayı istediğim kişiydim sanki. Yamacımda havalı bir kız, onun dudağında benim dudaklarım ara sıra. Faytonun çatısındaki ziller bile oynuyordu ya. Öylesine mutluydu işte İzmir. Lakin karnımda alışık olmadığım bir sancı içten içe büyüyordu. İçimdeki ben kızıyordu bu afili delikanlıya, sen bu değilsin dercesine. Anlatmak istiyordu belki de Nadia'nın dudaklarının ecnebice bir şarkının sıcak notaları olduğunu. Benim dudaklarımda ise bir türkünün daha şık durduğunu. Anlatmak istiyordu belki de Nadia'nın dudaklarının benim dudaklarımda sarı sıcak bir uçuk gibi durduğunu ve her öpücüğün Machpelah'ta bir mezar olduğunu.

İzmir'de Karşıyaka metrosunda görmüşüm O'nu önce. İtalyan marka gözlüğü göbeğini gösteren askılı bir bluzu ve bir de iç gıcıklayan bakışı vardı. Habsburg Hanedanı'nın son üyesi gibiydi. Bu soru aklıma her geldiğinde Konak Meydanı da gelir aklıma. O Saat Kulesi ve altında öpüşürken adeta hünsaya dönüşen âşıklar... Kendimi, gerçekte olmak istediğim kişinin, Nadia'nın dudaklarına yapışmışken bulduğum, onun ellerinin saçlarımda gezindiği o günü düşlerken hayal ederim hep. Bense ellerimi nereye koyacağımı şaşırıp, askıda bir gömlek gibi rahat ve ruhsuz vaziyeti idare ediyordum işte. Orta yaşlı bir hanım güvercin yemiyor, birkaç yeni yetme ortalıkta fink atıyordu. Köşe başında bir simitçi, beş yıldır alışamadığım taze gevrek tümcesini yuvarlarken ağzında, Nadia'nın bembeyaz elleri geziniyordu hala dağınık saçlarımda. Kimdim ben? Düzenbaz bir yalıçapkını mı, sonradan görme alaturka Türk delikanlısı mı?

Koyu kırmızıya çalan, vişne tadında bir ruju ve berbat bir İtalyan parfümü vardı. En az Afrodit kadar güzeldi Nadia. Lakin o İtalyan parfümü ölü gibi kokmasına neden oluyordu. Bu soru aklıma her geldiğinde rujunu da o lanet parfümünü de hatırlarım hep. Ne vakit kollarıma alsam iliğime kadar işlerdi o koku. Teneşir solusam daha iyiydi sanki. Oysa ne çok isterdim Nadia'nın kokusunu duyumsamayı. Şimdi natürmort bir tablo gibi bu şehir. O gitti gideli binlerce ceset dolaşüyor sanki şehrin sokaklarda. Ya da tüm şehir o lanet parfümü kullanıyor galiba. Kaç kimliği ziyan ettim aklımda bilmiyorum lakin bu nekrofilı bana Nadia'dan hatıra.

Metrodan Karşıyaka İskele'ye ardından da Alsancak'taki oteline kadar takip etmişim onu. Kısa kesim boyalı simsiyah saçları vardı. Kalın ve uzun topuklu ayakkabıları yere vurdukça, hafif tombul kalçaları sallanıyor, sanki tüm sokak durmuş ona bakıyordu. Lens olmayan mavi gözleri, sırtındaki ebemkuşağı askılı buluzuna uygun gibiydi. Güneş vurdukça renkleri daha bir göz alıyordu. Bu soru aklıma geldiğinde dışarı çıkar diye kapısında saatlerce beklediğim o üç yıldızlı lanet oteli de hatırlarım. Ahır kapısına bön bön bakan danalar gibi öylece bakıyordum otelin kapısına. Dilimde bir sürü küfür, ruhumda atalet son kertede. O'nun gözleriye benim üzerimde. O kaldırımlarda tam da olduğum kişiydim işte. Etrafımda bana aldirmedan geçip giden insanlar, çok da pahalı olmayan mavi kotumun kalça kısmında daha önce oradan geçen onlarca insanın ayak izleri, zihnimde Nadia'nın mavi gözleri... Tanrı, imzasını atmak istemediği yerde rastlantı rumuzunu kullanırmış ya, bu soru usuma düştüğünde otelinden çıkıp

Zelda edasıyla üzerime yürüyüşünü de hatırlarım. Yüzünde müstehzi bir ifade ve hayal meyal hatırladığım berbat bir retorikle: Trende sen, iskelede sen, vapurda sen... Ne büyük rastlantı değil mi? Değişini de... Allame-i cihan olsan cevaplayamazsın bu soruyu. Oysa ne basit bir cevabı vardı. Ruhumda ters yönde bir itki oluşmuştu o an. Hani an gelir, paldır küldür yıkılır bulutlar demişti ya Attila İlhan; işte o an yıkılıyordu gerçekten gök. Ruhumdan dirim çıkıyordu sanki ve taşıyordu Ege. Bir Trollope Hilesi'ne gelmiş gibiydim sanki. Oysa O'da biliyordu, O'nun peşinde benim Pavlov'un laboratuvarundaki kobaylardan farksız olduğumu.

Yaşlı bir Yahudi kimi kadınları yanan pipoya benzetmişti zamanında. Şimdi şimdi anlıyorum, meğer ne çok haklıymış! Çoğu kadın içten içe yanan fakat ateşini göstermeyen parlak bir pipodur zannımca. Bazı kadınlarsa ince uzun bir sigara. Bu soru aklıma geldiğinde o yaşlı Yahudinin şeloşimden yeni çıkmış bedbaht suratını da hatırlarım. Tam yirmi dört yaşındaymış mahdumu, Azrail aldığıında. Olmak istediği kişi değildi karşımda. Tıpkı Alsancak'taki o üç yıldızlı otelin sokağında, benim Nadia'nın karşısında durduğum gibiydi. Bir soru bu kadar esritmezdi adamı oysa. Üstelik Lilliput'da bir dev gibi hissederken.

Sonbahara beş kala ayrılmıştık onunla. Nadia bir sefarod ezgisiydi artık dudaklarımda. "Adio Kerida" diyordum nemli kaldırım taşlarının üzerinde. Nadia bir Kasım'patıydı güneş Ege'de batarken, bense Hinduçin'de Amerasian bir çocuk. Bir p.çlık vardı bu günde belli. Yoksa hissetmezdim böylesine yetim. Şehirde savruk, esrik bir hava; içimde hınçla dönüyordum ardıma. Hermann Hesse'nin Goldmund'u gibi diyoniyak olsaydım eğer, gidebilseydim duygularımın peşinden dönmezdim şu kahrolası armonisi bozuk şehre. Ne acı ki Narziss olmayı ve acı çekmeyi seçtim. Jon Huss gibi yanmayı hak ettim.

Şimdi düşünüyorum da: Çoğu kez kendim ol/a/mamışım çeyrek asra sığdırdığım şu kısacık hayatımda ve bir şizofreni değilse bu üç kimliklilik, hiç de iğreti durmuyor aslında insan ruhunda. Bir şizofreni değilse... Ne müthiş bir önerti ama. İstibdatta olsaydım eğer, Taşkışla'da kalebentlik makamım olurdu zannımca. Mütemadiyen ziyaretime gelen Nadia ve elinde ıtıknamem olurdu. Bir de beni sermest eden kokusu. Nadia Haliç'te bir Levanten ben taşrada bir reaya. Öylece bulurdum kimliğimi, yitirdiğim hayatta.

SİZ DE BİR AJAN MISINIZ?

[italik]Beni yazmaya iten en büyük neden, kendim de dâhil olmak üzere, ülkedeki büyük cehalettir. Okumadan, araştırmadan dinleyerek, izleyerek elde edilen ikinci el bilgiyle hareket eden insanların birilerine çeşitli isnatlarda bulunmasıdır. Cahiliz! Hem de en afilisinden. Malum gündem çok yoğun. 17 Aralık soruşturmasının yankıları devam ederken, yargıtayın şike kararlarını onaması, çeşitli tarihlerde aranan tırlarda çıkan mühimmatlar... O kadar ani ve sert gündem değişiklikleri oluyor ki, bir masa tenisinde topu görmeye çalışan seyirciler gibi başımızı çok ani ve sert hareketlerle çeviriyoruz. Tüm bu gündem içinde sağlıklı karar veremiyor, daha da vahimi sağlıklı karar vermek adına düşünmeyi bile düşünmüyoruz.

Dün kahraman dediklerimize bu gün vatan haini, haşhaşı diyor; dün demokrasi fatihi dediklerimize de bu gün yezit yaftasını bir anda vuruveriyoruz. Toplumsal cinnetin son noktasında, ağzımızla idam edecek kurban veya kurbanlar arıyoruz. Yolsuzluk soruşturması 17 Aralık 2013 tarihinde başlatıldı. Bu gün tarih 19 Ocak 2014. Gündemi sıkı sıkıya takip etmeme rağmen olup biteni anlayıp sağlıklı sonuca varabilmem, bu kadar dezenformasyonun olduğu bir ülkede yaklaşık iki haftamı aldı. Ancak daha birinci günün birkaç saati içinde olup biteni anlayıp, üstüne üstlük olayın ABD-İsrail bağlantısını kuran ultra zeki insanlarımız da olmadı değil tabi. Ya ben salağın tekiyim ya da bu arkadaşlar gerçekten inanılmaz zekiler. Sırf bir tarafı aklayacağım diye diğer tarafı yerin dibine sokma gayretleri doğru değil.

Üzülerek söylemem gerek ki bu insanların aklıyla fikir sahibi olan vatandaşlar da maalesef azımsanamayacak sayıda. Milletçe az okuyor ve çok fazla siyasetçi dinliyor olmamız hasebiyle, siyasi yalanları kanıksayarak kale almamız ve zaten gelişmemiş olan düşünsel hayatımızı bu siyasi yalanlar üzerine oturtmaya çalışmamız, zaman sonra bizi statükoya sımsıkı bağlanmış olan birer muhafazakar konumuna itiyor. Bu durum bazen o denli ileri gidiyor ki, yanı başımızdaki insanı sırf bizden farklı düşünüyor diye birilerinin adamı ya da birilerine hizmet eden ajan olarak görmeye başlıyoruz.

Hayatım boyunca muhalefet eden, hayatı muhalif olmakla kendince anlamlı kılan birisi olarak delikanlılık dönemimi saymazsak kimseye bu gözle bakmadım. Yaklaşık on yıldır amatör olarak bir şeyler karalarım ve toyluk dönemimi saymazsak kimseyi birilerinin nam-ı hesabına hareket eden ajanlar olarak nitelemedim. Ancak, benden çok daha yaşlı insanların sırf farklı düşüncelere sahip diye karşısındaki adamı tefrikacı diye niteleyip birilerinin namına çalışan ajan olarak görmesine özellikle son 4-5 yılda sıklıkla şahit oldum ve hep beraber de oluyoruz.

Daha düne kadar vatan sevdalıları vatana dönmeli deyip Gülen'e çağrı yapanlar, bu gün hakkında dış güçlerin maşası deyip ithamda bulunuyorsalar içlerinde buldukları aczi oturup tahlil etmeleri gerekir. Düne kadar hizmet hareketi için kökleri Selçuklu'ya dayanan bir gönül işi diye yorumlar yapanların, gelinen noktada hizmet hareketine dâhil insanlara haşhaşı benzetmesi yapması, akılla ve izanla asla bağdaşmaz bir durumdur. Öte yandan geçmiş tarihlerde muhalefetin 'yargı içinde ve polis içinde cemaat yapılanması var, buna müsaade etmeyin' uyarılarına karşılık böyle bir şeyin olmadığını söyleyen çevrelerin bu gün 'paralel devlet' deyip cemaati hedef göstermelerindeki samimiyetsizliği anlamak için siyaset bilimi ya da sosyal psikoloji okumuş olmak gerekmiyor. Hepsinden önemlisi, bu denli tutarsız olan insanların düşünsel hayatımıza pozitif katkılar sunmasını bekleyerek, onların fikirlerine sıkı sıkıya bağlanmamız doğru değildir. Sağlıklı değildir.

Bizim en büyük sorunlarımızdan olan, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın anlayışı hâlihazırda güncelliğini korumakla beraber, ortalıkta bize dokunmayan ama başkasına dokunan onlarca yılan dolaşır oldu. Ben birisi için yılanım bir diğeri benim için yılan. Bu yazıyı okuyan siz birisi için yılanınız. Hükümet için cemaat daha düne kadar başkasına dokunan zararsız bir yılan iken şimdi kendisine dokunan bir engerekli yılan konumunda. Daha düne kadar Erdoğan cemaate dokunmayan bir yılan iken bu gün kendisini boğmak isteyen bir anakonda gibi. Dışarıya çıktığımız anda bizim için zararsız olmasına rağmen bir diğeri için zararlı olan onlarca yılanın kuyruğuna dolaşıyor paçalarımız ve her birimizde o denli büyük samimiyetsizlikler var ki, kimse de diğeri için zararlı olan yılanı dokunmuyor. Çoğu zaman o yılanla koyun koyuna yaşıyor.

Sevgili okuyucu; 28 yaşında henüz yolun yarısına gelmemiş sıradan bir insan olarak o kadar çok vatan hainliği ve ajanlıkla suçlandım ki, kendi aidiyetimi gerçekten sorgulamak istedim defalarca. Muhtemel o dur ki aynı durum az ya da çok sizin de başınızdaki geçmiştir. Bir haberin altına bıraktığınız bir yoruma cevaben yazılan iki satır yazıda, en yakınınızdaki insanlarla girdiğiniz siyasi ya da güncel mevzulardaki polemiklerde, ya siz karşınızdaki insana ya da o size aynı ithamı insafsızca yapmıştır. Ne sizin ne de karşınızdakinin aklının ucundan bile geçmemiştir, söylediklerinizin sadece ama sadece kendi fikirleriniz olduğunu. Ve şimdiye kadar bu tip tartışmalarda o kadar gereksiz cümleler kurmuş ya da o kadar gereksiz cümlelerin hedefi olmuşsunuzdur ki, artık umurunuzda değildir; o iddialar, o isnatlar.

Şu halde durup düşünmeniz, durup düşünmemiz lazım: Seksen milyona yakın nüfusumuzla ya bir birimizi severek kardeş gibi yaşayacağız ya da daha fazla siyasetçi dinleyip dinlediğimiz ölçüde bir birimizden nefret edeceğiz. Sokağa çıktığımızda kafamızın üzerinde onlarca baloncukla dolaşıp, herkesi düşman gibi görmek mi, hiç tanımadığınız bir insanla bir kahvehanede ya da bir parkta rahatlıkla sohbet edebilmek midir arzunuz?

İyi düşünün! Siyaseti siyasetçilere bırakın demiyorum. Aksine bırakmayın! Ama insanlığınızı siyasetçilerin elinde oyuncak etmeyin! Tencere-tava çaldı diye siyasetçinin arzusuyla komşunuzu şikâyet etmeyin. Komşunuz sizinle aynı uhrevi denizde değil diye kendisine buğz etmeyin. Aynı siyasi partinin, aynı futbol takımının mensubu değilsiniz diye kimseyi düşman bellemeyin. Kininizi, öfkenizi gerçekten bu memleketin düşmanı olan zavallılara saklayın.

Hatırlayın: Van'da deprem olunca doğusuyla batısıyla hepimiz yardım etmedik mi? Muğla'daki yaşlı çiftte ev parasını hepimiz toplamadık mı? Hangimiz televizyonda izlediğimiz bir kaza haberine üzölmüyoruz? Hangimiz daha düne kadar gelen şehit haberlerine üzölmüyorduk. Hangimiz Milli Takımımızın bir başarısıyla gururlanmıyoruz? Hangimizin ailesinde bir başı açık bir başı kapalı yok? Bu ölkede hangimiz diğlerinden daha Türk? Ayırabilen var mı? O halde unutmayın hepimiz birbirimizin komşusuyuz. Ve komşu komşunun külüne muhtaçtır.
[ikiyanayasa][/ikiyanayasa][alt_cizgi][/alt_cizgi]

BENİSTAN-1

[italik]Nerede ve nasıl başladı bilmiyorum, bildiğim tek şey iyi gitmediği bu hikâyenin. Yirmi yedi yılın ardından nereye dokunsam bir artezyen gibi fıskırıyor tatsız anlar. Açılmış gibi oluyor, asırlardır kilitli kalmış bir antrepo. Oysa her çocuk gibi ben de salya sümük ağlayarak başlamıştım hayata.

Rivayete göre yeni bir yıla girerken tüm bağbozumlarını geride bırakmış insan. Ve yeni yıla nasıl girerse artık öyle geçermiş zaman. Lakin yeni doğmuş bir bebeğin yeni yıla girerken geride bırakacağı tek acı hatıra doğum çığılığı olsa gerek. Ve ağlayarak girilmişe yeni bir yıla, heyhat yanmıştır artık o bebek.

Seksen altı senesinin soğuk bir ocak akşamında dünyaya gelmişim. Dışarıda bilmem kaç katrilyon farklı geometrik şekilde yağın eritmek istercesine, yeni yapılmış iki katlı ahşap bir evin oturma odasında yanıyormuş kuzine. Sanki asırlardır yanıyormuş gibi sağ tarafından bombe yapmış dışa doğru. Gebe bir kadının karnı gibi alevler içinde. Sanırsınız bir pelen tan. Ev ki ev değil bazilika. Kar dediysek aldanmayın sakın ha! O zamanlar iki-üç adam boyu kar yağarmış bizim ve sizin oralara. Sanırım sırf bu yüzden iki-üç adam boyu kızgın ve huysuzum hep. Yedi kızdan sonra son ve tek erkek evlat olunca insan, sofrada arta kalan bir kaç kırıntı gibi hissediyor kendini. Ya son bir ıslak parmak ucu hamlesiyle dolu mideye inecek ya da bir bez yordamıyla dökülüverecekmişim gibi geliyor çöpe. Hani eksik malzemeye son anda yapılmış bir yemek olur ya, sanki benden öncekilere harcanmış tüm malzeme. Pişmesine pişmişim ama tadım tuzum eksik mi kalmış ne.

Kanser hastası olan babama bakmaktan bitkin düşen anacığım, zaten üç gündür dirhem uyku uyumamış ya... Fazlalığı atınca bedeninden, kıvrılıvermiş ilk bulduğu somyaya. Pasif lora şurubu almış gibi derin ve deliksiz bir uykunun koynunda. Gecenin bir vakti düşmüşüm yabancı ellere. Bir anırtı dolaşüyor etrafımda. Bilmiyorum, bilemiyorum kaçırıldım mı yoksa evlatlık mı verildim birilerine. Bir sunumluk bergüzarım belki de. Doğuştan agnostik olur mu insan diye sormayın. Doğuştan astigmatsa olur elbette.

Machiavelli'ye göre dünya bile kadınsıydı da beni kucağında tutan, yeşilli morlu bürgüsünü avurtlarına kadar çeken ve ilk bakışta balaban bir fellaha benzeyen bu nisa hiç de kadınsı durmuyordu beşiğimin başında. Balıkgözlerini belerterek bakıyordu bana. Güneş yanığı çehresi ürkütüyordu göremesem de beyzi yüzünü. Sanki baktıkça büsbütün kararlıyordu zaten katran karası olan dünyam. Bir el avuçlamış ki beni sormayın. El ki dişi bir kaplan pençesi gibi, ne kadar incitmek istemese de, avuçlarındaki nasırlar acıtıyor sırtımı. Ve derken dayanamıyor; basıyorum çığılığı, bir gazelhan oluyorum bu acuzenin kucağında. Batonu kaldıran maestro gibi kaldırıyordum kaşlarımı ve çalmaya başlıyor içimdeki orkestra kendi zemzemesini. Nasırları sırtıma her battığında, bemole rastlayan bas bariton bir tenor gibi yarım ton daha arttırıyorum sesimin tonunu. Sesim bir aks bırakırken atriumda bütün aile efradı kalkıyor ayağa ve bir delikanlıya dökülecek ilk kurşun dökülüyor, daha kırklanmadan başımdan aşağıya. O gün bu gündür, hep hissederim o uğursuz, nahoş gecenin peşimi bırakmayan lanetini. Bir aliterasyon gibi, mütemediyen hep takip eder beni.

Yaşamlarımızın her saniyesi sonsuz kere yineleniyorsa, İsa'nın çarmıha çivili olduğu gibi biz de sonsuzluğa çivilenmişiz demektir.2 Yeknesak devam eden şu dünyada kaç dejavu yaşadığımı bile hatırlamıyorum. Sanki bu kadını da tanımışım ta kalubelada. Aslını isterseniz, bu bir anafordu aslında. Kaderci olmadım hayatım boyunca. İrade-i cüz-iyeye sımsıkı bağlanmış bir Mutezile gibi bağlıyım kendi cüz-i irademe. Başınıza gelen şerler diyordu, yüce Allah Nisa suresi yetmiş dokuzuncu ayette nefsinizdendir bilesiniz.

Rahmetlik babam ağır hasta dedim ya. Akciğer kanserinin son evresi demiş doktorlar. Ameliyat olmuş olmasına da hastalıktan harap olmuş bedeni ödeyememiş bu ameliyatın aynı diyetini. Büsbütün çökmüş yüzü. Eskiden öksürdüğü ağzından gelen kanı temizlemek için mendil saklamış ceketinin cebinde. Öksürük nöbetleri sıklaşınca, ağzından gelen kana mendil yetişmez olmuş, o da bırakıvermiş tüm kanlı mendillerini bir kenara. Hiç görmedim ama bu yüzden tiksindiririm bir mendile baktıkça ve nefret ederim kanı hatırlatan kırmızıdan. Benimle beraber biraz neşesi, takati gelmiş ya ayaklanmış çıkmış sokaklara çizgili takım elbisesiyle. Bayram değil seyran değil ne bu şıklık diye soranlara ise; benim bayramım bu gün deyip gezmiş bütün gün sokaklarda. O günden tam beş ay sonra zar zor kucağına alabilmiş beni hasta yatağında. Kulağımın dibinde bir fisiltı dolaşır o günden hatıra: Oğlum sen geldin amma bana elveda... O nedenle oldum olası nefret ederim fisiltılardan. Bu yüzden yüksek sesle okurum yeni aldığım bir kitabı. Bu yüzden içimden değil de bağıra çağıra düşünürüm. Benim de en büyük hastalığım bu bana babamdan irsi kalan.

Seksen altı senesinin haziranıymış, kulağıma elveda diye fısıldayan adamın terk-i diyarı. İdraki zor olsa da sekiz çocuk ve yirmi seneden sonra anlayabilmiş annem ölümü. Sevmek sanattır, deyip adanmış kendini çok sevdiği çocuklarına. Nede olsa hala geçerliydi yuvayı dişi kuş yapar yanılması. Yanılsamaydı, çünkü her dişi kuş her mevsim yeni bir yuva yapa yapa yaşayıp gider. Kurduğu kadar terk etmesini de bilerek. Ömür boyu aynı yuvada kalan kuş yoktur.3 Korkmamış hiç ölümden de ölüden de. Ancak sıradan insanlar korkarmış ölümden ve sonrasında. Anlamış ölüm de ölümler de çocuklar kadar masummuş bu dünyada. Ve çok nadir gitmiş kocasının mezarına. Çünkü kavramış lahuti gerçeği: dünya o kadar çirkin ki kimsecikler kalkmaz mezarından.

Yaşadığımız hayatın ne denli geniş ya da dar olduğu, taşıdığımız cesarete bağlıdır. Sekiz çocuklu dul bir kadının cesareti ise sorgulanamayacak kadar büyüktür. Hikâye annemi anlatsaydı ciltler dolusu yazmak icap ederdi. En azından her çocuğa bir cilt, etimi size sekiz cilt. Ancak söz konusu kendim olunca bir kitap olur mu onu bile bilmem.

Babası olmayan ya da ölen herkes yedi yaşında olsa da yetmiş yaşında olsa da yetimdir, zannımca. Lakin bu yetimliğin en kolay kısmı geçer kundakta. Ben beş aylıkken yetim kalmışım. Bir kez olsun baba diyemeden, anlayamadan bir babanın oğlu olmanın nasıl hissettirdiğini; silivermişim yaşanmamış baba oğul ilişkisinin tüm izlerini. Bu nedenle hissizleştim babama karşı. Belki de hissettiğim sadece Oidipus Kompleksi⁶'dir, bilemiyorum. Gaddarca geliyor olabilir. Lakin gayet insancıl bir histir hissizleşmek kendi aklımca. Duygunun kendisine yabancı olan kimse, artık hayret ve huşu içinde durmayan kimse ölmüş sayılabilir; gözleri kapalıdır. Öyleyse ruhen ölmüş olabilirim şu hayatta.

Kendiyle cebelleşenler, kendi geçmişlerini sürekli içdiş edenler; kendi geleceklerinin esiri olurlar. Geçmişle ve kendisiyle barışanlar ise geleceklerini esir alırlar. O halde hayatımdaki en büyük önerti geçmişimle ve kendimle barışmam olmalı. Ancak geçmişim ve kendimle barışırsam hikâyem mutlu sona ulaşacak. Kendi Pax Romana⁸'mı imzalamam ve bu hikâyeyi mutlu sonla bitirmem için zerreden miskale kendimle helalleşmem lazım. Şimdi biyopsiye soksam içimdeki her bir hücreyi, ta arkaik dönemden kalma kaç trilyon dargınlığım olduğunu görürdüm. Bölündükçe her bir hücrem, hiçbir neden yokken artan hüznümü anlardım. Belki de bir ocak gecesine neden bu kadar takıldığımı da anlardım. Kurtulurdum sonsuzluğa çivilenmiş bekri ruhumdan. Kim bilir?

BENİSTAN-2

[italik]Hiçbir şeyi tanıdık gelmiyor bu hayatın. Ya ben sıkı amnezi hastası oldum ya da gerçekte bu dünyaya ait değilim. Fiziğin en tartışmalı konularından olan paralel evrenler belki de gerçektir. Yahut yedi yaşında ilkokula babasız başlayan bir çocuğun dünyası zaten bu evrene ait değildir. Kendi hayatıma uzaktan bakınca bir esatirin gövdesine oturmuş kocaman tembel bir dev görüyorum. Çocukluğuma dair onca hayhuyun arasında en çok ilkokul hatıralarının oluşuna mı, bu hatıraların hemen hepsinin kendi Yesrib'imde geçen deruni kavgaların oluşuna mı üzüleyim bilemiyorum. Çocukluğumu tamuya çeviren olayların ilk kıvılcımıydı okulun ilk günü. Benim gibi onlarca çocuk vardı ortalıkta. Anne ya da babalarıyla gelen emsal çocuklar... Onların ebeveynlerinin elini tutan avuçlarına karşın benim avuçlarımda sıkı sıkıya tuttuğum yalnızlıktan başka bir şey yoktu. Üstüne üstlük uzundum. Hem de yirmi kişilik sınıfta fark edilecek kadar uzun.

O hengâmenin içinde saklanmam gerekiyordu. Saklanmam içinde uyumam. Çünkü biliyordum uyuyunca ben, kendi Ninova'ma gidiyordum. Kendi ruh dünyamın menfezlerini açıyor, kendi İrem Bağlarımı suluyor, yetiştiriyor ve kendi şehrimin Katon'u oluyordum. Mavi önlüğümün cebinden tüm ısrarlarıma rağmen annemin koyduğu ıtır kokulu mendili çıkarıp sağ yanağımın altına koydum. Uyku bu gürültüde istenebilecek en son şeydi. Belki de ölmeyi diledim bilmiyorum. Bildiğim tek şey, yanağımın altındaki mendilin kan kokuyor oluşuydu. Gözlerimi kapadığımda dinmişti tufan ve maviydi zaman. Gözlerimi kapadığımda, Cudi Dağı'nın zirvesinde Nuh'un gemisinden inen şir-i jiyandım.

O gün o tahta sıradan hiç kalmadım. Yeis bir zamk gibi yapıştırmıştı beni sandalyeme. Akşam eve dönmeden önce yapmam gereken önemli bir işin ve evde yemem gereken sıkı bir dayağın olduğunu çok iyi biliyordum. Paydos zili çalınca okulun hayli uzağındaki çöplüğe koşar adım gittim. Tüm gün yanağımın altında duran kan kokulu mendili fırlatırken çöplüğe, içimdeki tüm cerahati de boşalttığımı ab-ı hayattan bir yudum aldığımı sanıyordum. O günden sonra o çöplük tüm kötü anlarımı yaktığım, fırlatıp attığım mihrabım olmuştu. Ya da ben öyle sanmıştım. Yanıldığımı anladığımda hayatımın en abis noktasında, Faust'un en acıklı sahnesindeydim. Başım Golyat'ın kesik başı gibi gerçeğe yuvarlanırken, ruhumda gezinen Zülkarneyn'in varlığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Kimdi ruhumun girilmedik kliklerine girip gizli haritalarındaki kriptoları çözen keşşaf? Beni cevhere çeviren, Karun hazinelerimi yağma eden kimdi? Kimdi çehresini görmediğim Zülfikar! Tasavvur edebileydim cemalini, ruhumu kemiren hasretini izale edebilirdim bir nebze. Dindirebilirdim içimdeki tarrakayı. Öldürebilirdim içimdeki Quazimodo kılıklı zangoçları.

Çöplüğe gidip gelmek, beni eve iki saat geciktirmişti. Eve vardığımda önce azar, sonra dayak yemiştim. İşin garip yanı dayağı bu gecikmeden değil de gecikmeye bahane olan kayıp mendil yüzünden yemiş olmamdı. Günün sonunda mendilimi kayıp etmiş olduğum için yeni mendil alamayacağım müjdesiyle ve muhtemelen kaba etimde annemin beşkardeşiyle altı kişi tıklım tıkış yatağıma giriyordum. Neresinden baksanız günün kazananı bendim. Yarının bu günden daha berbat geçeceğini bilmeden uykuya daldım.

BENİSTAN-3

[italik]Uyandıgımda oda yarı karanlıktı ve bembeyaz bir duman odanın içinde gezintiye çıkmış bir çocuk gibi dolaşıyordu. Ağzımda daha evvel çok nadir duyumsadığım kan tadı vardı. Üstelik nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum ve ağzımda kan tadı vardı çünkü her santimi kana bulanmış bir bez parçası neredeyse boğazıma kadar ağzımın içine tıkılmıştı. Kendi yatağımda sağ elim yatağın sol tarafına sol elim de sağ tarafına bağlanmıştı. Masonik bir ayinin esas objesi gibi yatağın ortasında duruyordum. Kocaman bir deli gömleği giydirilmiş küçücük bir çocuktum. Korkuyordum. Korkuyordum çünkü tanımadığım bir adam sol ayağını karyolamın üzerine atmış sol dirseğini dizine çenesi için payanda etmiş ve gözlerini gözlerime dikmiş kafasını aşağı yukarı sallayarak bana bakıyordu. Adamın birkaç metre gerisinde kapının hemen önünde yüzünü tam seçemediğim bir başka adam filigran gibi duruyordu. Bakınca içeride dolaşan sis ve odayı yarı aydınlatan ışığın adamın arkasındaki kapıdan geldiğini fark ettim. Kapının hemen gerisi öylesine parlaktı ki bu parlaklık nedeniyle içeride olan biteni görmeniz mümkün değildi. Adam dizlerinin üzerine çöktürülmüş elleri de arkadan bağlanmıştı. Bana bakıyor gibiydi. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ancak ya onun da ağzında benim ki gibi bir bez parçası vardı ya da ağzı bağlıydı.

Odadaki homurtulara karşılık tek düzgün cümle rahatı yerinde olan çizgili takım elbisesi olan adamdan geldi. Adam sol ayağını karyolamın üzerinden indirip geriye doğru seri bir şekilde dönerken bu akşam dedi evlat, ya sen ya da karşında duran bu adam yani ikinizden biri ölecek ve bu kararı karşında duran bu yorgun adam verecek. Küçük bir çocuğa yapılacak en çirkin şakaya maruz kaldığımı düşünüyordum ki adamın ikinci cümlesiyle içinde bulunduğum durumun ciddiyetiyle irkildim: Bu bir oyun ya da şaka değil evlat. Ya o ya da sen!

Homurdanarak adama bir şeyler anlatmaya çalışırken, yanıma geldi ve pardon ağzındaki parçamı çıkarmayı unutmuşum diye söylendi. Ağzımdaki bez parçasının çıkışıyla rahatlayan soluk borum, aldığı oksijeni ciğerlerime ulaştırmakta gecikmedi. Ancak uzun süre düzgün nefes alamamak ciğerlerimi etkilemişti. Havayla buluşan ciğerlerim fazla şişirmiş balon gibi gerildi. Bu durumda ister istemez öksürmeye başladım. Birkaç acı öksürükten sonra zar zor adama bir sorabildim: Sen de kimsin?

Sorumu duyar duymaz korkunç bir sesle kahkaha atmaya başlayan adam odanın öbür ucundan yatağıma doğru yürürken ben dedi, ben senin en yakın arkadaşınım. Cümlesini tamamladığında yüzüme kadar eğilmiş ve cebinden bir şey çıkarıyordu. Kan kokan soluğu burnumun dibindeydi. Cebinden çıkardığı çakmağı yaktığı sırada sol elinde tuttuğu mendili fötr şapkasının altına iliştiyordu. Aynı korkunç sesle, benim adım Mendil Adam dediğinde hayatım boyunca unutamayacağım o iğrenç yüzü birkaç dakika evvel ağzımın içinde taşımış olmak beni inanılmaz tiksindiriyordu. İkinci soruyu sorduğumda kapının girişinde duran adamın huzursuzluğu çıkardığı homurtudan çok net anlaşılıyordu: Peki ya o?

O dedi Mendil Adam, senin hiç görmediğin baban. Ve muhtemelen bu, onun sıcak yüzünü son görüşün. İçimdeki huzursuzluk artıyordu. Kapı eşiğinde duran adam babam olamazdı. Olamazdı çünkü babam ölmüştü. Çocuksu bir tavırla ve korkarak babamın öldüğünü Mendil Adam'a söylediğimde, odada alkış eden bir çift el sesi duyuldu. Ardından odam aydınlandı. Etrafına bir bak dedi Mendil Adam. Burası senin dünyana benziyor mu hiç? Burası senin mihrabın. Ben mihrabında bir çöp.

Şaşırılmışım. Etrafımdaki manzara daha evvel hiçbir yerde görmediğim ve muhtemelen göremeyeceğim bir manzaraydı. Tanıdık gelen tek obje yatağımdı. Aslında bulunduğum mekândaki tek obje yatağımdı. Her hangi bir yer olabilirdi burası ama tek bir yer olamazdı. O da benim yattığım oda. Bulduğumuz mekânın duvarları yoktu. Elleri bağlı adamın önünde bir patika oluşturacak şekilde sağlı sollu dizilmiş çeşitli renklerde mumlar vardı. Patika yolun ortasında bana doğru geldikçe daha da artan kandamları Hansel ile Grethelin bıraktığı ekmek kırıntıları gibi duruyordu. Yatağımın dört bir ucundan kilometrelerce uzakta dikili bir obelisk gibi duran dikitleri dolanan kırmızı ip kapının arkasından dolanıp diz çökmüş adamın ellerine ve ayaklarına uzanıyordu.

Şaşkın bakışlarla etrafımdaki dünyayı tanımaya çalışırken mendil suratlı adam kapı eşiğindeki adamın iki dizi arasında ucu adamın akciğerlerine degecek şekilde dikili duran kocaman neşteri göstererek konuşmaya başladı: Bu evrende evlat, sen yaşamıyorsun. Senin evrenindeyse baban yaşamıyor. Aynı evrende ikinizden birini öldürmem demek, kendi evreninde birinizin ölmesi demektir. Sizin ölmenizse benim dirilmem...

BENİSTAN-4

[italik] Okulun ikinci günü herkes kendisini ve ailesini tanıtan küçük bir brifing veriyordu sınıfa. Onlar anlattıkça hayat sergimin ne kadar banal kaldığını anlıyor; söyleyecek, söylenebilecek yalanlar arıyordum. Ruhumun haris yanı küstahça gülümsüyor, hikâyesini anlatan çocuklara içten içe kin besliyordum. Çoğu çocuk diğer çocukların en güzel oyuncaklarını isterken ben, sahip olamadığım ve hiç olamayacağım güzel anılarını istiyordum. O salıncaktan düşen ben olmalıydım. Pazar sabahı kır pikniğine giden de ben olmalıydım. Yahut oyuncakçıya götürülen de ben olmalıydım. Onların tüm güzel anılarına, tüm hazlarına sahip olmalıydım. Aristippos'u hiç bilmeyen ben yedi yaşında yolundan giden müridi olmuştum. Hazcıydım. Hedonisttim artık.

Anlatılan hikâyelerin kıyısında köşesinde bile olmayan ben büyüdüğüm hissine işte ilk o zaman kapıldım. Çünkü harislik, kin beslemek çocukça duygular değildi ve başkalarının güzel anılarını istemek faşistlikten başka bir şey değildi. Ve her yetişkinin içinde az da olsa bir faşist gezinirdi. Hem de hedonist bir faşist. Bir çocuğun hedonizmiyle bir yetişkinin hedonizmini ayıran kurşuni çizgiydi bu. Anlatılacak bir şeyim yoktu. Herkes kocaman testiler dolusu konuşurken benim çeyreği bile dolmayan kumkumam vardı. Üstelik içindeki su zehirliydi. İçilmemeliydi ve yahut içirilmemeliydi. En iyi ihtimalle gayyaya dökülüp kurtulmalıydı ondan. Yahut dökmeliydi testiye kâğıda.

Ben her çocuk gibi haftalığıma babamdan almıyordum. Aslını isterseniz haftalık bile almıyordum. Fakirlik çektim demiyorum. Lakin bir çocuk için bir liranın ne olduğunu iyi biliyorum. İki ders arasında yüz metre aşağıdaki bakkaldan alınamayan plastik bir top ve birkaç tatlı sakız demekti bir lira. Önlüğün cebinde kokulu bir silgiyi ararken birkaç kuruş bozukluk bulmaktı bir lira. Tavşan dişli, çilli, tıknaz uyuz, bir tipe paylaşmadığı çekirdeği yüzünden gönül rahatlığıyla .iktir çekmekti bir lira. Yani bir lira kocaman bir çocukluk ve çocuksuluktu.

İki sıra önümde oturan çocuk kendini tanıtırken, aklımda ne söyleyeceğimin uzun uzun provasını yapıyordum. Önce adım, sonra hiç görmediğim babamdan kalan soyadım. Ardından okul numaram ve hemen ardından anne ve babamın adı geliyordu. Düşündükçe liste uzuyor, liste uzadıkça zaman daralıyor ve sıra bana geliyordu. Öğretmen numaramı ve adımlı söylediğinde ağır aksak ayağa kalkıyor, papağan gibi öğretmenin dediklerini tekrar ediyordum. Onca plana ve projeye rağmen üçüncü cümlem tek kelimelik kitap gibi tavandan düşüyordu sınıfın ortasına: Yetimim.

Birkaç saniyelğine de olsa karşımda duran öğretmenin huysuz suratına baktığımı hatırlıyorum. Yüzündeki ifadenin üzüntü mü yoksa bu çocukla işimiz var, mı demek olduğunu aradan geçen onca zamana rağmen hala anlayamadım. Mücrim gibi sandalyeme otururken bana dönen minik kafalara kaçamak bakışlar atıyordum. Utanmıştım. Hem de kendimden. Esfel-i safilin zincirinde son halka gibi hissediyordum. Suçluydum. Çünkü yetim olmak suçlu olmaktı, başka çocukların anılarını kıskanmaktı. Suçluydum çünkü kıskanmak şeytanca bir duyguydu. Ve şeytan ancak yetişkinlerin yol arkadaşıydı. Çocuklar sessizdi. Öğretmen sessizdi. Sınıf sessizdi. Okul sessizdi. Dışarı da sessizdi. Hatta şimdi tüm dünya sessiz gibiydi. Dünya batonumu indirdiğimde sus pus olan bir orkestraydı. Ben de bu orkestranın maestrosu. Doğduğum ocak akşamına inat susuyordum. Üstelik sadece sırtım değil, vücudumun her zerresi acırken susuyordum.

Ağzımdan çıkan o bir kelime önce sınıfın duvarlarına çarptı. Ardından kapı altından usulca okulun koridoruna oradan da bahçeye kadar açılıverdi. Sınıfta yetimliği anlayacak bir çocuğun olması mümkün değildi ama sanki sınıftaki her çocuk ne söylediğimi anlamış gözlerle bakıyordu bana.

Sıra arkadaşım önlüğünün yakasını çekiştirirken kendini tanıttık olan diğer çocuğun ayağa kalkışını izledim. Adını söylediğinde az önce bana dönük olan tüm bakışlar ağır aksak da olsa ona döndü. Bense koğuştaki tahliyesi açıklanan bir mahkûm gibi hissediyordum. On beş dakika sonra sıra arkadaşımın dürtüklemesiyle sınıfa döndüğümde çalan tenefüs ziline son melodilerine anca yetişiyordum...

KIRGINLIKLARIMIZ - 1

[ikiyanayasa]

BÖLÜM 1/5 : KIZGIN FİNCANLAR

Kuzine dibinde bir karton kutu içinde, kim bilir hangi kıyımdan geçmiş odunlar cansız, ruhsuz ve soluk gözlerle bakıyordu delikanlıya. Daha önce hiç gelmediği hiç görmediği bu evi, sanki sahibiymiş gibi tanıyor bu aşinalık gittikçe korkutucu bir hal alıyordu gözlerinde. Şu ahşap köşeler ve solgun renkleri, tavandan sarkan lambanın iğreti hali, şark köşesinin uzunluğu, genişliği ve yüksekliği...Her şey tanıdıktı işte. O halde neden huzursuz oluyordu her şeyiyle tanıdık bu evde.

Odanın kuzey ve güney cephesine karşılıklı yerleştirilmiş iki ahşap kapı, tüm dünyası bir odadan ibaret olanlar için iki kutup noktası gibi duruyordu. Kuzeye açılan kapı odaya girerken geçtikleri dar ama uzun koridora, güneye açılan kapı ise tahminine göre evin gömme mutfağına açılıyordu. Kuzine soba güney kapısına yakın noktadayken, kuzey kapısına yakın şark köşesinin bittiği yerde; ahşap sehpa üzerinde bir televizyon sus pus duruyordu. Simsiyah ekranında belli belirsiz dört silüet sergilenecek gölge oyununun ilk perdesine hazırlanıyordu.

Delikanlının gözleri güneye açılan kapının üzerinde gidip gelirken içindeki huzursuzluğun nedenini anlamaya çalışıyordu. Payitahtında bir hükümdar gibi, güneye gönderdiği ulağın dönmesini bekleyen sabrı tükenmiş bir hakanı andırıyordu. İki benzer kapı iki farklı rüzgârın bekçisiyken bildiği tüm duaları güney kapısı açılın diye okuyordu. Ya güney kapısı açılacak rüzgâr kıbleden esecekti ya da kuzey kapısı açılacak poyraz tüm soğuluyla odaya dolacaktı. Oysa keramet rüzgârı bekleyen kapılarda değil, kapıları ayakta tutan eşiklerdeydi, o bunu bilmiyordu.

Eşikler, kim bilir kaç ihtiyar ayağın taşıdığı yorgun bedenlerin ağırlığıyla aşınmış ve renkleri iyice kararmıştı. İçeri girerken eşiklere özellikle dikkat etmişti delikanlı. Eşikler bir yere girerken bir dağın zirvesi kadar sarp, çıkarken de bir uçurum kadar derin görünürdü gözlerine. Kaç eşikten geçtiğini hatırlamıyor, kaç elvedayı bir uçurumun dibinde kaç merhabayı bir dağın zirvesinde bıraktı bilmiyordu. Bilmek istediği tek şey hangi kapının açılacağıydı sadece.

Kuzeye açılan ince işlemeli ahşap kapı tüm dertlerini anlata anlata geriye doğru açıldı önce. Yeşil ve siyah renkli esvabıyla bir kız belirdi kapı eşiğinde. Korku ve belirsizliğin etkisiyle, varılması güç bir zirve gibi duran kapı eşiğine bir sır gibi baktı önce. Birkaç saniye tereddüdün ardından sağ ayağını eşiğe doğru uzattı sonra. Yüzünde ifadesizlik hakimken elinde sıkı sıkıya tuttuğu tepsinin içindeki beş kahve fincanı, beş bardak su ve bembeyaz elleri birlikte geçtiler sırlı eşiği. Ardından hilale çalan kaşlarının altında can suyu çekilmiş iki gezegeni andıran kahve gözlerini kısarak bir kız girdi her yanı ahşap odaya. Talihleri zaman ve mekânda keşişmiş havası rakit iki metruk gezegeni andırıyordu gözleri ve bir sis perdesi sahipsiz bir ruh gibi sarmalamıştı o durgun havayı.

Beyaz başörtüsünün üzerinde irili ufaklı renk renk benekler kahve gözlerin etrafında yörüngelerinden çıkmış gezegenler gibi savruluyordu. Elleri kadar beyaz yüzü her şeyi yutmaya hazır bir ışık huzmesi gibi duruyor, kahve gözlerini okunması güç iki muska gibi gün yüzüne çıkarıyordu. Ne uzundu ne kısa. Siyah buluzunun altında kraliçe tacını andıran ince belini Babil sütunlarına benzeyen iki bacak zeminle buluşturuyor, tabanlarının değdiği ahşap zemin keyifli bir türkünün en hınzır nakaratıyla güle oynaya karşılıyordu kızın narin bedenini.

Arkasında kendi halinde bıraktığı ahşap kapı romatizmalı eklemlerinin ağrısından ağlaya sızlaya kapanırken 'Nihayet!' diye mırıldandı ihtiyar ev sahibi, öfkeyle dolu fincanları bilmeden. Oysa beş fincan kahve ve beş bardak su uzun, tehlikeli bir yolu kızın bembeyaz ellerinde geçmiş gözleriyle soluksuz bakışarak yorgun ve utanmışlıkla varmıştı her yanı ahşap odaya. Utanmıştılar çünkü beşi birden hatta beş bardak su bile daha renksizdi kızın gözlerinden. O utanmışlıkla kırılmış, kızmış sinirden daha da köpürmüştüler. Tek tesellileri kızın doğuştan sürmeli gözlerine ve yolun tüm tehlikelerine rağmen kokularını muhafaza edebilmiş olmalarıydı.

KIRGINLIKLARIMIZ - 2

[ikiyanayasa]

BÖLÜM 2/5:KADİM BİR SORU

Kahve kokusu kızla beraber deveren ederken odada, kuzine dibindeki odun dolu kutuya ilişti delikanlının gözleri. İçindeki odunlar soy kırırma uğramış bir kavmin koyun koyuna uzatılmış cesetleri gibi boylu boyunca yatıyordu. Hemhallerinden yapılmış karton, bir toplu mezarı andırıyor kutu üzerindeki kufi yazılar ambiyansı behemehâl tamamlıyordu. İçlerindeki en cılız cesede ne yaptığını hiç bilmeden uzanıverdi. Eline aldığı odun parçasını bir sarraf titizliğiyle bir cesedi değil de, cevheri inceler gibi dikkatle incelemeye koyuldu.

Dört huysuz ihtiyar delikanlıyı izlerken tilki kurnazlığıyla gülümsüyor, odaya dolan kahve kokusu lakırdılarını bıçak gibi kesiyordu. Şimdi telve konuşuyor, en okkalı en ağdalı küfürlerini köpüre köpüre ilıstiriyordu dört huysuzun zamanla pörsümüş boyunlarına; kırk yıl geçmeden çignenecek hatırı uğruna. Kız tepsideki son kahve fincanını sahibine teslim etmek için odaya girdiği edayla yürürken 'FAL' geliverdi aklına.

Merakla incelediği odun parçasını bir şeye kızmış gibi aniden kutuya fırlatıverdi delikanlı. Gözlerini karşıya mıhlamış baktığı yeri hatta koca evi yıkıp yok etmek istiyordu sanki. Karşı duvarda soluk sarı renkle çerçevesi bir fotoğraf oturduğundan beri dikkatini çekiyor, dört ihtiyarın meraklı bakışları arasında fotoğrafı kaçamak süzmeye çalışıyordu. Kahve kokusuyla dağılan dikkatleri fırsat bilip kimlik tespiti yapan polis merakıyla fotoğrafı incelemiş tespitin hincını da zavallı odun parçasından çıkarmıştı.

Fotoğraftaki kız kısa kesim saçlarını kippa gibi örten kepiyle sol omzunun üzerinden alaycı bir gülüş fırlatıyordu delikanlıya. Aynı sis perdesi bir efsun gibi dururken kızın gözlerinde, delikanlı elindeki tepsiyi ona uzatan aslın suretiyle kendini kıyaslıyor, hayret içinde hayret yaşıyordu. Bir çift göz cenneti ve cehennemi, kaderi ve kederi nasıl gösterebilirdi insana? Nasıl girebilirdi cennetle arasına? İlk günahı düşündü delikanlı, ilk günah böyle bir günah olmalıydı. Meyvesi tatlı, çekirdeği mayhoş, rengi kahvenin rengi... Yoksa bu kahvenin bir anlamı kalmazdı. Mademki adına kader dedikleri kitap yazılmıştı ta kalubelada, bir yerinde geçmeliydi bu kahve renkli günah ve cezası. Bilmeliydi insan kaç bin yıl yanmaktı bir çift kahve göze bakmak. Mademki her sorunun cevabı o kitaptaydı sormalıydı aklına takılan Âdem ve Havva'dan kalma en mahrem soruyu.

Aklından diline, dilinden kelama dökülmeyi bekleyen nice mahrem sır kapalı ağzının içinde dişlerinin dibinde kafesinden çıkacak serçeler gibi bekliyordu. Ne vakit burnuna gelmişti kahve kokusu o vakit anlamıştı, içinde yuvalanan güvercinlerin bitmişti uykusu. Aralanmıştı, kafesin binlerce yıldır aralanmayan kapısı. O vakit uçuvermişti en mahrem sırrı bilen güvercin kuşu. Herkesi susturan o fettan koku en kıvrak figürleriyle girerken delikanlının burun deliklerinden içeri aklındaki en son şey gözlerini kapayıp başını hafifçe geriye doğru çekerken dudaklarından soluk, istemsiz bir sur üfü gibi çıkan; cevabı kaderin kara kaplı kitabında yazılı o kadim, mahrem soruydu: 'Sen Misin?'

İki kelime üç hece dökülürken, delikanlı dilindeki çıbanı patlatmanın verdiği korku ve rahatlıkla bakıyordu fincana. 'Elif, Lam, Mim' gibi üç remiz diye düşündü önce. Anlamsız gibi ama gebe nice anlama. Sessizlik bir serçenin kanatlarında geziyordu her yanı aşıp odaya. Kahve vazifesini layıkıyla yerine getirmiş, konuşmaması gerekenleri susturmuş, konuşması gerekenleri buluşturmuş, birinin dilindeki prangayı çözmüştü bile. Az önce iç sesine yenik düşen delikanlı bu kez muzaffer bir komutan edasıyla 'bir fincan kahve' dedi, kızın gözlerine bakarak. Ey fincan kahve! Lisanımız bir olsaydı; hiç yorulmadan, hiç şikâyet etmeden sayardım kırk yıl hatırını senli gözlerin uğruna.[ikiyanayasa]

KIRGINLIKLARIMIZ - 3

[ikiyanayasla]

BÖLÜM 3/5:HATIRI ÇİĞNENEN KAHVE

Elindeki son kahveyi sahibine teslim etmek için hareketlenen kız tepsideki son fincanda yüreğinin son parçasını taşır gibi nazenin ve korkuyla yürüdü. Fincandaki kahve gibi köpürmüştü içi. Şimdi ya ocaktaki fincan gibi taşacaktı kuzine dibine ya da soğuyup çekilecekti fincanın derinliklerine. Soğursam diye düşündü, çekilsem fincanıma şu dört huysuzdan biri bakar falıma, görür akibetimi. Oysa bilmiyordu, hatırı çiğnenecek kahvenin falına bakılmayacağını.

Birkaç adım ilerisinde ve birkaç adım çaprazında, sobanın dibinde bir delikanlı yerden beş on santim yükseltilmiş şark köşesinin başında suyolunu tutmuş aslan gibi yatıyor, bacakları neredeyse odanın ortasına kadar uzanıyordu. Bir kalenin surlarını andıran belinin altında aynı surlara bağlı iki kule gibi duran kalın bacakları gövdesiyle zemini buluşturuyor, tabanlarının bastığı ahşap zeminde küfür gırla gidiyordu. Göz yuvalarında koyu yeşil misket gibi yuvalanmış iki iris şark ve garp seferlerini yeni tamamlamış bilge hükümdarlar gibi yorgun ama meraklı tavırlarla bir ona bir de karşı duvara bakıyordu. İri kıyım parmakları arasında bir odun parçası can teslim ederken yanı başındaki toplu mezardan bir feveran yükseliyor, ahlar vahlara karışıyordu.

Köşedeki saatin akrebi dertleşirken yelkovaniyla kız en kesif kokulu fincanı duvarda asılı duran gülümsemeyi takınarak ikram ediyordu delikanlıya. Gülersem diye düşündü gülersem ve bakarsam gözlerinin içine korkmadığımı belli ederim dengime. Belli belirsiz bir tebessümü zoraki iliştirirken dudaklarına, delikanlının gözlerine kısa ama galip gözlerle baktı. Anlına dökülmüş sarıya çalan saçları koyu yeşil gözlerini parmaklık gibi perdelemiş içlerindeki yer yer beyazlar milyonlarca azılı mahkûmun arasındaki birkaç cesur gardiyan gibi poz vermişti.

Bir çift göz korkuyu ve merhameti; sevgiyi ve güveni nasıl gösterebilirdi insana? Nasıl girebilirdi sıratla arasına? İlk günahı düşündü kız, ilk günah böyle bir günah olmalıydı. Meyvesi mürdümeriği, çekirdeği mayhoş, rengi kurşunun rengi... Yoksa bu bakışların bir anlamı kalmazdı. Mademki adına kader dedikleri kitap yazılmıştı ta ervah-ı ezelde, bir yerinde geçmeliydi bu kurşuni günah ve cezası. Bilmeliydi insan kaç bin yıl korkmaktı bir çift yeşil göze bakmak. Mademki yazıyordu her sorunun cevabı kara kaplı kitapta, o halde bulmalıydı hangi sorunun cevabı hangi sayfada.

Korkunun evrenselliği belirsizliğin belirginliğiyle birleşmiş koyu yeşil kurşun gibi namlu ucuna gelmişti. Kız tek kelime etse yahut bir kez baksa, delikanlı istem dışı düşürecekti tetiği. Anladım diye düşündü kız, koyu yeşil olamayacağına göre gerçek kurşunun rengi; namluya sürülü kuru sıkıydı çıkacak gürültünün dengi. İri kıyım bir avuç fincana değerken kızın duyduğu ilk sestü düşen tetiğin ete kemiğe bürünmüş sesi. Barut kokusu ve barut isisi bir namlunun alevi ateş böceği gibi sönuverdi. İki kelime ve üç heceyle söz olup vurdu kurşun, kanattı çıktığı yeri. "Sen misin?"

Elif, Lam, Ra gibi üç simge diye düşündü kız. Anlamsız gibi ama gebe nice anlamlara. Sessizlik bir kurşunun çığlığında dolaşıyordu her yanı ahşap evin her yanı ahşap odasını. Karşı duvarda sarı renkle çerçevesi fotoğrafın sol üst köşesinden sekup yörüngelerinden çıkmış gezegenlerin yörüngelerine oturdu. Aynı sis perdesi sırrını veremeye hazır derviş gibi dönerken kızın kahve gözlerini, kuru sıkı merminin çığlığı kara bir delik gibi yutuyordu tüm gizemini.

Kuzine dibinde, ahşap zeminin en yorgun yerinde gün görmemiş küfürlerin havada uçtuğu demlerin birinde h/iç sesine yenilmemiş kız rakipsiz bir ses tonuyla 'bir fincan kahve' dedi, delikanlının gözlerine bakarak. Ey fincan kahve! Bir çift göz esritmesin seni. Rengim senin rengindir. Kokunu en çok ben bilirim, seni demlediğim cezvelerin dibinde. Ne çok kızsın da bana, kimse bilmese de lisanını; ben yine de sayarım kırk yıl hatırını, benli gözlerin uğruna.

KIRGINLIKLARIMIZ - 4

[ikiyanayasa]

BÖLÜM 4/5: BİZİ DUYDU

Nasıl ve nerede başlarsa başlasın hikâyeleriniz, mutlu sonla bitmiyorsa eğer; geride falına bakılmamış bir fincanın dibinde bana bulanmış bir sır kalıyor öylece. Zaman geçtikçe ağırlaşan kokusuyla, kaskatı kesilen bedeniyle fincanı mezar belleyen sır; bir lahitin içindeki Firavun cesedi gibi kalıyor gelecek yüzyıllardaki yolculara. Sır sandığınız ne varsa yüz binlerce yıldan kalma, hepsi sizden öncekilerin yanıldığıydı aslında. En kadim hikâyelerinizde olduğunu sandığınız o tek hece, kendinize sormaktan kaçındığınız sorunun ete kemiğe bürünmüş sonra da çürümüş haliydi.

Hatırımın çiğnendiği günden beri kimse anlamasa da beni, ben yine de anlarım siyahın ve beyazın tek mil lisanını. Kâh Asya'da bir Hindunun ellerinde kâh Amerika'da bir Afronun ellerinde bulurum kendimi. Evvel zaman içinde su da yoktu, ateş de. Ne siz vardınız ne sırlarınız. Bir ben vardım. Safi ben. Yıldız yorgan altında bir çift köz aradım ısınayım diye. Bir çift göz aradım sonra, bildiklerimi anlayacak bir çift göz. Bir rüzgâr esti sonra, bir ateş parladı ve söndü. Safi bir ateş... Dört incir yaprağı düştü yere. Bir sarkaç salındı. Sonra bir çift söz çalındı kulaklara. Hatırı çiğnenecek söz...

Usul usul geçti mevsimler. Geçtiklerini gören bir siz yoktunuz. Bir ben vardım görmediğinizi bilen.

Taş bakıra, bakır tunca bıraktı yerini. Derken doğdu Mesih, bezdi Çinliler ve göçtü kavimler. Fethedildi şehri şehir. Haraç vermekten bıktı tüccarlar, keşfedildi yeni yerlerle beraber yeni şeyler. Ve ben, soğudum sırlarımla, ekşidim ağızlarınızda. İlk yudumla girdim zihinlerinizin en ücra kuytularına. İğdiş ettim en mahrem sırlarınızı.

Dişleri dökülmüş koca karılar, bastonlu dedeler, silinmiş çehreler, kesilmiş başlar, edilmiş küfürler, yenilmiş küfürler, atılmış kazıklar, yenilmiş kazıklar ve daha niceleri katar katar geçiyor gözlerinizin önünden. Yanıt aradığınız sorular çekiyor kervanın başını. Siz, onları sır sanıyorsunuz; öncekileri sandığınız gibi. Oysa sır sandığınız ne varsa yüz binlerce yıldan kalma, hepsi sizden öncekilerin yanıldıklarıydı aslında. En kadim hikâyelerinizde olduğunu sandığınız o tek hece kendinize sormaktan kaçındığınız sorunun ete kemiğe bürünmüş, sonra da çürümüş haliydi. Bu yüzden bir ceset gibi kokuyor, bir korkak gibi yaşıyordunuz. Ve kimse duyumsamasın kokunuzu diye, ucuz parfümler sıkıyor; kimse anlamasın korkaklığınızı diye cesur hikâyeler anlatıyordunuz birbirinize.

Nasıl ve nerede başlarsa başlasın anlattığınız hikâyeler, mutlu sonla bitmiyorsa eğer; geride falına bakılmamış bir fincanın dibinde bana bulanmış bir sır kalıyor öylece. Zaman geçtikçe ağırlaşan kokusuyla, kaskatı kesilen bedeniyle fincanı mezar belleyen sır; bir lahitin içindeki lanet gibi kalıyor gelecek yüzyıllardaki yolculara.

Adımın geçmediği hikâyelerizle hiç konuşmadığımı düşündünüz yıllar yılı, anlamanın en güzel konuşma olduğunu bilmende hem de. Bense koyu renkli takım elbisemle otururum fincanlarınıza. Dinleyip sergüzeştinizi, anlayıp ahvalinizi ayan ettim kendimi nice eprimiş gözlere. O sizi kavuran, beni fincandan çekip çıkarırken rengimle ve kokumla girdim hikâyelerinize. Anlamadınız! Adım anılmasa da hikâyelerinizde, kokum ve rengim kaldı zihinlerinizde, bin yıllık lanet gibi. Ve siz öğrenemediniz; koku duyumsanır önce ve ille de renk okunur isimden önce.

Şimdi bana bulanmış iki kelime üç hece duruyor, fincanın dibinde. Sırta vakıf şu ateşin şahitliğinde sizi duydum kırk yıl geçmeden çiğneyecek olsanız da hatırımı sizden öncekileri duyduğum gibi.

KIRKINLIKLARIMIZ - 5

BÖLÜM 5/5:SIR

Nasıl ve nerede başlarsa başlasın eski hikâyelerin deniz aşırı yolculukları, gemilerinin bandırasında mutlu son yazmıyorsa eğer demir aldıkları limanda falına bakılmamış bir fincanın sırlı telvesi kalıyor hep. Ve kim olursa olsun hikâyenin kahramanı bir soru erda gibi yiyip bitiriyor içini. Okyanusun en derin sularında pusulasını yitirmiş kaptan gibi çaresiz kala kalıyor hikâyenin tam ortasında. Öykünün en başında sorulmuş bir soru sayfalarca yazılmış bir söylencenin hiç yazılmamış ve belkide hiç yazılamayacak bölümü gibi çıkıyor ortaya.

Sen misin dediğin her kimse, sen misin dediğin her neyse bir kibrit çöpü gibi yanarken gözlerinin önünde hiç affetmeyeceğin suçları sahnellersin zihninde perde perde. Birinci perdesi sır, ikinci perdesi sır... Sarı, kızıl, yeşil ve kahve rengiyle dört ayrı başı olan bir ejderha durur sahnede. Kızıl dersin gurura, teknil küfürle kaldırırsın baltanı. Sarı dersin inada, inatla çekersin kılıcını. Yeşil dersin kinin rengine, boyarsın kızıla; kahve çıkar karşına elin varmaz, kıyamazsın. Sonra zihnin kan revan içinde oturur af dilersin kendince.

Hikâyenin başında geçilmez sandığın bir eşiği, varılmaz dediğin bir zirveyi, inilmez gördüğün bir dehlizi sır sanırsın önce. Açıldıkça sığ sulara geçilmez dediğin eşikleri geçtiğini, varılmaz dediğin zirvelere vardığını anlarsın ve bilirsin inilmez gördüğün dehlizlere ineceğini. Çevirdikçe öykünün sayfalarını hece hece, kelime kelime karşına çıkar sır; okyanuslarca aranmış bir hazinenin hiç bulunamamış ve belkide hiç bulunamayacak en değerli sandığı gibi. Sen misin dediğin her kimse, sen misin dediğin her neyse bir kibrit çöpü gibi sönerken son sayfanın son hecesiyle tüm hikâyenin kömürleşmiş bir kibrit çöpünden ibaret olduğunu anlarsın.

Kendi hikâyende kendi sırrınla yüzleşmek, okyanusun en abis noktasında fırtınaya yakalanmak gibi gelir önce. Boğuştukça hikâyeye azgın dalgalar boğuşur gibi, tuzlu su da temizler bedenini güvertayı temizler gibi. Geriye gerçeğe soyunmuş dört farklı rengiyle sırlıklam bir sır kalır. Yani ateşin yaktığını su temizlemiştir artık. Ana rahminden yeni çıkmış bir çocuk gibi gözleri ağma, rengi oturmamış, geçmişle bağını koparamamış dini, dili olmayan kötürüm bir çocuk gibi ağlar önce. Semirdikçe ve öğrendikçe dili, yarım yamalak bir retorikle peşi sıra sorar kendini; sır neydi, diye. Ve sen geç de olsa artık anlarsın sırrın ne olduğunu.

Kaderin kitabı yüreğinde saklıken, sorduğun hiçbir soruya yanıt bulamamaktı sır. Hikâyeler dolusu yaşayıp, kütüphaneler dolusu susmak yani raf raf okunmamaktı sır. Bizden öncekilerin yanıldığıydı yanıldığımız ve bizden sonrakilerin yanılacağıydı sır. Ama en çok bakılmaz dediğin bir çift gözdü sır. Çünkü bakmaktı korkmak ve korkmaktı yanmak. Yanmaktı sırrattan düşmek ki düşmekti cenneti iska geçmek.

Zihnin kan revan içinde hiç affetmeyeceğin suçların pişmanlığıyla, tarihin gördüğü en kanlı savaş meydanında son perdeyi oynarsın sırf hikâyen yarım kalmasın diye. Affetmek ve affedilmemek... Sırrı bilmenin rahatlığıyla affetmek kolay iş dersin kendi kendine ancak; affedilmemek işte asıl mesele. Adaletin olmadığı zihinlerde herkes suçluysa, kabul etmek gerekir suçu ki suç ihanet etmektir kendi hislerine. Derken tanıdık bir ses belirir zihninde. Kendine ihanetini geç, bana ihanet eden beş duyuna rağmen yine de beş kez ayrı ayrı affetsen beni; yine de affettiremeyeceksin kendine seni der. Çünkü en büyük ihanet, insanın kendine ihanetiydi. Kaderin kitabı yüreğinde saklıken aldandığın her soruyu tekrar ve tekrar sorduğum için ellerinde, dilinden ve hatta gözlerinden bile daha suçluydum. Affet işte! Kahvenin hatırını unutan dilin adına affet önce. Sonra caddeler dolusu bir insanken durmaksızın eksilten, durmaksızın yitiren, kahveyi taşıyan ellerin adına affet. Sizi duydum diyen kahvenin, sitemini duymayan kulakların adına affet mesela ya da kahvenin kokusunu unutan hislerin adına affet. Ama ille de kahve gözlerin adına affet çünkü ben sırf onlar adına affettim seni.

Nerede ve nasıl başlarsa başlasın eski hikâyelerin deniz aşırı yolculukları varacakları limanda bir fener yanmıyorsa eğer sırf yolları yarım kalmasın diye kıyıya yakın bir yerde çakılı kalıyor çapaları, varacakları limana varmışlar gibi. Bazen ıssız bir sokakta bazen tıklım tıklı bir caddede fora etsen de yelkenlerini her şeyiyle tanıdık gelen bir evin herhangi bir odasında salarsın çapanı.

Yarım bırakmadığım bu hikâye o eski evin her yanı ahşap o eski odasında ateşin şahitliği, kahvenin çiğnenecek hatırı ve dört ihtiyarın yarım asırlık inadıyla böyle başlamıştı işte. Kahve o kızgın köpüğüyle tütünden, çaydan hatta meyden bile önce girmişti hikâyesini yarım bırakmayanların hayatına. Belki kırk yıl sonra çiğnenmesi gereken hatır o vakit çiğnenmişti ya sırra vakıf ateşin ısıttığı o ahşap odada... Olsun dedi su, tüm ferahlığıyla. "Olsun! Cevher yanar kül olur, ateş söner sır olur, sır dağılır el olur. Olsun!" Ve narıyla nuruyla olsun dedi ateş. "Olsun! Bir çift kahvenin hatırına yanmak, yanıp kül olmak, kül olup savrulmak, savrulup hiç olmak; hiç olmamaktan evladır. Olsun!"

Haylaz Çocuğun Korkunç Serüveni!!!

Bir temmuz günü öğleden sonra, yağmur bangır bangır oturduğum balkonun sac çatısına vururken sol dizimdeki yara izine istemsiz halde dokunurken buldum kendimi. İnsanın yaralarının oluşu iyi mi kötü mü? Diye düşünmeye başladım. İnsan neden yaralar kendini? Sahi kaç yaşındaydım bu façayı aldığım zaman? İnsan kaç yaşında alır ki ilk façasını? Yedi mi? Sekiz mi? Dokuz mu? Evet! Evet! Dokuz yaşındaydım. Yanlış hatırlamıyorsam Ramazan bayramıydı ve baya hatırı sayılır bir harçlık toplamıştım. Bayramdan sonra, cebimde bir çocuğa milyarder hissettirecek kadar bir parayla dolaşıyordum ortalıkta. İlçeye gidip ne zamandır gördüğüm ama bir türlü alamadığım kitapları almak için fırsat kolluyordum. Para hangi cebimdeyse elim de hep o cebimdeydi. Parayı kaybetmekten korktuğum kadar bir çılgınlık yapıp paramı o aptal futbolcu kartlarına, tasolara ya da güzelim oyuncaklara harcamaktan da korkuyordum. Gerçi bir deste futbolcu kâğıdını sağda solda koşarken çamurların içine düşürdüğüm gün bir daha kart almayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim ama bu sözü tutabileceğimden hiç emin değildim. Çünkü söz verebilmenin ön kabulü insanın kendisine inanmasıdır ki ben kendime zerre inanmıyordum.

O yüzden bir an evvel gidip o kitapları almak istiyordum. İçimden de insanın çok parasının olması ne kadar kötü, diye geçiriyordum. Demek zenginlik de güzellik gibi maddi bir şeydi ve göreceydi. En azından bir çocuk için... Parayı düşürme ve çarçur etme korkularıyla evden kaçıp yedi kilometre yolu yürümüş, ilçeye gitmiştim. Aynı korkularla kitapçıya giden sokağın başında dikilmiş ince hesaplarla sokağı geçme peşindeydim.

Kitapçıya giden yolun bulunduğu sokağın başına geldiğimde sağlı sollu bir dünya dükkânın ön raflarında dizilmiş yepyeni oyuncaklar gülümsüyor gibiydi bana. Bazı dükkân sahipleri kaldırımaların bir bölümüne oyuncak kutularını dizmiş bazıları tentelerine asmıştı, en güzel oyuncaklarını. Sokağın başına geldiğimde hepsini görüyordum. Taze işlenmiş plastik kokusu bir uyuşturucu gibi işliyordu içimi. Dokuz yaşındaydım ve ben bu kokunun bağımlısıydım.

Bildiğim en afili küfür henüz hiç Amerikan filmi izlemememe rağmen 'Allah Kahretsin!' di. Evet! Allah Kahretsin! Epitopu üç sokağı olan bu küçük ilçede sadece bir kitapçı vardı. O da bir sürü oyuncuğun olduğu bir sürü dükkânla dolu sokağın sonundaydı. Ve ben sadece dokuz yaşındaydım. Bu kadar çok oyuncuğun ağır tahriki altında tüm paramı harcamadan sokağın sonuna kadar nasıl gidecektim? Kahretsin, dedim. Kitapçı dükkânını sokağın sonuna açan kitapçıyı Allah kahretsin! Bu sokaktaki tüm oyuncak satan dükkânları Allah kahretsin! Bayram boyunca harçlık yerine şeker veren elini öptüğüm tüm o koca koca insanları Allah kahretsin! İnsanın dedim, istediğin kitabı ve oyuncuğı alacak kadar parasının olmaması ne kötü.

Sokağın başında bu düşüncelerle hemhalken dokuz yaşında bir çocuğun zekâsına ve enerjisine yakışır bir çözüm geldi aklıma. Koşacaktım. Kitapçıya varana kadar hiçbir oyuncuğa bakmadan hiçbir dükkânın rafına gözüm ilişmeden, hiçbir tenteye asılmadan sokağın sonuna kadar koşacaktım. Cephede kurşun sağanağı altında koşan bir asker gibi koşacaktım. Düşman hattına bakan bir komutan gibi oyuncakçı dükkânlarına baktım önce. Plastik ambalaj kokusu cephedeki barut kokusu gibi sarmıştı ortalığı. Dokuz yaşındaydım ve ben bu kokunun bağımlısıydım. Tek kişilik bir ordunun komutanı gibi derin bir nefes alarak içimden, yine içimdeki orduya çaldım hücum borusunu. Ve koşmaya başladım.

İlk adımı atmamla karşı cephedeki askerlerin plastik kasklı kafalarını gömülü oldukları siperlerden çıkarmaları bir olmuştu sanki. Kaldırımlarda yarı karton yarı plastik kutular içinde duran askerler ellerindeki tüfeklerle hücumla kalkan askerlere ateş eder gibi üzerime üzerime ateş açılmaya başlanmıştı dükkânların mevzilerinden. Birkaç adım sonra parlak sarı gövdeleriyle iş makinaları, yeşilli grili renkleriyle askeri zırhlı araçlar ve kirli beyaz renkleriyle helikopterler çıktı karşıma. Tentelere asılmış sarı, yeşil, beyaz ve daha bir sürü renkte rengârenk plastik toplar Fatih'in İstanbul'un fethi için döktürdüğü Sahi toplarından atılan güller gibi üzerime gelmeye başlamıştı. İş makineleri ve tanklar ben koştukça üzerime üzerime geliyordu sanki. Kıvrak manevralarla tankların mevzilerinden kaçırıyordum. Helikopterlerden tentelerin altına girerek saklanıyordum. Karşı cepheye ateş edecek bir silahım yoktu. Süngü hücumuna kalkmış asker gibi koşar adım ilerliyordum, her adımında plastik kokusu cephedeki barut kokusu gibi ortalığa yayılıyordu. Dokuz yaşındaydım ve ben bu kokunun bağımlısıydım.

İki-üç dakikalık bir koşunun ardından düşman cephesini yarıp geçen bir asker gibi oyuncakçı sokağını yarıp geçmiş soluk soluğa kitapçının önüne varmıştım. Ellerimi dizlerime koyup hafif çömelir halde nefesimi yavaşlatmaya çalışırken arkama baktım. Düşman perişandı. Cephanesi kalmamıştı. Askeri yılmıştı. Binlerce kurşun yakıp tek isabet sağlayamamalarının utancıyla mevzilerine dönmüş komutanlarından yiyecekleri azarı bekliyorlardı. Plastik kokusu azalmaya başlamıştı ki nefesimin düzene girdiğini göğüs kafesimin normal şekilde hareket ettiğini fark ettim. Doğrudum ve sol elimle cebimi yokladım. Para yerindeydi. Kitapçı dükkânının kapısına doğru yürüdüm. Kolu aşağı doğru çekerken göğsünde gazi madalyası taşıyan doksan yaşında bir savaş gazisi gibi hissediyordum kendimi.

Kitapçıdan içeri girer girmez başka hiçbir reyona, hiçbir şeye bakmadan ilgili reyona gidip ardı sıra dizilmiş on kitabı elime aldım ve kasaya yöneldim. On kitaplık "En İyi Arkadaş Dizisi" adlı tüm seriyi almıştım. Kasanın önünde zengin bir adam edasıyla durup cebimden özenle birbiri ardına dizdiğim para tomarını çıkarıp kitaplarla beraber tezgâhın üzerine bıraktım. Kitapçının karşısında zafer kazanmış bir ordunun şerefli subayı gibi dimdik duruyordum. Kırklı

yaşların başında olduğumu düşünüyordum zayıf, uzun boylu kitapçı, gözlüğünü burnuna ucuna indirerek gözlüğün üzerinden baktı bana. Sonra tezgâhın üzerinde duran kitaplara ve paraya baktı. Şaşkındı. Bu küçük ilçede çocuklar kitap almazdı. Büyükler de almazdı. Aslında bu küçük ilçede okuldan istenmediyse kimse kitap almazdı. Hava cehennem gibi sıcaktı ve mevsimlerden yazdı.

Parayı eline aldı. Parmaklarını diliyle ıslatıp bir çırpıda sayıverdi. Elinde tuttuğu para bir çocuğa zengin hissettirecek kadar çok ama on kitabı satın alacak kadar azdı. Aslında hiçbir servet insana kendini zengin hissettirecek kadar çok olamazdı. Çünkü zenginlik kendisine eş olanların olmadığı bir durumda var olabilirdi. Kitapçı gözlüğünü çıkarıp tezgâhın sol tarafında duran kâğıt tomarının üzerine koydu. Ciddi bir ses tonuyla, 'Hepsini alamazsın, paran yetmiyor, ikisini bırakman lazım.' dedi. Ben ise 'Kahretsin! İnsanın istediği kitapları alacak kadar bile parasının olmaması ne kötü.' diye geçirdim içimden. Her birini büyük bir iştahla istediğim kitaplara göz ucuyla bakmaya başladım. Hangilerini bırakacaktım ki? Hepsi çok güzeldi. Hepsinin kapaklarında insanı cezbeden, içlerinde el değmemiş hazinelerin olduğunu vadeden görüntüler vardı. Kokuları daha önce hiç tatmadığım yemeklerin hiç duyumsamadığım kokuları gibiydi.

Bir cinayet işliyormuşum gibi, gizli kapaklı bir iş yapıyormuşum gibi bir cerrah titizliğiyle elime aldığım kitapları evirip çevirdim. Kapaklarındaki resimlere baktım. İsimlerini okudum. İkna olmamıştım. Sayfalarındaki resimlere bakmak için hızlı hızlı sayfalarını çevirmeye başladım. Kitapçı bana ben ise elimdeki kitapların sayfalarına bakıyordum. Tatmin olmamıştım. Olmayacaktım da. Dokuz yaşındaydım ve hiç tatmadığım bir yemeğin hiç duyumsamadığım kokusuna plastik kokusu kadar aşına değildim. Seçemeyeceğimi anladım. Ne fark eder, diye geçirdim içimden. Ne olduğunu bilmiyorsam, ne olacağını bilmiyorsam neyi seçtiğimin ne önemi var? Alelade iki tanesini tezgâhın üzerine bırakıp kısık bir ses tonuyla "Bunlar kalsın." dedim. Elimde sekiz canlıyla ardımda bıraktığım iki cinayetle sırtımı tezgâha dönüp ağır ağır küçük adımlarla kapiya yöneldim.

Kapıyı açmış mıydım yoksa elim kapı kolunda mıydı şimdi hatırlamıyorum ama kitapçının aynı ciddi sesi kapı eşliğinde yakalamıştı beni. 'Aslında kitapların birini sana hediye etmek istiyorum. Diğeri de borcun olsun. Para biriktirince gelip ödersin.' dedi. Borç mu? O da neydi? Hiç bilmiyordum. Dokuz yaşındaydım. Ve hiç borcum da olmamıştı. Borca hiç ihtiyaç duymamıştım ki. Zaten insan neden borca ihtiyaç duyardı ki? Geri dönüp tezgâhın üzerinde duran iki kitabı aldım, hediyesi için kitapçıya teşekkür ettim. Borcumu en kısa zamanda ödeyeceğim, deyip az önce zafer kazanmış edasıyla girdiğim kapıdan bu defa mağlup olmuş bir halde usul usul çıktım. Her savaşı kazanamazsın, diye geçirdim içimden. Oyuncakçı savaşı kazanmıştın. Ama kitapçıdaki savaşı kaybettin. Çünkü her savaşı kazanamazsın. Sen Süpermen değilsin.

Benim gibi küçük kasabalarda büyüyen insanlar çok iyi bilir. Biz sevinsek de üzülsek de pek belli edemeyiz bu duygularımızı. Çünkü bu duyguları bastırmış bir toplumda yaşamışız hep. Ağlamayı acizlik, gülmeyi hoppalık belletmişler, bize. Bu yüzden gülmeyi bir gülümsemeyle geçiştirmişiz hep. Ağlamayı da hep ertelemişiz yalnızlıklarımıza. Kitapları aldığıma sevinmeli miydim yoksa borçlandığıma üzülmeli miydim hiç bilmiyordum. Bu duygularla yavaş yavaş giriyordum gelirken koşar adım geçtiğim oyuncakçı sokağına. Kitapçıda yaşadığım hezimetin acısını çıkarırcasına yavaş yavaş yürüyerek geçiyordum oyuncakçılar sokağını. Gururluydum. Fethettiği şehre giren bir padişah gibi hissediyordum kendimi. Plastik kokusu kaldırım taşlarından sokak lambalarının zirvesine kadar sinmişti bu sokağa. Dokuz yaşındaydım ve ben bu kokunun bağımlısıydım.

Artık harcayacak param yoktu. Kahretsin, dedim. İnsanın istediği kitapları ve oyuncakları alacak kadar paşasının olmayışı ne kötü. Ellerimdeki kitaplara baka baka yürümeye başladım. Hiçbir dükkâna bakmıyordum. Hiçbir oyuncakla ilgilenmiyordum. Sadece bağımlısı olduğum kokularını duyumsuyordum. Belki gelecek bayram bir oyuncak alırım diye geçirdim içimden. Ama her şeye rağmen sevinçliydim. Dokuz yaşındaydım ve sevincin nasıl gösterileceği hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Bağırمام mı lazımdı bilmiyordum. Susmam mı lazımdı bilmiyordum. Elimdeki kitaplara bakıp içimden onlarca şeyin geçtiği bir anda attığım bir adım boşluğa atılmış bir adım olabileceğini bilmem gerektiğini de bilmiyordum. Ta ki kendimi iki-üç metrelik bir duvarın dibinde sol omuzunun üzerinde az önce elimde tuttuğum kitapların dağınık halleriyle zeminde yüzleştiğim ana kadar.

Sol kulağım zemine bitişik haldeydi. Nefes alışımı duyumsuyordum. Belki de duyumsadığım zeminde dolaşan karıncaların ayak sesi idi. Bilmiyorum ama bir ses duyduğumdan emindim. Ağzımda tükürükle karışmış değişik bir sıvının tadı vardı. Az sonra o tadın kokusunu da duyumsadım. Kan kokusu ne tuhaf. İnsanın kendi kanının kokusu üstelik. Plastik kokusuna benzemiyordu. Kitap kokusuna hiç benzemiyordu. Aslında hiçbir kokuya benzemiyordu. Dizlerim, dirseklerim, avuç içlerim ve yüzümün sol yanı çizik içindeydi. Kanıyordum. Acı içinde dizlerimin üzerine doğruldum. Durdum. Üzerimdeki tozu silkelemek istedim. Yapamadım. Sol kolumu kaldıramıyordum. Sağ elimi ağzıma götürüp dudaklarımdaki kanı sildim. Sağ elimin avuç içlerindeki kanamaya aldırmadan sağ elimle ortalığa dağılmış ve toza bulanmış on kitabı topladım. Ayaklarımdan üstüne kalktım. Çıkışı aradı gözlerim.

Seke seke sol yanımdaki merdivenlerin başına gidip ağır aksak yukarı çıktım. Topallıyordum. Üstelik pantolonumun sol dizi yırtılmıştı. Merdivenin başına çıktığımda basamağa oturdum kitapları yan tarafıma koyup etrafıma bakındım. Ağladım mı bilmiyorum. Ne düşündüm hiç hatırlamıyorum ama ne düşünmem gerektiğini şimdi çok iyi anlıyorum. Aslında hayat çocukken dizlerinizde, büyüyünce kalbinizde açtığınız yaralardan ibaretti, her yara kapansa da muhakkak izi kalıyordu ve siz yıllar sonra yağmurlu bir temmuz günü istemsiz halde belki de sırf kanatmak için sırf anımsamak için dokunuyordunuz yaralarınıza yaşadığınızı anlamak için. Çünkü yaşamak, yara almaktı. Kanamaktı. Hatırlamaktı. Hatırlanmaktı.

Bir hafta çok istememe rağmen bir satır okuyamadım. Omuzum kaç gün askıda kaldı bilmiyorum ama askı çıktığında, okunmamış bir kaç kitabım kalmıştı. Hiç de haylaz olmamama rağmen sona bıraktığım kitaplardan birinin "Haylaz Çocuk" diğeri "Korkunç Serüven" olduğunu çok iyi hatırlıyorum. O günden bu güne bu anımı hep Haylaz Çocuğın Korkunç Serüveni olarak anımsıyor ve kendimi mütemadiyen dizimdeki yaraya dokunurken buluyorum. Belki de sadece o zaman yaşadığımı hissediyor sadece o zaman gerçekten nefes alıyorum...

TİKSİNTİ - 1.BÖLÜM (UYANIŞ)

Ağızımda kan tadı, sağ yanağım zemine yapışık, buruk naylon kokulu havayı ağır ağır soluyarak yavaşça ayılıyorum. Ne göz kapaklarımı aralayabilecek kadar ne de zor da olsa araladığım göz kapaklarımı açık tutabilecek kadar gücüm var. Yarı aralayabildiğim gözkapaklarıma değen ışık, karşımda, zeminde duran televizyonun siyah ekranını aydınlatıyor; ekrana yansıyan silüetim küşteri meydanında yere serilmiş bir orta oyuncunun gölgesini andırıyor. Gözlerim zeminde duran televizyonun birkaç metre gerisine, halının bitip zemin parkesinin melez bir insan vücudu gibi belirmeye başladığı yere iliştiriyor. Koyu kırmızı bir sıvı ovada usulca akan nehir gibi kıvrıla kıvrıla halının bittiği noktadan yüzüme doğru uzuyor, başımın altına vardığında enine yayılan basık bir göleti andırıyordu. Uzun sayılabilecek kâküllerimin bir kısmı, alnımdan zemine dökülen koyu siyah sıvının katılığıyla akşam karanlığında siyaha çalan bir şelalenin görüntüsüne benziyor; nefes alıp verdikçe göletin kızıl, donuk, zarımsı suları dalgalanıyor ve saçımın zeminle buluştuğu noktada tıpkı bir çağlayanın tepeden düşen sularının zeminle buluştuğu noktada oluşturduğu kabarcıklara benzer baloncuklar oluşuyordu. Kâküllerimin diğer kısmı burnumun üzerinden dudaklarıma uzanırken, bu koyu siyah sıvının kimyasal gazı andıran ağır kokusunu da burnuma iliştiriyordu. Duyumsadığım zemin kokusu kadar acı koku yayan bu sıvının en az kokusu kadar acı olan tadını, alnımın sol yanından sızan ve göz çevremdeki tavukayaklarıyla dağılıp, yüzümde bir ırmağın ayrı kolları gibi farklı yönlere dağıldıktan sonra, yanağımda birleşip dudaklarımin arasından dilime düşen her damlasında tadıyordum. Bu sıvının kesif kokusuna ve naylon kokusuna şimdi belli belirsiz kendini hissettiren bir gaz kokusu eşlik ediyor, bu hafif gaz kokusu giriş katı olduğu için normalden daha yüksek inşa edilmiş daireyi derin maden kömürlerine inen bir mağaranın yayvan girişi gibi hissettiriyordu. Açlık ve susuzluk muzip bir ikili gibi midemin zillerine basıp basıp kaçıyor, hissettirdikleri yoksunluk bedenimin biyolojik alarmını çalıştırıyor, bedenim, irademi vücudumu kaldırması için zorluyordu. Fakat böylesine güçsüz ve bitkin bir bedenin kalkabilmesine imkân yoktu. İradem bedenime söz dinletiyor ve gözlerim uyanık kalmaya çalışan nöbetçi askerin gözleri gibi güçsüzce açılıp kapanırken, algım gittikçe yavaşlıyor; yarı aralanmış camdan içeri doluşan insan ve araç sesleri bana, savaş meydanındaki gürültü ve çığlıkları çağırıştırıyordu. İçeri sızan onca ses arasında kendimi uykunun getirdiği rahatlığa istemsizce teslim ediyordum.

Belki birkaç dakika belki de birkaç saat sonra... Geçen zamanı kestiremeden, yarı aralık pencereden içeri doluşan insan sesleriyle kendime geliyorum. Aynı manzara aynı buruk tat ve kokularla beliriyor karşımda, aynı açlık ve susuzlukla birlikte. Bedenim kalkmam için irademi zorluyor. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum. Gövdemle zemin arasına sıkışan sağ kolumu zor da olsa kurtardıktan sonra, sol elimle beraber bedenim için önümde payanda yapıyor ve dizlerimin üzerine doğrulmaya çabalıyorum. Sağ kolum hissedemeyeceğim kadar uyuşuk. Onun desteğinden yoksun sağa yalpalayıp devriliyorum. Yüzüm belli etmeksizin akan kızıl nehre dalıyor. Kalkmam lazım. Biliyorum. Son bir gayretle, sadece sol kolumdan destek alarak önce dizlerimin üzerine oturmaya çalışıp; sonra da ayaklarımin üzerine dikilmek için hamle yapıyorum. Sendeleyerek doğrulurken başımın ağrısını hissediyor, basıncı yüksek bir suyun kafamın sol yanına tutulduğu hissine kapılıyorum. Sol avuç içimle alnımı tutarken, adım atmaya çalışıyorum. Başım dönüyor. Yalpalayarak odanın ortasından geçip, karşı duvarın sağında yer alan ve giriş holüne açılan kapıya yanaşıyorum. Kapının bana göre soluna yerleştirilmiş ucuzluktan alınma masaya sol elimle destek için tutununca, ağırlığı taşıyamayan masa öne doğru devrilip mermer plaka gibi önünde dizili olan iki beyaz sandalyeye yaslanırken; üzerindeki defter ve kalem masaya paralel şekilde kayarak yere düşüyor. Kapı çerçevesinden destek alıp hole çıkıyor, sol bitişikte bulunan küçücük mutfığa açılan kapıya yöneliyorum. Vücudumu ve onun verdiği ağırlığı kullanarak, gövdemin soluyla neredeyse yarıdan fazlası açık olan mutfak kapısına yükleniyorum. Kapı süratle sola açılıp duvara çarpınca, buzlu camında belirgin çatlaklar oluşuyor ve ben, sabahın erken saatlerinde ahırdan dışarı salınan öküzler gibi mutfığa dalıyorum. Girişin sağına yerleştirilmiş buzdolabına yönelip kapısını açıyor, oraya kadar gitmekte gösterdiğim dirayete şaşırıyorum. Plastik su şişelerden birini sol elimle avuçlayıp sağ kolumla gövdem arasında sıkıştırıyor ve kapağını ağır hareketlerle bir radyo kanalının frekansını ayarlar gibi çevirmeye başlıyorum. İbre ayarın sonuna vardığında, kapağın son ivi de şişeden ayrılıyor ve kapak, çekirdeğinden ayrılan mermi kovani gibi yere düşüyor. Zemine çarpıp sekerek havalanırken, ben, şişeyi sol elimle kavrayıp ağızıma götürüyorum. Ağızıma dökülen suyun bir kısmı genzime kaçarken; kanın ekşimsi tadını hissettiriyor bana, suyu yutamıyorum. Ağızımda gargara yapıyor, suyu zemine tükürüyor, içmek için bir yudum daha alıyor, aynı buruk tadı tekrar hissedince yine tükürüyorum. Bir kaç yudum daha alıp tükürerek ağzımı çalkaladıktan sonra, suyun tadını hissedince, alnımı geriye yaslayıp kana kana içiyor; susuzluğumu dindiriyorum. Taşınmak üzere olduğum için dolapta abur cuburun dışında bir şey yok. Alt gözlerin birinde dün akşamdan kalma yarım pizzayı almak için eğilince, başımın ağrısı daha da şiddetleniyor. Gözlerim çıplak parmak uçlarıma kayarken başım dönmeye başlıyor. Bacaklarımin güçlerini yitiriyor. Dizlerimin üzerine çökerken, öne, dolabın içine doğru devriliyorum. Gözlerim yeniden ağırlaşıyor. Bilincim kapanmaya başlıyor. Uyumak istiyorum. Bedenim irademe bir kez daha yenik düşüyor.

Belki birkaç saat belki de bir gün sonra... Buzdolabı, kapısı açık kaldığı için alarm veriyor. Sesine uyanıyorum. Gözlerim buzdolabının içine gelişigüzel istiflenmiş birkaç abur cubura ve alnımdan sızan kanla yer yer kızıl lekelerle kaplanan dolap mazgallarına takılıyor. Ellerimle buzdolabından destek alırken dolaba yaslanmış gövdemi geri çekiyor; soluğumdaki soğuktan kurtulmaya çalışıyorum. Şimdi daha dinç ama daha aç hissediyorum kendimi, fakat

üşüyorum. Baş ağrım oldukça hafiflemiş olsa da bu kez de başımın üzerine soğuk tapan uygulanmış gibi hissediyorum. Dizlerimin ağısından kurtulmak için bağdaş pozisyonuna geçerken açlığını dindirmek için pizza dilimlerine uzanıyorum. Aklımda henüz açlığımdan başka bir şey yok. Dilimleri yerken bedenimi ve mutfak zeminini inceliyorum. Üstüm başım kanla karışık su içinde, tıpkı mutfak zeminini gibi. Son pizza diliminin son lokmasını da yuttuktan sonra, sakın hareketlerle doğruluyor, uzun süredir açık kaldığı için hala öten dolabın kapısını kapatıyorum. Tabanlarımın altındaki ıslaklık, bu dünyaya ait maddesel hisleri zihnimde uyandırmaya başlıyor. Gözlerim ışığın kırılmalarına, burnum üzerimden yayılan kan kokusuna, kulaklarım dışarıdan gelen belli belirsiz seslere alışırken; bilincim topladığı bu bilgileri anlamlı hale getirmeğe çalışarak; beni terk etmediğini anlatmaya çalışıyor. Artık varlığımın farkındayım. Bilincim açık fakat bana ait değilmiş gibi. Yahut ben bilincime ait değilmişim gibi. Zihnimi de ruhumu da kavrayamıyor, hareketlerimin nedenini algılarımdan ziyade, içgüdülerim gibi hissediyorum. Fakat bu içgüdülerin de hiçbiri bana, benim öz ruhuma ait değil gibi. Sakin adımlarla oturma odasına dönüp kapı eşiğinde dikilerek gözlerimi karşı duvara kilitliyorum. Bu evdeki neredeyse her eşya gibi ucuzluktan alınmış bir saat, ahşap desenli siyah çerçevesiyle gri duvarın üzerinde bir kara delik gibi duruyor; akrebi ve yelkovanı neredeyse dokuz otuz geliyor. Gözlerim karşı duvardayken bir adım daha attığımda ayağımın altındaki nesnenin varlığını hissediyorum. Bu nesne mutfağa giderken devirdiğim masanın üzerinden yere düşen defterim. Dün akşam okuduğum sayfası açık halde zemine düşmüş. Üzerine bastığım ayağımı kaldırdığımda, defalarca daire içine alınmış bir soru cümlesinin mürekkebinin, tabanımdaki nemin etkisiyle dağılmaya yüz tuttuğunu ve mürekkebi dağılan cümlelerin sayfa üzerinde bir kayaya dübellenmiş çelik levhaya kûfi tarzıyla yazılmış mistik bir cümleye dönüştüğünü görüyorum.

Bu sorunun yanıtını biliyor muyum? Bundan emin değilim. Fakat soruyu ne zaman ve neden yazdığımı anımsıyorum. Kendime ait sorgularımı henüz bitirmediğim, sorulardan daha çok yanıtları önemseydiğim zamanlardı. T ile karşılaştığım akşamın ilerleyen saatlerinde, ne yaşadığımı fark etmediğim bir gecenin sabahında, içinden yeni yeni sıyrılmaya başladığım bir ruh haliyle yazmışım bu soruyu. Aynı gecenin sabahına kadar yazdığım diğer cümlelerden irkilerek; kendime bir uyarı, yazdıklarına şerh olsun diye yazmışım bu tümceyi. Bu yüzden şimdiye kadar ne zihnimde ne de dış dünyada ona dair hiçbir yanıt aramamış, onu yanıtlanması gereken bir soru olarak görmekten daha çok uyulması gereken bir kanun, anayasanın değişmez hükmü olarak görmüştüm. Üstelik ne o zamanlar ne de az evvel üzerine bastıktan sonra cümlelerin dağılan harflerini görene dek içinde herhangi bir mistik güç de barındırmıyordu kanımca ya da ben taşıdığı gücün farkında değildim. Az öncesine kadar herhangi bir kâğıda yazılmış alelade bir cümle gibiydi. Oysa şimdi, kâğıt sıradan bir kâğıt olmaktan öte bir muska kâğıdı gibi görünüyordu gözüme ve üzerinde taşıdığı soru cümlesi, alnımdaki açık yaradan bir erda gibi sızıp girmişti zihnime. Artık, bir kâğıda yazılmış alelade soru olmaktan öte, zihnimde, yanıtlanması gereken en mühim soruydu ve belki de cevabı hayatın kıymetiyle eşdeğerdi. Bir müddet nereye döneceğimi, ne yana bakacağımı bilemeden gözlerimi kâğıttaki soruya kenetleyerek bakakaldım. Bu bakışma azrailiyle yüz yüze gelen insanların ölümle bakışması kadar soğuk ve korkutucuydu. Hatta saatler önce ölümle yüzleşen biri olarak söyleyebilirdim ki; ölümden bile daha korkutucuydu çünkü tecrübe edilmiş hayatın bilinmezliği karşısında ölümün bilinmezliği sır olmaktan uzak ana rahmine düşmeden önceki hiçliğin bilinmezliği gibiydi. Ölünce belki bir cennete ya da cehenneme gidecektik belki de varlığımız o noktada son bulacak, maddenin döngüsüne dâhil olup evrenin sonuna dek yaşayacaktık. Oysa bu sorunun cevabı içinde geçmiş ve şu ana dair gizler barındırıyor; bu haliyle, deneyimlediğim hayatın geleceğe nasıl yol alacağını belirliyordu. Belki dün gece yapmaya çalışıp da beceremediğim şeyi tekrar deneyecek belki de ondan vazgeçip artık inanmadığım fikirlerimi diriltmek için yeni yeni bahaneler arayacaktım. Fakat hangi ihtimale şans verirsem vereyim, ölümün getirdiği bilinmezlik, bu ihtimallerin getirdiği bilinmezlik karşısında daha belirgin kalacaktı.

Belki de cevap bu odadadır diye sağ ayağımın parmak ucuyla defteri kenara iterken, sadece üç ay yaşayabildiğim bu köhne evin oturma odasının kasmağına göz attım. Bu oda iki yıl önce, İ şehirinde kaldığım odaya pek benzemese de aynı ruhsuzluğu ve görgüsüzlüğü taşıyor; benzer mimari ve dekoratif bozuklukları insan dikkat etmese de gözüne çarpıyordu. Burada yaşadığım kısa zaman boyunca bu kusurları fark etmemiş olmam ilginçti. Eskiden yaşadığım dairenin ve odanın yapısal özelliklerine dikkat eder, oturacağım koltuktan yatacağım yatağa kadar hemen her eşyayı bu kusurları mümkün olduğunca gizleyecek biçimde yerleştirerek evi dekore ederdim. Oysa ne bu ev ne de bu oda için hiç düşünmemiş, eşyaları aklıma gelen ilk kombinasyonlarıyla yerleştirmiştim. Mesela köşe kolonlarının aşırı çıkıntılarını köşe diplerine yerleştireceğim birer tekli koltukla gizleyebilir, üçlü koltuğu pencereyle ortalayarak eski tip, döküm kalorifer peteğinin hantal görüntüsünden kurtulabilirdim. Bunlara hiç dikkat etmemişim, burayı bir yaşam alanı olarak görmekten ziyade sadece barınma alanı olarak düşünmemden ibaret miydi? Yoksa bu tutumum da uzun zamandır önemsemeyi bıraktığım hayatın, davranışlarıma yansıyan başka bir sonucu muydu? Peki, hayatı önemsemeyişim aradığım cevap olabilir miydi? Hayatı önemsemediğimi fark ettiğim zamanları anımsamaya çalıştım. Bu zamanlar soruyu kaleme aldığım zamanın çok sonrasındaydı. Bu durumda aradığım cevap olamazdı. Fakat zihnimi kemirmeye başlayan sorunun yanıtının yaşamımda gizli olduğu açıktı. Asıl soru neresinde gizli olduğuydu. Çocukluğumda mı, yoksa çocukluğumun geç dönemlerinde mi? Gençliğimin ilk yıllarında mı, yoksa şimdiki devirlerinde mi? Tek bir cevabı mı, yoksa onlarca farklı cevabı mı vardı? Soruları önemsemeyen birinin zihninde onlarca soru birikmeye başlıyor oluşu, tuhaf değil miydi?

Zihnimde bu soruları yoğururken, odanın içinde zindandaki mahkûm gibi dolaşmaya; bulunduğum zamandan gün gün geriye giderek defterimde okuduğum soruya bir yanıt aramaya devam ettim. Bulabildiğim en yakın tarihli yanıt, bu şehire gelmiş olmamdı. Bu şehire taşınmasaydım yaşadıklarımın hiçbirini yaşamayacak ve başka bir kente taşınmak için buraya dönmek zorunda kalmayacaktım. Kısa bir düşünme payının ardından bu şehire geliş nedenimi

ve anımsamı hatırladım. Her ne kadar iş icabi gelmiş gibi gözüksem de asıl sebep, T'nin başına gelenlerdi. Onun yaşadıkları beni de etkilemiş, sonuçları beni başka bir şehire gitmeye itmişti. Belki de onunla tanışmasaydım, bu şehire gelmek zorunda kalmayacak ve yaşadıklarımı hiç yaşamayacaktım. Birden onu tanıdığım geceyi anımsadım. Bu anımsama bana İ şehrindeki dairemin olduğu sokaktaki mahalle bakkalını ve orada şahit olduğum konuşmaları hatırlattı. Bu anımsama da kendinden önceki başka bir hadiseyi... Bir müddet sonra geriye doğru her adımımın kendinden önceki başka bir sebebin sonucu olduğunu; bu sebeplerin geçmişe doğru uzandığını fark ettim ve geriye doğru gittikçe hadiseler bulanıklaşıyor; hatırlamakta zorlandığım zamanlara doğru uzanıyordu. Yaklaşık bir saatin sonuna vardığımda aradığım cevabın tek bir neden değil, birbirini takip eden farklı zaman diliminde meydana gelmiş nedenlerden oluşan bir zincir kümesi olduğunu artık kavramıştım. Bu nedenler tıpkı bir zincirin henüz iç içe geçmemiş, geçirilmemiş tek başına önemsiz ama hepsi bütün olarak önemli her bir halkası çocukluğumdan başlayıp şu anıma kadar geliyordu. Bulduğum andan geriye doğru gidişim, zihnimin sahilinde kumlara gömülü olan bu zinciri meydana çıkarmış olsa da beni başladığı noktaya erdirmemiş ve bana ilk halkasını gösterememişti. Fakat artık nereye bakmam gerektiğini biliyor ve geçmişi anımsamaya çalışıyordum.

Dakikalar ilerledikçe zincirin ilk halkasını bulma isteğim daha da artıyor, bu istek beni zihnimin diplerine doğru çekiyordu. Bu dalış aşağı yukarı mevkisi belirlenmiş fakat tam konumu tespit edilememiş bir hazineyi aramaya benziyordu. Bulduğunda elde edilecek ganimetler göz önünde tutulursa, dalışın riskleri kabul edilebilir düzeydeydi. Fakat benim aradığım, hazine gibi kıymetli bir şey değil daha çok bir lanet gibiydi. Belki de bulunmaması için onu önce hazine gibi sandıklara kapatmış, sonra zihnimin derinliklerine gömmüştüm. Fakat şimdi, sakladığım bu hazineye ya da lanete ihtiyacım olduğunu düşünüyorum, tıpkı bir morfinmanın kullanmamaya karar verdikten sonra çöpe attığı morfinini araması gibi delicesine bir iştahla arıyordum onu. Zihnimin derinliklerine inmeye devam ettim. Daha diplere indikçe, tıpkı suyun basıncının arttığı gibi hayatımın da basıncı artıyor, bu artan basınç bedenimi sıkıştırıyordu. Anımsadıklarımın etkisiyle tıpkı bedenim gibi kanımın da basıncı artıyor ve basıncı artan kanım alnımdaki yaradan azar azar sızıp mekâna damlıyordu. Sızan kanı umursamadım. Kanama pahasına daha derinlere dalmaya devam ettim. Diplere indikçe kopuk kopuk da olsa hayatı önemsedığım zamanları hatırlamaya ve artık önemsemediğim hayatın kıymeti üzerine de fikir yürütmeye başlamıştım. Belki de ölümden dönmüş insanlar haklıydı. İnsan, kıyasına varmadığı uçurumların derinliğini bilemediği gibi ucuna gelmediği hayatın da değerini kavrayamıyordu. Ancak ben, onların aksine bir zamanlar hayatın kıymeti üzerine düşünmüş, hatta birtakım değerler kümesinin onu kıymetli kıldığında karara bile varmıştım. Hayatı önemsedığım zamanlarda bu değerleri ideal olarak benimsemiş, kendi yaşamımı bunlar üzerine inşa etmeye çalışırken toplumsal düzenin de bu değerler üzerine inşa edildiğini sanmıştım. Fakat zaman bana yanıldığını göstermiş; hayata kıymet veren hiçbir şeyin olmadığını, her değerın –hatta hayati önem taşıyanlarının bile- çeşitli bireysel ve grupsal çıkarlar uğruna göz ardı edilebileceğini göstererek beni inandığım safsatalardan arındırmıştı. Kendimi hayatın hurafelerinden temizlediğimde geriye toplumsal yaşamdan soyutlanmış, bireysel bir yalnızlığın gölgesinde kalmış kıymetsiz bir hayat bulmuş ve kıymetini yitirmiş bir dünyaya karşı başka bir dünyayı daha cazip bulmuştum. Bu yüzden yaptığım şeyden emindim. Ayrıca arzuladığım ne varsa –kast ettiğim kesinlikle cennette vaat edilen hazlar değil- onda bulacağım düşüncesi, kıymetini yitirmiş bir dünya algısıyla birleşmiş ve bu birleşim o dünyaya ait madde üstü hisleri tat alamadığım dünyanın duyularıyla hissetme arzumu da uyandırmıştı. Bu nedenle de bu yöntemi seçmiştim. Fakat girmek isteyip giremediğim yenedünyaya karşı, varlıkla yokluk arasında arafta kalmış başka bir dünya daha vardı. Belki de hissetmek isteyip de hissedemeyişimin yahut hissettiğimi anımsayamayışımın nedeni ruhum gibi bedenimin de arafta kalışıydı. Zihnimi öylesine boşaltmış ve buna hazırlamıştım ki, tıpkı kinik filozoflar gibi aylarca münzevi bir hayat yaşamış; algımı bulandıracak tüm toplumsal kurgulardan uzak kalmıştım. Sanıyordum ki bu dünyadan uzaklaştıkça gitmek istediğim boyuta yaklaşacak ve gerçekleştireceğim tek eylemle de ona erişebilecektim. Oysa gözümü kapattığım andan açtığım ana dek –baygın kaldığım uykulu dönemi saymazsak- aynı mekânda uyuyup, aynı mekânda uyanmıştım. Ne boyut değiştirmiştim ne de bir yere gitmiştim. Öte dünyadan bir şey almamış ve ona bir şey vermemiş gibiydim. Fakat zihnime doluşan soruları bir kenara koyarsak yine de kendimi eksilmiş hissediyor, bu yola girerken duyumsadığım hiçbir duyguyu şu an duyumsayamıyordum. İçimde herhangi bir korku, sevgi, umut, umutsuzluk barındırmadığım gibi sanki artık bu hisleri umursamıyordum da. Üstelik içimde, aşına olduğum huzursuzluk gitmiş, yerine doygun bir kayıtsızlık, anlamsız bir umursamazlık da gelmiş gibiydi. Ne alnımdan hâlâ inceden inceye sızan kanı ne de kanın halılara, evin içinde sağa sola bulaşmasını umursuyordum. Ne hayatı önemsiyordum ne ölümü; ama yine de artık ölmek istemiyordum. Bu yaşadığım şok hali değildi; çünkü yaptığım şey üzerinde günlerce düşünmüş, nedenlerini kabul etmiş ve nasilini uzun uzadıya planlamıştım. Bir anarşistin devrimi ateşleyecek eylemi kadar yüce bir eylem olmasa da, benim eylemim de kendi çapında küçük bir devrime kapı aralayacak ve bu devrim beni özgür kılacaktı. Sonuçlarından öylesine emindim ki, bu eminlik içimdeki dinsel kaygıları kazıyıp atıyor, beni, inançlarım karşısında çelikten zırhlarla kaplıyordu. Üstelik bu zırhları parçalayabilecek bir silah, delip geçebilecek kalibrede bir mühimmat ve etkisiz hale getirebilecek bir tılsım da yoktu. O halde ne ters gitmişti de beni özgür kılacağını zannettiğim bu devrimsel eylem amacına ulaşmadığı gibi benden bir şeyler alıp götürmüştü? Neydi benden eksilttiği? Neydi bendeki dinginliğin sırrı? İçimdeki duygusal boşluktan ziyade içgüdüsel benliğin anlamı neydi?

Odanın içinde, koltukla televizyon arasında gidip gelirken duraksadığım bir anda duvardaki saatle ikinci kez göz göze geldim. On bire gelmek üzereydi. Saatin ilerleyişi bana zaman denen mefhumun varlığını anımsattı. İki gün sonra başka bir şehire taşınacağımı hatırladım. Gözlerimi saatten ayırarak oturma odası olarak kullandığım odaya göz gezdirmeye devam ettim. Manzara evin diğer odalarıyla aynıydı. Bu odada da evdeki diğer odalarda olduğu gibi koliler ve gazete parçaları duvar diplerine gelişigüzel yayılmıştı. Saatin asılı olduğu duvarın dibinde yan yana üç koli

ve onları etrafına saçılmış çeşitli mutfak eşyaları, kimi gazete kâğıtlarına sarılmış, kimi henüz sarmalanmamış açık vaziyette yerde duruyordu. Karşı duvarda, masayla koltuk arasında, paketlemesi tamamlanan ve ağzı bantlı yan yana ve üst üste dört koli ve pencere tarafındaki kolilerin üzerinde de ağızlarını kapatmakta kullandığım bant duruyordu. Her şey olması gerektiği gibi, olması gerektiği şekilde ve olması gerektiği yerdeydi. Zemindeki kan lekeleri dışında, bu evde, zamanın hayatın normal akışı dışında aktığını, sağa sola dağılmış tüm bu eşyaların sahibinin taşınma dışında başka bir planının olduğunu gösterir herhangi bir emare yoktu. Oysa yapmaya karar verdiğim şeyi yapacakken, hayatı normal akışı içinde yaşamış olmam bir idam mahkûmunun birkaç saat sonra asılacakken yemek yemesi kadar anlamsızdı. Anlaşılan o ki bu anlamsızlık, yapmaya karar verdiğim şeyden önce de vardı. Peki ya bu ruh hali, o da var mıydı?

Duraksayınca, bacaklarımın sızladığını hissetmiştim. Oturmak için pencere önüne, televizyonun tam karşısına yerleştirilmiş kanepeye doğru ilerlerken; alnımdan ince ince sızıp yaranın içinde biriken bir damla kan, sol ayağımın parmak uçlarına damladı. Bu damla bana dün geceyi anımsatsa da aynı kayıtsız dinginlik ve umursamazlıkla, saatler önce ölümün kıyısından dönmemişim gibi usulca kanepeye oturup uzaktan kumanda ile zeminde duran televizyonu açtım. Ekranda görüntüsü beliren yayın, sürekli izlediğim haber kanallarından biriydi. Birkaç ahmak öğleye yakın bu saatlerde kökleri Osmanlı'ya kadar uzanan bir takım konuları her zamanki politik ve ideolojik bagajlarının ağırlığıyla tartışıyor; izleyenlere kendi fikirlerinin propagandasını yapabilmek adına fikri gerçekliğin, beşeri ahlakın sınırlarını zorluyordu. Çok değil yaklaşık yirmi saat önce bu yayını izliyorum olsaydım vereceğim tepkileri de hissedeceklerimi de kestirebilirdim. Şimdiyse hissedebileceklerimi biliyor; onlara karşı istemsizce takındığım bu kayıtsız tavrı anlamlandıramıyordum. Sanki usta bir ahşap oymacısının bir kütüğün içini zamanla oyup boşaltması gibi dün akşamdan bu yana usta bir oymacı da keskin bir iskarpela yardımıyla içimi oymuş; başka bir zanaatkâr olan demirci de içimden çıkan yongaların yerini demir ve bakır alaşımından döktüğü, bedenimi biyolojik olarak ayakta tutmaktan başka bir işe yaramayan soğuk metal parçalarla doldurmuştu. Bu hissizliğin, bu tepkisizliğin başka açıklaması olamazdı. Öne doğru hafifçe eğilerek dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayıp, yanaklarımı avuçlarımın arasına aldım. Bu görüntümlerle kendinden daha büyük çocukların oyununa dâhil edilmediği için dışarıda kalan ve kaldırılma oturup onları izlerken ağlayan çocukları andırıyordum. Fakat ağladığım yoktu. Kırmızıya boyanan ellerimi aşağıya ve yukarıya doğru hareket ettirerek avuç içlerimle yanaklarımdaki kanı sıyrıyor; ellerimi, başıma ulaştıklarında saçlarımda gezdirerek temizliyordum. Bu hareketler esnasında sağ kolumun uyuşukluğunun iyice azalmış olduğunu, kalem tutabilecek güce kavuştuğunu fark ettim. İçimde yazma isteği belirdi. Devingen bir hızla bu hareketleri tekrar ederken, hâlâ azıcık da olsa kanayan alnımdaki yaradan sızan bir damla kan sol dizime damlamış ve dizimdeki tüylerin yavaşlatıcı etkisiyle, çocukluğumdan kalma bir yaranın izine doğru usulca uzanmaya başlamıştı. Umursamadım, fakat yine de kendimi kandamlasını seyretmekten alıkoyamadım. Tüyle temas eden damla temas ettiği her kılda bir zerresini bırakarak gittikçe yoğunluk kaybetse de gitmek istediği noktaya varmakta oldukça kararlıydı. Çok kısa zaman içinde yara izine ulaşan kan, önce yara izini çepeçevre kuşatmış; sonra düşmanı pusuya düşürmüş amansız bir ordu gibi aniden atağa kalkarak izi tamamen kırmızıya boyamıştı. Durup sağ avucumun tersiyle dizimi temizleyerek yara izini açığa çıkardım. Donuk kırmızı bir renk hâlâ yara izini kaplıyordu. Bu haliyle, önce ezilip kan toplayan sonra da katılan avuç içi nasırlarına mı yoksa cesetlerden temizlenmiş savaş meydanına mı daha fazla benzediğine karar veremiyordum. Sol elimin avuç içini sol ayağımın dış cephesine yerleştirerek dört parmağımla bacağımlı kavrayıp boşta kalan başparmağımla yara izinin üzerinde gezinmeye başladım. Bu geziniş bir yönüyle Alice'in Harikalar Diyarı'ndaki gezinişine başka bir yönüyle de Don Kişot'un Toledo'daki gezinişine benziyordu. Geziniş esnasında bu yarayı almama sebep olan haylazlığımı düşünmeğe başladım. Zaman sonra zihnime attığım bu sondanın etkisiyle sadece çocukluğumun anıları değil, tüm geçmişim bir artezyen gibi fişkırmaya; dakikalar öncesine kadar hatırlayamadığım görüntüler de gözlerimin önüne gelmeye başlamıştı. Bu, batık olan korsan hazinesinin suların çekilmesiyle beraber gün yüzüne çıkması kadar mucizevi bir şeydi. Birkaç dakika önümde akan anılarımı seyrettikten sonra, ellerime ve yüzüme konan sinekleri kovarak kollarımı göğsümde kenetleyip, geriye doğru yaslanırken dalıp derinlerden çıkardığım geçmişimi düşünmeye devam ettim.

Bu düşünüş içinde ne geçmişe dair bir muhasebe ne de geleceğe dair herhangi bir plan barındırmıyordu. Çünkü geçmiş, gözlerimin önünde fişkıran bir artezyenle mekâna boşalıyor, gelecek ise hissizliğimin gölgesi altında dakika dakika kararıyordu. Benim için artık geçmiş ya da gelecek yoktu. Hatta "şimdi" bile yoktu. Sanki zamanın ölçülebilir en kısa diliminde yaşıyor, bu kısacık zaman biriminde her an yeniden doğup, ölüyordum. Gözlerimin önünde fişkıran hatıraların içinden; geçmiş, geleceği ve şimdiyi elimden alarak beni bu kadar küçük bir zaman dilimine hapseden nedenleri aramaya koyuldum. Bu nedenler aynı zamanda kopuk olduğuna inandığım zincirin halkalarıydı da. Hafızam üst üste yığılmış milyarlarca anıyı önce zihnimin zemininde sağa sola yayıyor, sonra bunları alt alta ve yan yana dizerek anlamlı hale getirmeğe çalışıyordu. Fakat zaman dilimleri o denli büyük ve kopuktu ki onların içinde bazen bir konuşmada geçen tek cümle, bazen başkası tarafından alınan bir karar, bazen bir kâğıda atılan imza gibi kısacık anlara dayanan nedenleri görebilmek imkânsızdı. Bunu anladığımda zihnimi, nedenlerin ait olduğu büyük zaman dilimlerini seçip ayırmaya zorladım. Birkaç dakika sonra önümde milyonlarca anının içinden seçip aldığım, izlenmeye hazır onlarca hatıra birikmişti. Her birini zihnimde oynatmaya ve hayatıma kilometre taşı olduğunu düşündüğüm kısacık zaman dilimlerini içlerinde aramağa başladım. Zihnim bu işlemleri öylesine büyük bir hızla yapmaya başlamıştı ki, görüntüsünü iğdiş ettiği anının bazen ileriki bir dakikasına ya da saatine bazen de daha önceki bir gün yahut haftasına atlıyor; ihtiyacı olduğu zaman dilimine ulaştığında ait olduğu aralığı keserek hafızamın başka bir alanına kaydediyordu. Dakikalar sonra, belleğimin bir kısmında kurgulanmaya hazır, parça parça zaman dilimlerinden oluşan onlarca görüntü birikmişti. Artık beni bu noktaya sürükleyen zincirin kopuk halkalarına sahip olduğum gibi, zincirin ilk halkasının ne olduğunu da biliyordum. İş onları art arda ekleyerek zinciri tamamlamaktaydı.

Zihnimi, tabanına yaydığım önceki görüntülerden temizleyip; aynı yol ve yöntemle, ayırdığım parçaları temizlediğim görüntülerin yerine yaymaya başladım. Filmin tamamını izlemiş biri olarak ben bu filme ait görüntülerden oluşturacağım bu kısacık klbin, taslak kurgusunu bir kenara iterek final kurgusuna odaklanıyor; elimdeki parçalardan doğrusal olarak akanlarını düz bir kurguyla, aynı zamanda yaşananlarını çapraz kurguyla, aynı sebep ve sonuçlara dayananlarını biçimsel kurguyla, hiçbir bağlantısı olmayan ama netice olarak birbirini etkileyenleri de atlamalı kurguyla birbirine ekliyordum.

Film tamamlandığında ortaya çıkan eseri zihnimde oynatmaya koyuldum. Hayatımın uzunluğu karşısında çok küçük bir zaman dilimini gösteren bu film bekleliğimin ilk aylarından başlıyor ve dün akşama kadar uzanıyordu. Dün geceye ait son kareyi de izlediğimde bu kısa filmin yıllarca kaçındığım bir gerçeği anafikir bellediğini fark ettim. Bu gerçek, adına ideal dediğim ne varsa hiçbirinin gerçek olmadığı; onların bana münhasır bir takım sanrılardan ibaret; gerçekliğin tahrif edilmiş hallerinden oluşan ve hayatı betimlemekten uzak bazı mefkûrelerden daha öteye gidemeyecek düşünceler olduğu gerçeği idi. Onlara sahip oldukları gerçekliği atfederek, onları anlamlı hale getiren bendim. Benim ellerimde sihirli güçlerine kavuşuyor, ellerim dışında tıpkı başkasının avuçlarında sihrini yitiren Musa'nın asası kadar etkisiz kalıyorlardı. Kuvvetlerini benden aldıkça, hayatla bağımı koparıyor, beni idealle gerçek arasında sıkıştırarak hareketsiz kılıyor, yaşananlara karşı savunmasız bırakıyorlardı. Neyse ki kısa zaman önce onlardan kurtulabilmişim de özgürlüğüme gidecek devrimin habercisi olan şu önemli eylemi gerçekleştirme cesaretini gösterebilmişim. Fakat ortaya çıkan bu filmin benim dışımdaki bazı kahramanları –çoğu benim on beş yıl evvelki halime benzeyen kahramanlar- şu an benim inanmadığım ideallere inanıyor; onları gerçekleştirebilmek adına yaşadıkları sosyokültürel çevre ile çatışarak yaşamaya çabalıyorlardı. Bu çabalar karaya vurmuş balığın çabaları kadar faydasızdı, çünkü suyun olmadığı yerde atılan yüzgeçlerin işe yaramadığı gibi gerçeğin aranmadığı toplumlarda da bu çabaların işe yaramayacağı aşikârdı. Bu nedenle varmak istedikleri nokta, hiçliğin ortasında tüm evreni meydana getiren o tek noktaya benzer bir noktaydı. Onu infilak ettirerek ondan bir evren yaratabilecek kudretten mahrum olmakla birlikte, ona şekil vererek ondan gerçek bir dünya meydana getirebilecek yetenekten de zamandan da yoksundular. Ne Tanrı gibi zamanın dışındaydılar ne de ruhani varlıklar gibi içindeydiler. Zaman oku onlar için de tıpkı bana aktığı biçimiyle, düz bir hat üzerinde akıyor; varlıklarını yokluğa doğru sürüklüyor ve onlara da bana açtığı yolların benzerlerini açıyordu. Bu yolların hepsi de benim şu an oturduğum koltuklara benzer koltuklara çıkıyordu. Bu koltukta oturduğum için ben, onların seneler sonraki hallerini tahmin edebiliyor; henüz yaşamadıkları şeyler yüzünden onlar adına üzülebiliyordum. Seneler sonra pek çoğu tertemiz, bir kısmı da benim gibi kana bulanmış avuçlarıyla karşı karşıya geldiklerinde -belki de bir kısmı asla böyle bir şansa sahip olamayacak- dönüp geriye bakacak ve hayatlarını harcadıkları ideallerinin hayat karşısında hiçbir değeri olmayan mücevherlerden ibaret oldukları gerçeğiyle yüzleşeceklerdi. Çünkü hiçbir mefkûre hayat kadar gerçekçi ve acımasız değildi. İnsanın ülkülerinin olması elbette iyi bir şeydi. Fakat bu ülküleri gereğinden fazla ciddiye alması hiç de iyi değildi. Bu ciddiye alış hayatla bağlarını koparabilir; -tıpkı benim kopardığı gibi- hayatın geç dönemlerinde yerini bulacak kavrama yetisinin eksikliğiyle yaşamı hiç anlamadan var olmaya devam etmelerine neden olabilirdi. Oysa hayat bize rağmen ve bizim dışımızda akıp giden bir nehirken insanın bu deryaya ideallerinden yaptığı salla açılması tehlikliydi. Azgın suların kuvvetiyle sürüklenerek yatağındaki taş ve kayalara çarpması, sığ sularında hayatın gerçeklerine çarpıp karaya oturması içten bile değildi. O yüzden birileri karşı karşıya oldukları tehlikeleri onlara anlatmalı yol aldıkları derme çatma sallardan onları kurtarmalıydı.

Kanın kokusunu alan sinekler, arkamda yarı aralık olan pencereden eylülün ılık havasıyla birlikte içeri doluşmuştu. Bir kısmı zemin üzerinde katılaştıran kanın etrafında dolaşırken, bir kısmı da ısrarla alınma ve ellerime konarak ince eklem bacaklarıyla derimin üzerinde sağa sola hareket ediyordu. Bu hareketleri her ne kadar kanlı derinin üzerinde yapıyor olsalar da, kan, kaşıntı hissi vermelerine mani olamıyordu. Ellerimi uçup gitmeleri için gözlerimin önünde yelpaze yapıyordum, fakat verdikleri rahatsızlık, dayanılacak boyutu geçmişti. Duş almaya karar verdim. Ayağa kalkıp temizlenmek için banyonun yolunu tutarken aslında hiç de düşünmemiş olmama rağmen “ Neden onları kurtaracak kişi sen olmayasın?” diye mırıldandım. Bu soruyu öylesine inançsız ve ruhsuz bir dille sormuştum ki kendime; daha birkaç adım atmamıştım ki kendini dahi kurtarmaktan aciz bir insanın kahramanlığa soyunuyor oluşu karşısında hayrete kapıldığımı fark ettim. Ancak, kapı eşiğine vardığımda düşünmediğimi sandığım fikri kendime kabul ettirmek için benliğimi zorluyordum.

Odadan çıkarak, tam karşımda yer alan banyo kapısına doğru yürüdüm. Solumda, kapısı açık duran mutfağa bakmadan yaklaşık bir metereye dört metre olan uzun, dar koridoru geçerek banyoya girdim. Doğruca duşakabine yönelip, önce suyu sonra da şofbeni açtım. Birkaç dakika bekleyip ısınıp ısınmadığını elimle kontrol ettikten sonra, üzerimdeki penye ve kısa şortu çıkarmadan uygun sıcaklığa erişen duş telefonundan akan suyun altına girdim. Su önce başıma çarpıp yavaşlıyor, ardından kafamın üzerinde onlarca kola ayrılıp aşağı süzülerek omuzlarıma dökülüyordu. Elbiselerim sıcak suyun yumuşatıcı etkisiyle saatler önce kendilerine bulaşmış, zamanın ve havanın etkisiyle katılmış kandan arınıyor; üzerlerindeki donuk kan, deney tüpünün içindeki karışımın çözültisi gibi ayrışıp damlıyordu. Vücudumdan sızıp zemine damlayan kanlı suyla birlikte bedenimden başka bir şeylerin de yıkanıp gittiği hissine kapıldım. Sıcak su, tıpkı katıyla sıvının ayrışmasını sağladığı gibi bedenle bedensel olmayanın da ayrışmasını sağlıyor; üzerimden dirimi çekip alıyor, beni doğaüstü hiçbir bağı olmayan madde gibi bırakıyordu. Bu madde evrenin arkhesi gibi yalnızdı ve yalnızlığı Havva'dan önce Âdem'in yalnızlığına benzer bir yalnızlıktı. Ne kendinden öncekilerin varlığını biliyor ne de kendinden sonrakilerin varlığını umuyordu. Zamanın ölçülebilir en kısa biriminde, sonsuzluğu yaşıyordu. Dakikalar sonra üzerimden sızan damlacıkların iyice berraklaştığını fark ettim. Üzerimdeki

elbiseleri çıkararak çıplak bedenimi hissettiğim yalnızlıkla birlikte suyun sağaltıcı sıcaklığına bıraktım, fakat algıladığım sadece maddesel ilişkilere bağlı bedenimin duyumsadığı hislerdi. Belli ki su ruhumun aradığı ilaç -eğer hala bir ruhum kaldıysa- değildi. Yaklaşık beş dakika boyunca temizlendikten sonra, suyu kapatıp duşakabinden çıktım. Sağ tarafta asılı duran büyük boy havlulardan biriyle önce gövdeyi kurularak sonra da havluyu bedenimin alt kısmına sardım. Birkaç adım attıktan sonra solumda bulunan lavaboya dönerek bakışlarımı aynaya diktim. Yüzeyi, sıcak suyun buharıyla buğulanmış, belirli noktalarında biriken su damlacıkları yer çekiminin etkisine karşı koyamayıp aşağıya doğru kayarak yüzeyinde fay hatlarını andıran çatlaklara yol açmıştı. Bu çatlakların yapısı insan vücuduna çarpan yıldırımın bıraktığı hasara benziyordu. Başladıkları yerden aşağıya doğru dallanıp budaklanıyor, birleşip ayrılıyor, iç içe geçip insan sinirlerini andıran karmaşık bir yapıya bürünüyorlardı. Sağ elimin avuç içiyle aynayı sağ üstten sol alta doğru silmeye başladım. Ne kadar silersen sileyim, bir miktar su aynanın yüzeyinde ince bir ter gibi kalıyor; fakat bu ter aynada akseden yüzümü görmeme yine de mani olmuyordu. Suratımı aynaya yaklaştırarak, düşerken kalorifer peteğine çarptığım başımda oluşan yarayı görmeye çalıştım, fakat perçemlerimin altına gizlenmiş yarayı görebilmem olanaksızdı. Sol elimin baş ve işaret parmağıyla saçımı geriye doğru toplarken yüzümü aynaya daha da yaklaştırdım. Alnımın solunda yaklaşık iki santimlik bir yara hala çok ince kanıyordu. Yaranın etrafı siyahlamış ve bu siyahlık neredeyse çapı beş santime erişen dairesel bir alana yayılmıştı. Alnımın solunda bebek yumruğunu andıran küçük bir bombe oluşmuş, bu şişkinliğin üzerindeki ince çizik ve kesikler kanla dolmuştu. Sağ elimin işaret parmağıyla yaranın birkaç santim etrafına dokunarak bir tam tur attım. Ağrısı dayanılmaz kadar kötü değildi ve dikişe ihtiyacı yoktu. Aynanın üzerindeki dolabı açarak pamuk ve yara bandı aldım. Pamukla sızan kanı temizleyip, üç yara bandını alnıma paralel biçimde yapıştırdım. Saçlarımı serbest bıraktığımda kâküllerimin altında derimin rengine yakın üç yama çok da dikkat çekmiyordu.

Banyodan çıkıp, önce sağ tarafımda kalan küçük yatak odasına yöneldim. Girişin solunda kalan duvarın, önündeki elbise dolabımdan iç çamaşırı, penye ve eşofman aldım. Hızlıca giyinerek mutfağa geçtim. Buzdolabından aldığım bir miktar buz, tezgâhın üzerindeki bezlerden birinin içine atarak oturma odasına yöneldim. Kapı eşiğine vardığımda birkaç adım önümde, zeminde duran defterimi yeniden fark ettim. Ona doğru eğilirken gözlerimle kalemimi zeminde aradım. Yan yana duran iki sandalyeden bana yakın olanın altındaydı. Onu da alarak doğruldum. Sandalyelere yaslı masayı düzeltirken elimi koyduğum ucundaki kanlı beş parmak izini fark ettim. Umursamadım. Elimdeki kalem, defteri ve buz torbasını pencereye yakın tarafına koyarak, üçlü koltuğun solundan dolanıp zeminde duran kanıma basmadan pencereye yöneldim. Arka bahçede yan yana dikilmiş ve sokakla evin bağıny neredeyse kesmiş olan dört ardıc ağacına bakarken hâlâ açık olan penceremi kapattım. Dışarıdan gelen gürültü de serin hava da kesilmişti. Öğlenin erken saatleri olmasına rağmen ağaçlar ışığı büyük oranda engelliyordu. Daha fazla ışığa ihtiyacım vardı. Perdeleri kapatmaya karar verdim. Gece perdesini sağ uçtan sol uca kapatırken dört ardıc ağacı da gözlerimin önünden birer birer kayboluyordu. Geldiğim yoldan geri dönerek pencereye yakın sandalyeyi çekip oturdum. Sadece günlük olarak değil, aklımdan geçen her şeyi yazdığım defterimin hâlâ nemli olan sayfasını açtım. Daire içine alınmış yazıyla bir kez daha göz göze geldim. "İşleri bu noktaya nasıl getirdin?" diye yazıyordu ve ben, artık aylar önce sorduğum bu sorunun cevabını biliyordum. Defterin sol kanadına bulunan yazılı son sayfasını açtım. Sol elimle buz torbasını, sağ elimle de kalemimi kavradım. Buzu alnımdaki yaraya doğru, kalemimi de defterin sağ kanadındaki sayfanın sol üstüne doğru hareket ettirdim. Torba alnımdaki yaraya değerken kalemim de kâğıda değişiyor, yanıtlanması gereken sorunun cevabı yazıya dökülmeye başlıyordu: "Ağızımda kan tadı, sağ yanağım zemine yapışık, buruk naylon kokulu havayı ağır ağır soluyarak yavaşça ayılıyorum..."

A...

4.Gün

Eylül 201.. "

TİKSİNTİ - 2.BÖLÜM (KİM KİMDİR?)

Numenler bizden bağımsız, kendi özgün yapılarıyla; kokusuz, tatsız, renksiz ve şekilsiz halleriyle vardılar. Onları algılayıp özlerinden koparan, zihnin kalıbına döküp eriterek tanımlayan, onlara bir ad koyarak fenomen haline getiren bizleriz. Şeylere ad koymak bir nevi tanımlamak, sadeleştirip gerçeği aklın kavradığı ya da kavrayacağı biçime sokmaktır. Bu biçimlendirme gerçeği lime lime edip parçalara ayırarak yanılımalara yol açmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü her tanım onu kuran aklın bilgisi ve sezgisi dâhilinde şekillenir. Bilgi yanlış veya eksik olabilir, sezgi yanılabilir. Dolayısıyla her tanım gerçeğin eksik bir kısmını içerdiği gibi, içinde gerçeğin kırtısını dahi barındırmayabilir. Beri yandan somut dünyada durum buyken, soyut evrende durumun farklı olması beklenilemez. Sevgiyi, nefreti, acıyı, neşeyi vb. ve daha bir sürü duyguyu algılayışınız; elinize aldığınız bir nesneyi algılayıp kavrayışınızdan daha karmaşık zihinsel süreçlerin eseridir. Bu yüzden insanların duyguları anlamada yanılma payının yüksek oluşu gibi; geçmiş, gelecek gibi kavramsal yanları ağır basan, bitmemiş, tükenmemiş ya da henüz başlamamış, bir süreç ifade eden olgusal durumları kavramada da yanılma payları yüksektir.

Benim için geçmiş bu noksan tanımıyla, A. şehrindeki dördüncü günün sabahına kadar anımsadıklarımın ibaretti sadece. Yaşadığımı anımsamadığım anları umursamadığım gibi, onların üzerimde tesirleri olduğunu yahut olabileceğini düşünmemiştim de. Dizime damlayan bir damla kan aradan geçen birkaç haftanın ardından; yanıldığımı, geçmişin hatırladıklarımın daha büyük bir çokluğa tekabül ettiğini ve bu çokluğun belleğimdeki saklı kalan yanlarıyla bana etki ettiğini gösterdi. Bahsini ettiğim durum davranışların zamanla alışkanlıklara dönüşmesi, bu alışkanlıkların da tutumlar gibi yerleşik hale gelmesi değil; daha çok geçmişin bir noktasında, kısacık bir zaman diliminde olup bitmiş hadiselerin duygularımda ve zihnimde kök salarak beni bazı konularda daha duyarlı hale getirmesidir. Zihnim algımın seçici özelliğiyle, bir yönüyle bu olaylara benzer yahut onları çağrıştıran olayları bir şekilde hafızamın ücra köşelerine saklayarak; benzer hadiselerde vereceğim tepkileri, hissedeceklerimi belki bir savunma mekanizması olarak zihnimde bir cephaneye gibi biriktirmişti. Yığılan bu çokluk, yanımda taşıdığım fakat taşıdığımı asla fark etmediğim bir yük gibi, vakti geldiğinde eylemlerimde ağırlığını ortaya koyuyordu. Tıpkı cıva gibi; sinapslarımda birikiyor, taşıdığı ağırlığı bana fark ettirmeden zihnimin düşünce merkezine ileterek, algımı, ağırlığın olduğu yöne doğru yaslıyordu. Bu yönde, kulpuna asıldığımda açılmayan, anahtarının nerede olduğunu bilemediğim, ardı belirsizliklerle dolu, geleceğe açılan bir kapı duruyordu. Ondaki ihtişam ve görkem öylesine göz alıcıydı ki kendimi arkasında saklı dünyaya erişme isteğine kaptırmadan edemiyordum. Bahsini ettiğim şey basit bir gelecek tasavvuru yahut rahat bir yaşam arzusu değil; onların çok daha ötesinde, çocukluğumdan başlayarak onu zihnimde taşıdığım ana dek, çeşitli uyarıcılarla zihnimde kodlanmış; düşüncelerimin tahayyülüne çoğu zaman elvermediği bir gelecekti. O nedenle; ne zaman çelimsiz düşüncelerimle bu kapiya bir maymuncuk uydurmaya çalışıyor olsam, onu açabilecek yeteneklerden mahrum acemi bir hırsız gibi başarılı olamıyor, bu başarısızlığın getirdiği kızgınlıkla eşliğinde kaldığım kapıyı yumruklayarak, tekmeleyerek, omuzumu koçbaşı olarak kullanıp açmaya çalışıyordum. Zihnimdeki gürültülerin ve seslerin sebebi buydu. Oysa onun zorla açılır bir tarafı yoktu. Bu kapının tam aksi istikamette, düşüncemi yaslamam gereken yönde, geçmişe açılan başka bir kapı, sisler ve puslar içinde saklı kalıyor; onu görmemi zorlaştırıyordu. Ona yönelseydim, arkasına geçip sislerin içinde saklanan şeyleri bulabilseydim, onca zaman açmak için çabaladığım kapının anahtarını da elde edebilecek ve o kapıdan zahmetsizce geçip geleceğe yol alabilecektim. Gerçi varacağım gelecek, arzu ettiğim gelecek olmayacaktı ama en azından zihnimde bu gizden arındırılmış, duygularımı geçmişin içinden sıyrıp almış olacak; belki de ideal diye sığındığım düşlerin çocukça arzuların, korkuların, heveslerin beslediği havai düşünceler olduklarını çok daha erken kavrayabilecektim.

Alnımdan dizime damlayan, damladığı yerden eski bir yara izine uzanan o bir damla kanı ve onun zihnimde canlandırdığı pek çok anıyı sonraki günler uzun uzun düşündüm. Önce, düştüğü yerle ulaştığı yer arasındaki mesafeyi bana katettirerek, beni, düşüncemi yaslamam gereken kapının eşğine kadar getirmiş; sonra da yara izini sarıp sarmalayarak zaten aralık duran kapının arkasına geçmemi sağlamış, tüm bunların neticesi olarak aradığım anahtar başta olmak üzere zihnimde sakladığım, hislerimi ve dolayısıyla da davranışlarımı kontrol eden hadiseleri gözlerimin önüne sermişti. Geçmişe bu tam ve sınırsız erişimim, gelecek algımı kökünden değiştirmiş; arzu ettiğim geleceğin dışında, bambaşka bir geleceğin var olabileceğini bana göstermişti. Netice itibarıyla içimde yeniden başlamaya dair bir isteği de, farklı biçim ve formuyla, sönük bir volkanın yeniden canlanmak isteği gibi inceden inceye alevlendirmişti. Tekrardan nasıl başlayacağımı, yeniden başlamak için muhtaç olduğum gücü nasıl devşireceğimi bilememekle beraber; o sabah ardına geçtiğim kapının, zihnimde üşüşen sorulara yanıt verebiliyor oluşu, beni bir nebze olsa da cesaretlendirmişti. Fakat yine de kavrayamadığım, karar veremediğim bir husus, közlenmeye yüz tutmuş bu isteğin üzerine su serpme gayretindeydi. Bu husus yeniden başlamak için geçmişini unutmam mı yoksa anımsamam mı gerektiği, hususuydu. Tıpkı yaşamla ölüm arasında gidip geldiğim günlerde olduğu gibi; unutmak ve anımsamak arasında gidip gelmeye başlamıştım. Tercihimi hangisinden yana kullanacağıma dair bir fikrim olmamakla birlikte, bir yerlerde benim on beş yıl evvelki halime benzer insanların oluşu ve bu insanların şimdiki bana gittikçe daha çok yaklaşıyor olabilecekleri sorunsalı da hala aklımı kurcalıyordu.

Birkaç hafta sonra; taşınma işlemi bitmiş, başka bir şehirde yeni dairemde her zaman seyrettiğim haber kanallarından birini izlerken, ekrana gelen bir intihar haberine dikkat kesilmiştim. Haber, maddi sıkıntılar yüzünden bunalıma giren orta yaşlarda bir babanın intiharından bahsediyordu. Detaylar akarken kendimi bir cümleyi

İstemizce tekrar ederken yaladım: “Hayat, başkalarının aptallıklarını yaşayarak tecrübe etme sanatından ibarettir.” Bu cümleyi onu kinamak, ayıplamak yahut yazıklamak için sarf etmemiştim. Çünkü ben de bir başkasının aptallığını yaşayarak kısmen de olsa tecrübe etmişim. O, benim muvaffak olamadığımı başararak, bana karşı ilk galibiyetini kazanmış; hatta belki de dünyevi duyularıyla öte dünyaya ait bazı şeyleri de algılayarak ikinci sayısını dahi yapmış olabilirdi. Buna karşılık ben, onun gibi dünyevi sebepler uğruna böylesine bir eyleme kalkışmamışım. Daha yüce (!) sebeplere dayanan, daha erdemli (!) bir eylemdi benimkisi. En az gövdesine bağladığı bombayla kalabalığın arasına dalan herhangi bir örgüte mensup militanın eylemi kadar... Fakat sebepleri ne olursa olsun hiçbir şey yapmış olduğumuz eylemlerin aptalca eylemler olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Evet; ne ben ne de o bu sanatta başarılı olamamış, ustalaşamamıştık. Belki çabamız yeterli değildi, belki yeterli beceriye sahip değildik, bilemiyorum. Beri yandan bu sanatta ustalaşanların, başkalarının aptallıklarından ziyadesiyle ders alanlar olduğunu biliyorum. Bu dersler sayesinde, sadece kendilerinin yakalandığı tuzakları değil, başkalarının da düştüğü tuzakları iyi kavrayabilmişler; belki de onlarca kez tekrar başladıkları hayatlarını bir kez daha yürümek zorunda kaldıkları yolların tehlikelerinden bu sayede uzak tutabilmişler ve yaşamlarını belli bir irtifaya çıkarabilmişlerdi. Çabalarımız ve yeteneklerimiz bir yana, onlara nazaran biz; ne kendi hatalarımızdan ne de başkalarının hatalarından ders almadığımız gibi; yine de bin bir zahmetle bir noktaya çıkardığımız hayatlarımızı, sırf Tanrı bizi öyle bir cezaya çarptırdığı için değil; bazen kibrimiz yüzünden, bazen inadımız yüzünden, çokluk da karakterimizin başka türlüsüne elvermeyişi nedeniyle sırtımızdan atmış yahut atmak istemiştik. Önce Tanrı rolüne bürünüp emir verişimizi, sonra kul rolüne dönüp emri dinleyişimizi; bir kaçış, bir pes ediş yahut korkaklık addedebilirsiniz. Fakat öyle değildi. En azından olay benim açımdan öyle gelişmemişti. Defalarca yeniden kurup bir akışa oturttuğum hayatımın, tıpkı Sisifos gibi, kaderim olduğuna kanaat getirdiğim bir yazgıyla, çokluk benim dahlim dışında kalan sebeplerle, sırtımdan düşüşüne şahit olmuş; o, dağın yamacından aşağı yuvarlanırken, ben büyük bir çaresizlikle oturup tepetaklak oluşunu seyretmişim. Kütlesinin getirdiği yoğunlukla önce durağan bir hızla aşağı doğru hareket ediyor, sonra yolun açıklığı, kütlesindeki enerjiyi salarak ona denk bir hızla düşmesine neden oluyordu. Ben bu düşüşü büyük bir elem içinde izlerken hayatıma ortak insanlar onun ağır gövdesi altında eziliyor, sızlanıyor acı yakarışları dağın eteklerinden vadilerine kadar uzuyordu. Belki de kendi çaresizliğimden daha çok onların çaresizliği canımı yakınıyordu. Tüm bu yıkılış ve yeniden başlayışlar esnasında, hayata öylesine odaklanmışım ki önceki tırmanışlarımda, seyirlerimde ister takılıp tökezlediğim isterse de benden önce o yollardan geçmiş ve onları da sendeye uğratmış, gücünü emip zayıf düşürmüş tuzakları çokluk zerre önemsememişim. Hâlbuki bir damla kanın dizimde katettiği o kısacık mesafe üzerine düşününce dikkatimi yüke değil yola vermem gerektiğini, tıpkı kendisinin kaybettiği yoğunluk gibi benim de bu yolculuk esnasında kendi yoğunluğumu giderek yitirdiğimi, hayat diye odaklandığım şeyin aslında mühim olmadığını, insanın mutluluğunun yahut rahatının -kast ettiğim şey maddi rahatlık değil- arzu ettiği hedefe ulaşmaktan ziyade ona giden yoldan alınan haz olduğunu göstermişti. Bu bilgilerin ışığında son düşüşün ardından kuşbakışı tepeden aşağı baktığımda, tırmanırken çoğunu bir ağacın arkasında, bir kayanın dibinde saklı oldukları için göremediğim tehlikeleri -yahut aptallıkları da diyebiliriz- tüm çıplaklıklarıyla gözlemleyebilmişim. Aslında alalamadan yoksun, küçük ve ciliz bedenleriyle, hayat coğrafyasında öylesine sırtıyorlardı ki; biz insancıkların onlara nasıl yakalandıklarını anlayabilmeniz mümkün değildi. Belki de bütün güçleri bu zayıflıklarından kaynaklanıyor, insan onlardan gelebilecek herhangi bir tehdidi beklemediği gibi çokluk umursamıyordu. Gözlerimin üzerlerinde olduklarını anladıklarında sanki açığa çıkmamışlar gibi pişkince sırtmaya ve durmaksızın konuşmaya başlamışlardı: Bu yoldan geçmiş nice tırmanıcının onlara takılıp sendelediğini, bu yüzden onları önemsememem gerektiğini, hepsinden önemlisi onlara takıldığım için kendimde kabahat aramamam gerektiğini, ayrıca vardığım noktanın büyük bir başarı olduğu öğüdünü, çoğu insanın bu noktaya kadar bile gelemeyeceği tesellisini, aralıksız ve bir ağızdan yineliyorlardı. Bu öğüt ve tesellilerin içine hınzırca bir gülümseyiş, hafifmeşrep kadınların tiz sesleri gibi ilişirmeyi de ihmal etmiyorlardı. Ne kadar tecrübeli olursanız olun; onlardaki bu hoppalık, bu uçarılık sizi bir yerinizden muhakkak yakalıyor, sarıp sarmalayarak doyuma ulaştırıyordu. Bu sahte orgazmların etkisiyle gevşeyen zihin, muvazenesini kaybediyor, dumura uğrayan algılama yetisiyle hep aynı hataları tekrar edip duruyor ve insanın hayatı kader denen kısır döngünün içerisinde sisifosvari dolanıp duruyordu, ta ki siz onu fark edene kadar. Şüphesiz, bu hataların, -aptallıkların- aklınızı çelmek isteyişinde bir amaç vardı. İstiyorlardı ki; tekrar yola düzöldüğünüzde, unuttuğunuz yer ve konumlarına ulaştığınızda, tekrar ayaklarınıza dolanıp sizi sendeltebilsinler.

İşte ben, uzun zaman boyunca unuttuğum geçmişimle, bilmediğim başka hayatların verdiği cehaletle ne okuduğum romanlarda, hikâyelerde ne de tanık olduğum hayatlarda kendi yaşamımın izlerini sürebilecek, beni bu noktaya sürükleyen aptallıkları bana gösterebilecek, beni bu kısır döngünün içinden çekip alabilecek bir yön tabelası göremiyordum. Belki de insanın kaderi de kişiliğinin belirginleşmeye başladığı çağlarda oluşuyor; talih, insanı o daha küçük bir çocukken belirlenmiş yollardan geçmeye zorluyordu da, her insan farklı koşullarla tecrübe ettiği hayatının bir eşdeğerini bulamıyordu. Bu körlüğün etkisiyle evrendeki gerekirciliği (determinizmi) kaderle karıştırıyor, yazgısı olduğuna inandığı sebepleri -yahut aptallıkları- ortadan kaldırmayı, ya da yapmamayı denemek yerine, onlara ilahi kaynaklar atfedip, teselliye, Tanrının sabırları karşısında göstereceği cömertlikte arıyorlardı. Oysa olması gereken bu cahilce sevginin, “Amor Fatı”ye evrilerek, geçmişe ve geleceğe karşı büyük bir aşka dönüşmesiydi. Çünkü insan, neyi yapmaya karar verdiyse yahut neyi yapmamaya karar verdiyse; sonuç olarak bunlar kendi tercihleri olmaktan öte, bazen tabiatın doğal akışı içinde ama çoğu zaman da insanların kurduğu düzenle birlikte ona sunulmuş seçeneklerden öte değillerdi. Her ne kadar onları tercih ediyor gibi gözükse de, tek yapabildiği ona sunulmuş seçeneklerden herhangi birini işaretlemekten ibaretti. Bu yüzden insanı eylemlerinin ya da eylemsizliğinin sonuçlarından koruyabilecek yegâne yol, insanın yazgisına olan bu sevgisinden geçiyordu. Beri yandan belki de ne çocukken ne de daha sonra bizim için belirlenen bir kader yoktu da, her birimiz gün içinde yaptığımız sayısız tercihlerle olası olayların birine yol açacak nedenlerden herhangi birini tercih ediyor ve her birimizin imkân dâhilindeki sayısız sebeplerinin bir kartezyen çarpımı olarak ortaya çıkıyorduk hayatlarımızı. Bence bu ihtimallerden

hangisinin doğru olduğu mühim değil. Onemli olan; insanın hayatı içinde kısmen de olsa etkin bir rol üstlenip, eylemleriyle farklı gelecekler kurgulayabiliyor oluşuydu. Örneğin; belki başka bir zaman diliminde, başka bir evrende o akşam yaptığım şeyi yapmaktan vazgeçen bir ben vardı. Belki de başka bir evrende cesedi morga kaldırılmış; ailesinin teşhisi için bekleyen başka bir ben daha vardı. Yahut başka bir evrende haberini izlediğim babayla tanışıp, arkadaş olan başka bir ben ve o vardı. Oysa asıl ben buradaydım. İntihara teşebbüs ederek ölümün beni özgürleştireceği avuntusuna kapılmış, büyük bir becerisizlikle, canı yerine içinde başka şeyleri yitirmiş halde, kafası kesilmiş bir hayvan gibi yaşamaya çalışırken, kanepeme kurulmuş, cesedi morga kaldırılmış, hiç tanışmadığım arkadaşımın ölüm haberini izliyordum. Belki de o gece hiçbir şey kaybetmemiş, eksiltmemiştim kendimden. Sadece ideallerime olan inancımı yitirdiğim için başvurduğum bu aptalca yöntemin başarısızlığa uğramasıyla, kendime başka bir teselli aramış ve öz ruhumu yitirdiğim yalanına sarılarak kalan hayatımı devam ettirebileceğim bir çıkış noktası, bir nirengi aramıştım kendime. Pek çok şey gibi ölümü ve hayatı umursamıyor oluşuma rağmen artık ölmek istemeyişimi aradan geçen bunca zamana rağmen hâlâ başka türlü açıklayamadığım gibi; bu şehire gelmeseydim, T. İle tanışmasaydım, üniversiteye başlamasaydım gibi onlarca muammanın hücumundan kaçabilecek başka bir izahat da bulamıyorum. Çokluk bu muammaların olası sonuçlarının zenginliğiyle bu zamana bakıyor, tıpkı binlerce insan fotoğrafının içindeki tek bir manzara resmi kadar anlamsız durduğu için tasarladığım olası şimdilerimin içinde hiçbir şekilde yer veremediğim gerçekleşen bu anı, tasavvurlarımın içinden kaldırıp atıyorum. Bu an diyorum çünkü yaşadığım anı saliselerle bile ölçmüyorum artık. Beri yandan beni hayatın dolayısıyla da zamanın dışına ittiğine inandığım sebepleri, algımızdan bağımsız var olan numenleri algıladıkları halleriyle gerçek sanan ve hayatın benimkilere benzer muammalarını gelecek kaygısıyla, çıkarla yoğurarak hayata dikte eden insanların kurguladığı yapay dizgelerde arıyorum. Bu sistemlerin insanın elinden bütün olanakları aldıktan sonra, ondan insanlığı arayıp bulmasını, yaralarını sarıp iyileştirmesini bekleyen ikiyüzlü tavırlarını kınıyorum. Ona giden aydınlık bütün yolları tıkayıp, insanı, eline verdiği küçük bir fenerle sarp coğrafyalara salmasını doğru bulmuyorum. İnsanın eline tutuşturduğu birkaç ağrı kesiciyi, kolları ve ayakları budanmış insanlığın ağrıları için ilaç diye yutturmasını kavrayamıyorum. Bu yüzden var olan şimdilerin; hayatın içindeki gizilgücü tamamen yansıtan, var olan potansiyelini açığa çıkaran, hiçbir atıl yanını bırakmayan şimdiler olduğuna inanmıyorum. Şikâyetlerine, ağlamalarına, sitemlerine kulak kabartınca şimdilerinden memnun olmayan hallerinde payım olabileceğini düşünüyorum. Bu düşünce her ne kadar içimde bir duygunun belirmesine neden olmuyor olsa da, herkesin yapması gerektiğine inandığım bir sorgulamayı zihnime sokuşturuyor: “Yaşamaya değer bir hayat yaşadım mı? Hakikatte yaşadım mı?”

Bu soruların türevi onlarca soruyu sorabilirsiniz kendinize. Hepsinin cevabı, atalarınızdan miras aldığınız, çocukluğunuzdan başlayıp şimdinize uzanan, sizi siz yapan, sizin de sonraki nesillere miras bırakacağınız zihinsel ve kültürel mirası barındırıyor içinde. Bu miras çoğu zaman avantajlar sağlasa da insana, -özellikle de herhangi ikili ilişkilerde- onun hayatı kavrayışında ve yorumlayışında tahribatlar yapıyor; bunların neticesinde insanın kendine oluşturduğu hayat felsefesinde doğasına aykırı anlayışları benimsemesine neden oluyor. Bahsini ettiğim tahribatlar basit anlayış farkları olmaktan daha öte, aksine, insanı ruhtan yoksun saf madde bile kabul etsek bu maddenin doğasıyla dahi tezat içeren, onu programlanabilen bir otomat belki daha biyolojik bir ifadeyle her koşulda şartlandırılabilen bir varlıkmiş gibi sakat bir algılayışa da sürüklüyor. Nesiller boyu kendisinden beklenen davranışları seleflerinden bekleyişinin nedeni budur. Çünkü o da kendi çağının nevi şahsına münhasır bozuk algılayışıyla mutluluğu arayan ve ona ulaşmak için de sıklıkla başkalarının emeğini, duygularını hunharca sömüren bencil bir yaratıktır. Bu yüzden kendiniz için değilse bile sırf gelecek nesilleri böylesi bir kurguyla baş başa bırakmamak adına bu soruları yöneltmelisiniz kendinize. Bizi inşa eden bu bozuk algıların karanlığında, büyüdükçe yitirdiğimiz hayret ve merak duygusuyla, değişime uğrayıp başkalaşmış insanca olmayan diğer duygularımızla, çocukluktan çıktığımız anda ölüyoruz aslında. Kaynağını ruhtan almayan bu duygular, tıpkı içgüdüleriyle hareket eden hayvanların duyguları gibi, hatta çoğu zaman onlardan bile daha fazla, hayvani bir kalıba döküyor bizi. Kalan ömrümüzü, ruhtan yoksun, tiksintiden uzak, hayvanca yaşayan, et ve kemikten oluşan bir yığını taşımakla mükellef, zavallı bir ceset mahkûmu olarak geçiriyoruz. Ben bu cesetten haftalar önce kurtulmuş (!) olabildim. Oysa şimdi, oturup neden ölmediğimi size anlatıyor; belki de kendime yüklediğim bu son misyonla, artık inanmadığım bütün ideallerimi umutsuzca diriltmeye çabılıyor, belki de sadece benden esirgendiğine inandığım yardımı başkalarına cömertçe verdiğime dair başka bir aptalca düşünceye kapılıyorum. O nedenle kimseyi motive etmeyecek yahut çok az etkisi olacak, abartılmış küçük başarıların aksine; insanın inşasında daha çok rolü olan değerli başarısızlıklarımı anlatacağım size. İyi biliyorum ki, bunca isteyişime rağmen neyi başaramadıysam, şu an onu başarmak için çırpınan, sonu hiçbir zaman gelmeyecek olan arayışlara giren ya da girecek olan, ben olmaya aday yüzlerce insan var bu toplumda.

Bu babanın çaresizliği her ne kadar benim çaresizliğime benziyor olsa da, arayışı ve bulamayışı benim arayışıma ve bulamayışıma benzemiyordu. Çünkü ben ve benim gibiler, dünyanın maddi yükünden bıktığı için arayışı kesip, çareyi gitmekte bulan insanlar değildir. Biz, onların da arayıp bulamadıklarını onlar adına bulacağımıza olan inancımızla, üzerlerindeki yükleri hafifletip rahatlamalarına neden olacağımızı düşünen, kahramanlığa özenip Robin Hoodluğa, Don Kişotluğa soyunmuş belki de bir avuç ahmaktık. Ahmaktık çünkü kendi içsel savaşımızı vermeden, belki de vermek istemeden -insanların neredeyse tamamı böyle bir savaşı vermez, vermekten kaçınır- düzenle hesaplaşmak istemiş; bunun bedelini de genellikle sahip olduğumuz sınırlı ve sıradan yaşantılarımızla ödemiştik. Çünkü biz bir şeyi ona sahip olmak için arayan kişiler değildik. Bizim için aramak, bulmaktan daha kıymetli olmakla birlikte asla tatmin edici de değildi. Hududu olmayan bir evrende sınırlı bir alanı yurt edinerek, imkânları daraltmak, zihinleri köreltmek, duyguları yağmalatmak niyetinde değildik. Aksine, sonuna varamadığımız hudutları daha da genişletmek, var olan imkânları daha da arttırmak, duyguları yağmadan koruyarak; bir gerçeğe dikkat çekmek istiyorduk. Bu gerçek yukarıda kısaca özetlediğim ve tafsilatıyla izah edeceğim gerçekten başka bir şey değildir. Arayışımıza yön veren, saçmalığını bertaraf edip ona bir nebze mana kazandıran hep bu gerçektir. Bu gerçek onu kavrayabildiğimiz ölçüde

insanlığın dermanı olabilecektir. Çünkü o insanın duygularına, insanca çabalarına dönüşmesiyle vücut bulmuştur. Beri yandan bizdeki arayış taraflı, tarafsız, doğru, yanlış bilgi ve yorumların göverdiği bu sınırsız evrenin kırlarında, zihinleri yeniden inşa edecek, ona kaybettiği dirliği yeniden kazandırarak, hem içsel hem de dışsal görüngülerini sağlam temellere oturtacak küre katık yapacak, insanın içindeki faşisti eğitip medenileştirecek, zihnindeki zehri süzüp alacak bir panzehirdir. Bu panzehir gerçeğin kendisinden öte, gerçeğin inşasına ve bu imarın sonucunda bir hayata, bir yaşama gayesine, serinkanlı bir felsefi kimliğe açılan majik bir kapıdır da. Öyle olduğu için farkına varan neredeyse yok, farkına varanların arasında eşliğinden aşanları da hayli azdır.

Bu kapının eşliğinden geçmiş olanlar, içlerinde bir medeniyet kurarak, varlığın özüne erişmiş olanlardır. İnsanlığın binlerce yıllık birikimini özümseyen saygın ve seçkin insanlardır. Onlar bu dünyanın şairleri, yazarları, düşünürleri, sanatçıları vb. kısaca duygu ve düşünce insanlarıdır. Hayata bakışları arı ve diridir. Her daim ayık zihinleriyle, her şey olup bitirken, olan biten her şeyin acısını, sevincini, tāsasını, kederini vb. iliklerine kadar hissederler. Geçtikleri kapıdan geri döndüklerinde, arkalarında bıraktıkları evren ile bu dünya arasındaki fark onları tiksindirir. Tıpkı o muhteşem masalda olduğu gibi, kırmızı güller açması gerekirken beyaz güllerle donanmış kraliçenin ağaçlarını beyaza boyayan ikili, beşli ve yedili gibi; sanatlarıyla ve fikirleriyle, hayatı allayıp pullamak, içindeki zararlı havayı temizlemek, yerine insanlığın bütün değerlerini barındıran bir hava basmak isterler. Bu nedenle icra ettikleri sanatlarını bir panzehir gibi kullanırlar. Tuallerine attıkları her fırça darbesiyle, cümlelerine ekledikleri her kelimeyle yahut virtüözü oldukları enstrümandan dökülen her bir notayla; isterler ki siz de bu panzehiri alınız. Çünkü bilirler ki; bu panzehirden yoksun olduğumuzda, bitmek tükenmek bilmez inadımızla, iştahımızla, tüm o anlamayışımızla, hayatı ve kendinizi eksiltişimizle, insanlığı budayıp onu kupkuru gövdesiyle kızgın güneşin altında bırakışımızla geleceğin gövdesinde tamiri zor hatta çoğu zaman imkânsız gedikler açıyoruz. Bu gediklerden sızıp içeri giren haşereler; zihinlerimize sarılarak, hayatlarımızı normal akışından çıkarıp, aşılması güç, bir havzaya dökülmesi oldukça fazla zaman alan sarp yataklara yönlendiriyor ve bu yönlendirişlerin her biri kıvrıla kıvrıla usulca akan hayat pınarlarımızda bir anafora dönüşüyor. Bu burgaçlara yakalanan yaşamlar, eksenleri etrafında dönerek yeknesak bir hal alıyor. Ve yine biliyorlar ki, bu tekdüzelik başta tiksinti hissi olmak üzere, içimizde insana dair ne varsa hepsini bizden söküp alıyor; bizi fizyolojik ihtiyaçlarımızla ve egomuzla baş başa bırakarak çevremizde olup biten ne varsa hepsine karşı duyarsız hale getiriyor. Bu kanıksayılar, kabullenişler, adamsendecilikler içimizi müphem duygularla doldururken, çoğumuz yitirdiğimiz tiksinti hissiyle, çoğumuz da yitirdiğimiz ruhuyla, kimliğiyle kendinden önce gelip geçmiş milyonlarca insan gibi; hiç sahip olamadığımız hayatlarımızın zayıf ve kırılğan halkalarıyla tarihin belirsizliğinde yok olup gidiyoruz. Ayrıca, bilirler ki; tıpkı benim gibi o majik kapının eşliğinden geçmediği halde onun yanında yakınında dahi dolaşmayan, zihinlerini ve içlerindeki medeniyeti inşa edebilmek için gereken kumu, çimentoyu ve onlara katalizör vazifesi görecek suyu çaresizce arayıp duran insanlar, o eşikleri aştıkları yanılsaması içinde varlıklarını büyük değerlere vakfettiklerini düşünerek, hayatlarını safça harcıyıp giderler. Bize göstermek isterler ki; gittiğimiz yol, çabalarımızın tümü, gövdesinde çatlaklar oluşan insanlığın bedenine tutmayacak yamalar yapmaktan öteye gidemez. Yaptığımız yamalar tutmadıkça yahut yama yapmayı dahi beceremediğimizde, tıpkı Aleksandros Panagoulis gibi kendimize hep aynı soruları, “Ne için, kimin için bu savaşım?”, soruşumuz; yeislerle kapılıp içe kapanışlarımız, tiksintiyi unutup yaşama alışmalarımız ve tüm bunların sonrasında varlığımızı anımsayıp ona sarılmalarımız, tiksintiyi kanıksayıp onunla içimizi boşaltışımız; hep bu yolda oluşun, arayışın bizdeki yan etkileridir. Günün birinde, bir dalgakıranın üzerinde tiksintiyle midemizden attığımız kusmuğa bulanıp çıkan enkaz, yıkık bir medeniyetin milyonlarca yıllık kalıntılarıdır. İstila edilen ülkelerin, katledilen masum insanların, yatağına aç giren çocukların, haksız yere tutuklananların, ülkesinden sürgün edilenlerin, hesabı sorulmayanların, ailesi için yutkunan babaların, çocukları için katlanan annelerin ve daha nice mazlumun paramparça edilmiş bedenlerinin uzuvlarıdır. Onları bu kadere mahkûm eden Tanrı değil, bizim bozuk algılarımız ve bu algıların getirdiği vurdumduymazlıktır. Bu yüzden alınımızdan sızıp damlayan, ellerimize ve yüzümüze bulaşan kan en çok da onların kanıdır. Bizi bir süre avına tabi tutan, menziline girdiğimizde acımadan tetiği çeken bir yapı vardır. İsterler ki; bu vahşi ava son verip, yapının içinden çıkalım. Bu yüzden onların malik olduklarına biz talip olalım diye, tıpkı Hansel ve Gretel’in arkalarında bıraktıkları ekmek kırıntıları gibi, sanatlarını ve fikirlerini bize yol gösterici olarak bırakırlar.

Biz, olgunlaşmamış beyinleriyle olgunlaşmış fikirlere talip olanlar, onlar gibi hayata bir şeyler katmak yerine onu kökünden değiştirme saygısızlığına kalkışarak kendimizi Tanrı yerine koyma küstahlığına kapılıyoruz. Kendi kaderimizi sevemediğimiz gibi, insanlığın “Amor Fati”sine de saygı duymuyoruz. Bu yüzden bizim savaşımımız, Panagoulis’in savaşımı gibi önünde sonunda başarıya ulaşmıyor. Bu gördüğümüzde, acziyetimizi kavriyor ve bu kavrayışla kendimizi normal bir insan olarak göremediğimiz gibi, yaşamın gayesini kavramış o büyük insanlar zümresine de dâhil edemiyoruz. İki arasında kalışımız, bu melez halimiz, ya kendimizi dışlanmış gibi hissetmemize neden oluyor ya da çoğunlukla uyumsuz, o majik kapının eşliğinde dolanıp duran, yolu hiçbir yere varmayan, hiçbir eşliği aşamayan yolculara dönüştürüyor bizi. Ben bu katışık halimle, iki seçenektan hangisine dâhil olduğumu bilemiyorum. Bana ister dışlanmış sayın ister uyumsuz, hatta biraz zorlamayla üdebadan biri. Önemi yok. Tanımların aldaticılığını bildiğim için, hiçbirini umursamıyorum; ciddiye alamıyorum. Beri yandan anlatacaklarım karşısında vasfımın da sıfatımın da bir değer taşıdığına inanmıyorum. Bu yüzden, bütün tanımları ve sıfatları bir kenara iterek; sadece adımı bir belirteç olarak anıyorum size. Bana kısaca K. deyin. Ben ise kim olduğumu uzun uzadıya izah edeyim size:

“Ben; hayatları boyunca kendileri ve aileleri dışında hiç kimseyi umursamayan, sadece umursarmış gibi yapan, kokuşmuş bir düzene karşı çeşitli nedenlerle ses çıkarmadan yaşamaya devam eden insanların oluşturduğu ruhsuz bir yapının önemsiz, küçük bir parçasıyım. Politik ve ideolojik görüşlerin insandan daha çok değer bulduğu, her bir uyuğunun diğerini ısırmak için pusuda beklediği ama herkesin birbirine ahlak, namus, din, iman, vatan sevgisi ve daha bir sürü konuda nasihat verdiği, riyakârlığı yerden göğe erişmiş insanlara, eşelendikleri mezbeleliğin kendi

pislikleri olduğunu, sözlerinin size yaramayacağını bildiği halde, söyleyecek olan o akıllanmaz kişiyim. Akıllanmazım çünkü daha evvel bunlardan çok daha basit konularda bunu denemiş ve her defasında terli bir gömleğin vücuttan çıkarılıp atıldığı gibi toplumun içinden çıkarılıp atılmış olmama rağmen, bu kez çok daha büyük konularla deniyorum bunu. Kimsenin söylemediği gerçekleri ben söyleyeceğim bu ruhsuz topluma. Çünkü artık bu sizlerin basiret ve ferasetine güvenmiyorum. Sizin basiret ve feraset diye övgü konusu yaptığınız şeyler bencillikten öte değil. Öz konforunuzun ve güveninizin size sağladığı rahatlıktan öte değil. Sizi yolların dikeninden koruyan bir ayakkabı, bozkırın hoyratından koruyan bir kürkten başka bir şey değil. Biri ayaklarınızın altından potini çekip almadıkça, bu yollarda yalın ayak yürümek zorunda kalanların topuklarına batan dikenleri asla görmeyecek; biri sırtlarındaki kürkü çekip almadıkça da başkalarını tir tir titreten bozkır soğuklarını hiçbir şekilde fark etmeyeceksiniz. İşte ben, başkalarının size söylemediklerini söyleyerek ayaklarınızın altından potinlerinizi, sırtlarınızdan kürklerinizi çekip çıkaracağım. Çırılçıplak kalacak, yüzleşmekten imtina ettiğiniz vicdanınızla sizi baş başa bırakacağım. Kapılarınızı, pencerelerinizi açarak, köşe bucak kaçtığınız bozkır soğuklarına sizi maruz bırakacağım. Ayaklarınızı sakındığınız dikenleri yataklarınıza atıp sizi üzerlerinde yatmaya mecbur kılacağım. İyilik ve adaletten dem vurup kötünden ve adaletsizlikten yana saf duruşunuzdaki politik ve ideolojik tüccarlığı size gösterecek, ticaretinizde yaptığınız sahtekârlığı hoyratça yüzünüze vuracağım. Çünkü siz, haysiyet ve onurlarınızı azıcık dünya menfaati karşılığında, üstelik başkalarının hayatı pahasına adice satan müflis tüccarlarsınız. Bu yüzden savurganca harcıyorsunuz hayatı ve hayatları. Harcıyorsunuz geleceği, çocukları ve gençleri. Onlara büyüklük yapmıyor, büyüklük taslıyorsunuz. Sahip çıkamadığınız -belki de çıkmadığınız- gençliğinizin hesabını gençliğine sahip çıkmaya çalışan gençler sormaya kalkıyor; onların kafalarını da ideolojik zirvalarınızla doldurmaya kalkıyorsunuz. Oysa gençlerin ne size ne de sizin ideolojik zirvalarınıza ihtiyaçları yok. Onlara zaten onların olan hayatlarını, özgürlüklerini vermeniz kâfi. Onlar er ya da geç yollarını bulduracak zekâyâ ve içgüdülere zaten sahipler. Bu yüzden siz, ideolojik zirvalarla kafaları tıklım tıklım dolu olanlar; bu ülkenin sırtında bir yük, gençlerin ayağında bir prangasınız. Geleceği kilit altına alan haramiden başkası değilsiniz. Tarihi bagajlarınızın ağırlığı öylesine çok ki, istiyorsunuz ki bu gereksiz yüklerin bir kısmını hatta belki de tamamını genç dimağlar yüklensin. Bu yüzden kendi ideolojik harcınızla karılmış saçma sapan bir toplum örgüsüne bu genç insanları zorla dâhil etmek istiyor, sizi ve sizin düzeninizi reddetmelerini kaldıramıyorsunuz. Onlara hinciniz bu yüzden. Onları düşünmeyişiniz, küçümseyişiniz bu yüzden.

Bu metnin dili, üslubu gerecek, kızdıracak ve bana karşı kin beslemenize neden olacak, biliyorum ve bunu bile isteye kaleme alıyorum bu satırları. Şimdiye kadar hiç kimsenin belki cesaret edip söylemediğini belki tenezzül edip dile getirmedeği bu gerçekleri büyük bir iştahla kişisel başarısızlıklarım üzerinden ben anlatacağım size. Üstelik tüm başarısızlıklarımın müsebbibi olarak kendimden başka hiç kimseyi anmayarak yapacağım bunu. Böylece arta kalanın ne olduğunu ve bu arta kalanda payınızın ne olduğunu açıkça göreceksiniz. Kendimle beraber yerden yere çalıp kendimle beraber sopalayacağım sizi. Hatta sizin üzerinizde kırmadığım sopaları, kendi üzerimde kıracağım. Böylece derdimin kişisel bir dert olmadığını, izah etmeye çalıştığım şeyi anlatırken ister istemez kişisel mevzulara girmek zorunda kaldığımı görecek, anlatmak istediklerimin yanında adımın, vasfımın, sıfatımın hiçbir öneminin kalmadığını siz de kavrayacaksınız. Hayatın yol ayrımlarına kurduğunuz barikatlarla onu doğal akışı içinden çıkarıp başka bir yatağa nasıl oturttuğunuzu göreceksiniz. Çünkü siz, ya hayatın kilit noktalarını tutmuş insanlarsınız ya da o insanları seçip bu noktalarda hatalarına rağmen tutan ahmaklarsınız. Bu yüzden onlarca hayatın mesuliyetini omuzlarınızda taşıyor, onların hayatlarına kementler atıp; onlara roller biçiyor, hayatlarına istemedikleri halkaları ekliyorsunuz. Bu yüzden siz, ülkenin sensen öncesi kuşakları; istisnasız hepimiz benim gözümde suçlusunuz.”

Televizyonu kapatıp, alımda kapanmaya yüz tutmuş yaramı parmaklarımla yoklamaya başladım. Ortaya çıkardığım bir zincirin son halkası olarak; silinip kaybolmaya, kendini saklayan diğer hatalar gibi varlığını unutturmaya başlamıştı. Alaycı sırıtişları, tiz kahkahaları kulaklarıma ilişirken, izlediğim haberin etkisiyle anımsadığım kendi hayat zincirim, daha evvel oluşturduğum ve zihnimde sakladığım özetini tekrar canlandırdım zihnimde. Bu zincir öylesine kopmaz halkalardan oluşuyordu ki, içlerinden bir tekini dahi çekip alsanız yahut onu başka bir halkayla değiştirderseniz, ucuzluktan alınmış o masanın başında oturup, anlatmaya karar verdiğim, daha önce tam olarak hatırlayamadığım hikâyemin giriş bölümünü yazmayacak, belki de başka şartlar altında sizlere bu nahoş hikâyeye yerine daha hoş bir hikâyeyi anlatmaya koyulacaktım. Fakat hikâyem buydu ve artık onu tüm hatlarıyla, zihnimi eğiten, algılarımı yönetip beni geçtiğim yollara iten, belki de benim gibi onlarca insanı aynı sona sürükleyen nedenler zincirini dizimde izi kalmış yaranın sebeplerini hatırladığım kadar net hatırlıyorum. Doğrulup oturma odasına karşılıklı yerleştirilmiş iki odalardan küçük olanına, ucuzluktan alınma masanın başına tekrar oturup yazmaya başladım:

“Sekiz yaşındaydım. Sırtımda kiloma denk bir çantayla, okul çıkışı, arkadaşlarıma yetişebilmek için yokuş aşağı koşarken tökezlemiş ve yüzükoyun yer uzanmıştım. Küçük bir çakıl taşı pantolonumu da delerek sol dizime saplanmış, saplandığı yerde yorgun bir mermi çekirdeğini andırır gibi kapaklanmış, temas ettiği eti geçemeyerek ete dikilmiş gri bir düğme gibi kalakalmıştı. Koşmuştum! Çünkü okul çıkışı futbol oynayacaktık; gecikirsem iki takımdan birine giremeyecek ve dışarda kalacaktım. Oysa her çocuk gibi, sonsuz sandığım bir enerjiyle oyuna aç ve hazırdım. Doğrulurken sırtımdaki ağırlıktan kurtulmuş; ellerimdeki ve yüzümdeki tozu toprağı silkelirken vücudumun hasar almış başka bölgelerinin de olduğu gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştım. Bu beklenmedik kaza sadece sol dizimi değil, dirseklerimi ve yüzümü de çizik içerisinde bırakmıştı, dizimdeki ağrıya nazaran onlara katlanabilir, yine de futbol oynayabilirdim. Fakat dizimdeki yara öylesine ağrı veriyordu ki, o ağrıya dayanabilmek mümkün değildi. Derisi soyulmuş avuç içlerime aldırılmadan, taşı saplandığı etin içinden çekip aldım. Kan, kapağı açılmış bir barajın suyu gibi tazyikli bir biçimde boşalmaya başladı. Önlüğümün cebindeki mendili alarak birkaç kat yapıp sıska dizime bağladım. Yürümeye çalıştığımda, topallıyordum. Çaresizce, yol ağzından sağa sapıp evin yolunu tuttum. Eve giderken önünden geçtiğim toprak sahada arkadaşlarımla çoktan oyuna başlamış olduğunu, oyunun verdiği coşkuyla bağıra çağırarak

koşuştuklarımları gördüm. Sessizce yanları geçerek, eve seğırttim. Günün sonunda hiç dâhil olmadığım bir oyundan, oyunla hiç alakam olmadığı halde ayrılmıştım. Oysa bir amacım vardı: Oynamak! Sırf bu amaca erişmek için; sırtımda vücuduma fazladan yük bindirip adımlarımı dengesiz hale getiren çanta ile koşmuş, belki bacalarımdaki kuvvetin kesilmesinden dolayı, belki de normalde takılıp düşmeyeceğim küçük bir taşın etkisiyle tökezleyip düşmüştüm.”

Çocukluğuma dair bu kısacık anı, hayatımın deşifresi olabilecek keskinlikteydi. Tıpkı o çanta gibi hayatım boyunca taşıdığımı fark etmediğim yüklerim vardı, tıpkı o zamanki gibi heyecanlıydım. Tıpkı o zamanki gibi, benim dışımdaki etmenler beni tökezletmişti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, hiç dâhil olmadığım hayattan onunla hiç alakam olmadığı halde ayrılmak zorunda kalmıştım. Bu zorundalıkların hepsi beni bu köhne masaların başına oturtan sebepler zincirinin bir halkasıydı ve bu zincir çocukluğumun geçtiği köyün ıssız ve izbe patikalarından başlıyor, eğitim için gittiğim şehrin kalabalık caddelerinde çatallanıp iş için gittiğim büyükşehirlerin sakin mahallelerinde son buluyordu. Her yol ayırımına kurulmuş bir barikat, arada geçen zamanı bazen eğip bükerek bazen de kesip biçerek birbirine yaklaştırıyor; bu sebepler zincirine istemim dışında yeni halkalar ilave ediyordu. Bu zincire ilave edilen her halka; aynı zamanda karakterime şekil veriyor, beni olduğum kişiye çeviriyordu. Her halka; bir kavram, bir imge, bir duygu eklerken karakterime, eklenen her yeni bilgiyle ruhumun DNA sarmalı giderek daha karmaşık hale geliyor; belki de bölünüp başka kişiliklere bürünüyor, hatta bambaşka bir ruh, kendi ruhumla birlikte büyüyordu. Eklenen her yeni halka, manevi varlığıma gıda olurken, bölünen yahut manevi varlığıma tebelleş olan bu yeni varlık, benimle, benim öz ruhumla simbiyotik bir hayat yaşıyor; ruhuma gıda olan ne varsa kâh onlardan, kâh onların posalarından beslenip gittikçe semiriyordu. Belki de öylesine büyümüş ve semirmişti ki; kendi öz varlığını onun varlığı altında ezilmiş, güdük kalmış sesini çıkaramaz hale gelmişti. Belki de özvarlığını dediğim ne varsa aslında hiçbiri bana ait değildi de yabancı dediğim, özvarlığıma tebelleş olduğunu düşündüğüm gerçekte benim özvarlığım, insan olma sebebidim. Okuduğum bir kitap, izlediğim bir film ya da yaşadığım bir hadise karşısında değiştirdiğim düşüncelerim davranışlarıma da yansırken; değiştirdiğim davranışlarımla hayatımın da yönü değişiyor, değişen her yön beni şu eski masanın başına daha da yaklaştırıyordu. Bu masaya yaklaştıkça arzu ettiğim hayattan uzaklaşıyor, var olduğuna inanmadığım, yüz yıllar geçse de inanmayacağım bambaşka bir hayat önüme serimleniyordu. Bu hayatın, arzuladığım hayata yakınsadığını dahi düşünmüyorum. İki arasında fark, idealle gerçek arasındaki fark kadar belirgin ve katlanılmazdı. Açıkçası arzu ettiğim bir ütopyaydı, oysa yaşadığım bir distopyadan öte değildi. Her ne kadar karakterime, dolayısıyla hayatıma yön veren bu halkaların tercihi bana ait olsa da, önüme seçenek diye yığılan yolların varacağı neticeler, öyle veya böyle aynı noktalara varan daha uzun ya da daha kısa yolların muadili kollar olmaktan öteye gidemiyor; en nihayetinde beni olduğum kişinin dışında başka bir kişiye dönüştürecek kabiliyetten uzak, toprağa atılan kısır tohumlar gibi zaman içinde çürüyüp, kaybolup gidiyorlardı. Öte yandan, arzuladığım hayatı kurabilecek doğru halkaları birbirine ekleyebilseydim dahi, ulaşmak istediğim yaşam gerçekten çok uzak, More’un Ütopya’sı, Hesse’nin Kastalya’sıydı. Medeniyetin kadim, kayıp şehri Atlantis’ti. Bu sebeple benim arayışım cennetten kovulan Âdem’in cenneti arayışı gibi sonsuz; zamanın ve mekânın başlamasından önce, var olan gerçeğin arayışı kadar da imkânsız bir arayıştı. Ona ulaşmak için ekleyeceğim her yeni halka, başka halkalara olan ihtiyacı doğuracak; beni uç uca eklenmesi gereken sonsuz uzunluktaki halkalar zincirinin karşısında çaresiz bırakacaktı. Beri yandan, kavramam gereken asıl gerçek, ulaşmak istediğim yaşamın çok berisinde, ona ulaşma çabalarının içinde olmam gerektiği gerçeği ve bu gerçek, Karun’un hazineleri gibi saklıydı. Onu saklayan, ulaşılması güç hale getiren, bulunduğu takdirde tüzel kişiliğinin zedeleneceğini zanneden ve bu nedenle sadece gerçeği değil, gerçeği arama çabalarını da kusurlu sayan, aslında kusurun kendisi olan bir yapı vardı.

Adına “toplum” denen bu yapı, kurduğu kurumsal düzenle bu amacın peşinde koşan herkesi yargılıyor, suçlu olup olmadığına bakmıyor, suçunun ağırlığına aldırıyor; tehdit olarak gördüğü herkesi giyotinin altına yatırıyor. Adına “toplum” denen bu yapı vahşi hayvanların gündelik rızıklarının peşinde koşması gibi şuarsuzca, ölçüsüzce, bilinçsizce paranın peşinden koşuyor; vahşi bir hayvan karnını doyurduktan sonra doymaya ulaşabiliyorken o doymuyor, doyamıyor ve başkalarının ekmeğini önünden alma uğruna, başkalarının açlığı pahasına varlığına varlık katmaya devam ediyordu. Bu zenginleşmenin adına ihtiyaç, ticaret, kâr, kazanç diyor; fakat asla sömürü demiyor, diyemiyordu. Adına “toplum” denen bu yapı, insani hiçbir duyguyu doğal ve yasal yollardan yaşamana müsaade etmiyor, yaşama isteğine, hakkına asla saygı duymuyordu. Gülmene, ağlama, kızmaya, konuşmaya, eleştirmene, sevmene müsaade etmiyor; bu duyguları satan ya da alan birini ayıplıyor, ancak kendisi gizliden gizliye bu duyguları tatmaya kalkıyordu. Bu hatanın adına şeytan, nefis diyor; fakat asla günah demiyor, diyemiyordu. Adına “toplum” denen bu yapı, kendine ait tüm kusurları geçmişine sığınarak ve şimdilerinin ellerinden alındığından dem vurarak kapatmaya kalkıyor, adına riya diyemediği, tembellik diyemediği tüm yanlışlarını kendisinin dâhil olmadığı insanlara, gruplara hamlediyordu. Sürekli olarak geçmişe sığınıp şimdinin muvaffaklarını yerden yere çalmaya kalkıyor, geçmişin bakiyesini yıllar önce harca yııp tüketmiş olduğunu bilmeden, ataları olduklarını idda ettikleri nesillerin menkıbelerine, kıssalarına başvurup bu günü yerden yere çalmaya kalkıyordu. O neslin devamı olmadığını, onun manevi ve kültürel mirasını hoyratça savuran bir mirasyedi olduğunu biliyor, fakat kalbiyle ikrar ettiği bu gerçeği diliyle ibraz etmekten ısrarla kaçınıyordu. Çünkü bu kaçınma kendisinin ekmeği, suyu, havasıydı. Ondan vazgeçtiğinde varlık sebebi de ortadan kalkacak; kendini bina ettiği temeller yıkılacak, senelerdir tahakküm ettiği yaşamlar özgürleşecekti.

Sakin yanlış anlamayın! Otuz yılı aşkın bir hayatın öznesi olarak ben, içimde taşıdığım şeyi geç ve güç kavrayışımın yegâne nedenini, sadece içine doğduğum ve içinden kaçtığım toplumun duyarsızlıklarında ya da bağnazlıklarında görüyor değilim. Daha evvel söylediğim gibi, bu yaşamın öznesi olarak ben de pek çok kişisel yanışı ve aptallığı hayat hikâyeme eklemiş, bu yanlışların ve aptallıkların neticesinde akmakta olan hayatımın önüne aşılması güç ve zaman

alan setler çekmiş; ulaşmak istediğim hayattan zamanla uzaklaşmışım. Fakat hiçbir aptallığım ya da yanlışım hayatımı böylesi bir tercihe sürükleyecek kadar büyük değildi. Ben de her erkek çocuk kadar asi, haylaz ve delidoluydum. Hatta çoğuna kıyasla daha sakin, daha yufka yürekliydim. Hepsi buydu ve hepsi bu kadar olduğu için toplumun görmezden gelebileceği kadar küçük, umursamayacağı kadar önemsizdim. Savaşa giden milyonlarca askerden sadece biri, bir salgında ölen binlerce insandan sadece tekiydim. Hemen hemen her akşam izlediğiniz haber programlarının içinde, telaffuz edilen herhangi bir çokluğun içindeki herhangi bir sayıydım. Örneğin, Somada'ki maden kazasında ölen üç yüz bir insandan belki yirmincisiydim, belki yüz yirmincisi, belki de üç yüz birincisi. Birkaç hafta önce ölseydim, bu yıl kendi canına kıyan bilmem kaçınıcı kişi olacaktım. Siz benim adımı değil; sayımı işitecek, bu sayının arkasında etten, kemikten ve ruhtan bir insan olduğunu elbette umursamayacaktınız. Çünkü sabahları gitmeniz gereken bir işiniz, ödemeniz gereken faturalarınız, taksitini düşündüğünüz eviniz yahut arabanız vardı. Bu yüzden beni bu masanın başına oturmaya iten nedenler zincirinin çoğu halkası ya kaderin kaçınılmaz neticeleri olarak ya da toplumun duyarsızlık ve bağınazlıklarıyla çoktan birbirine eklenmişti. Hatta çoğu halka birbiri ardına eklenmişti de bana kalan sadece, üst üste yaptığım aptallıklarla birbirinden kopuk bu uzun zincir kümelerini birbirlerine bağlayacak halkayı üretip onları birbirine bağlamak ve kopuk olan hikâyenin gelmiş ile geçmiş arasında bağ kurup onu anlamlı hale getirmektir. Bu anlam verme çabasına siz yaşam diyorsunuz, ben ise, çoğu bana ait olmayan kararların neticelerine katlanmak diyorum.